

MANIPAY HINDU COLLEGE
MAGAZINE

1967

Editors:

English: MR. M. PERAYIRAVAR
Tamil: MR. M. KANDIAH

இறை வணக்கம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பூவு ஓருமூப் பொருகடல் வண்ணனும்
புவியிடந் தெழுந்தோடி
மேவி நாடிநின் னாடியினை காண்கிலா
வித்தகம் என்னகும்
மாவும் பூகமுங் கதலியும் நெருங்குமா
தோட்டநன் னகர்மன்னித்
தேவி தன்னெடுந் திருந்துகே தீச்சரத்
திருந்தளம் பெருமானே.

— திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்.

தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருள்தோடும்
பால்வெள்ளோ நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்
குலமும் தோக்க வளையுமுடைத் தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்துதாய் கோத்தும்பீ !

— மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

என்று மின்பம் பெருகு மியல்பினால்
ஓன்று காதலித் துள்ளமு மோங்கிட
மன்று ஓராடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கும் நிலவி யுலகெலாம்.

— சேக்கிழார் சுவாமிகள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

CONTENTS

	Page
A message — our former manager	1
The message — The Director of Education	2
Principal's Notes	3
The Editorial — Our Boy Actors	6
Thanks	7
In memory of the Late Mr. Sellapah Thambirajah	8
The Late Mr. K. Duraisingham	11
The Late Mr. R. Velauthapillai	14
The College Prefects	16
Union Society	17
Scouts — 9th Jaffna	18
Science Club	19
 Reports :	
Sundarar House	20
Vaheesar House	22
Sambanthar House	23
Manikar House	24
From Abroad	25
Mathematics in ancient India	26
Old students' association	29
Colombo branch of the M. H. C., O. S. A.	31
G. C. E. (A. L.) 1966 Results	34
G. C. E. (O. L.) 1966 Results	35
 Sports Activities	
Soccer 1966 — 67	39
Athletics 1966 — 67	41
Cricket 1966 — 67	42
Senator S. Nadesan Q. C.	47

	Page	
Illustrations :		
Our former manager	...	Frontispiece
J. S. S. A. Champions	...	
College prefects — 1966	...	16
Scouts 1966 — 1967	...	18
Queen's scouts	...	19
Inter house champions — 1966	...	20
N. P. T. A. Prize winners — 1966	...	34
Troop leader — 1966 } Best all-rounder — 1966 }	...	35
Athletic team — 1966 } Soccer first eleven — 1966 }	...	38
Soccer second eleven — 1966 } Soccer third eleven — 1966 }	...	39
Cricket first eleven — 1967 } Cricket second eleven — 1967 }	...	44

Acknowledgements

We acknowledge with thanks all copies of School Magazines sent us this year.

We thank all those who have contributed articles and the Sri Sanmuganatha Press and the Sellams Studio for their prompt and efficient work.

Our grateful thanks to **Dr. K. Jeyasingam**, F. R. C. S. for presenting a challenge cup for "The Best All-Rounder" and for endowing money to purchase prize books for "The Best All-Rounder".

Editor.

OUR FORMER MANAGER

SIR SANGARAPPILLAI PARARAJASINGHAM

A MESSAGE FROM OUR FORMER MANAGER

I need not tell you that I am always happy to be associated with Manipay Hindu College. I am therefore glad you have asked me to send you a Message to your College Magazine.

It has given me great satisfaction to know that the Institution which we built on the generosity of my father and others and on our personal labours for several years, is growing from strength to strength. This Institution was established for the purpose of giving the boys and girls of Manipay and the surrounding areas the opportunity of a sound general education against the background of Hindu traditions. There was some misgiving when this College was started about sixty years ago. We overcame many difficulties and we watched the Institution grow from year to year. When we felt the Institution had reached a stage of stability, the Schools Take-Over came. It was not easy for us to decide whether we should hand it over to Government or continue to manage it as a Private School. After anxious consideration we decided to hand it over to Government, but we have continued our interest in it. We are keenly watching its progress both in the field of studies and in the field of sports and we are proud to note that the School is continuing to maintain its standards and its traditions. The Principal and Staff deserve to be congratulated for their excellent work.

I am confident that Manipay Hindu College has a great future. I am sure that Manipay Hindu College will continue to produce men of character and integrity who will serve not only the Tamil community but also the entire country.

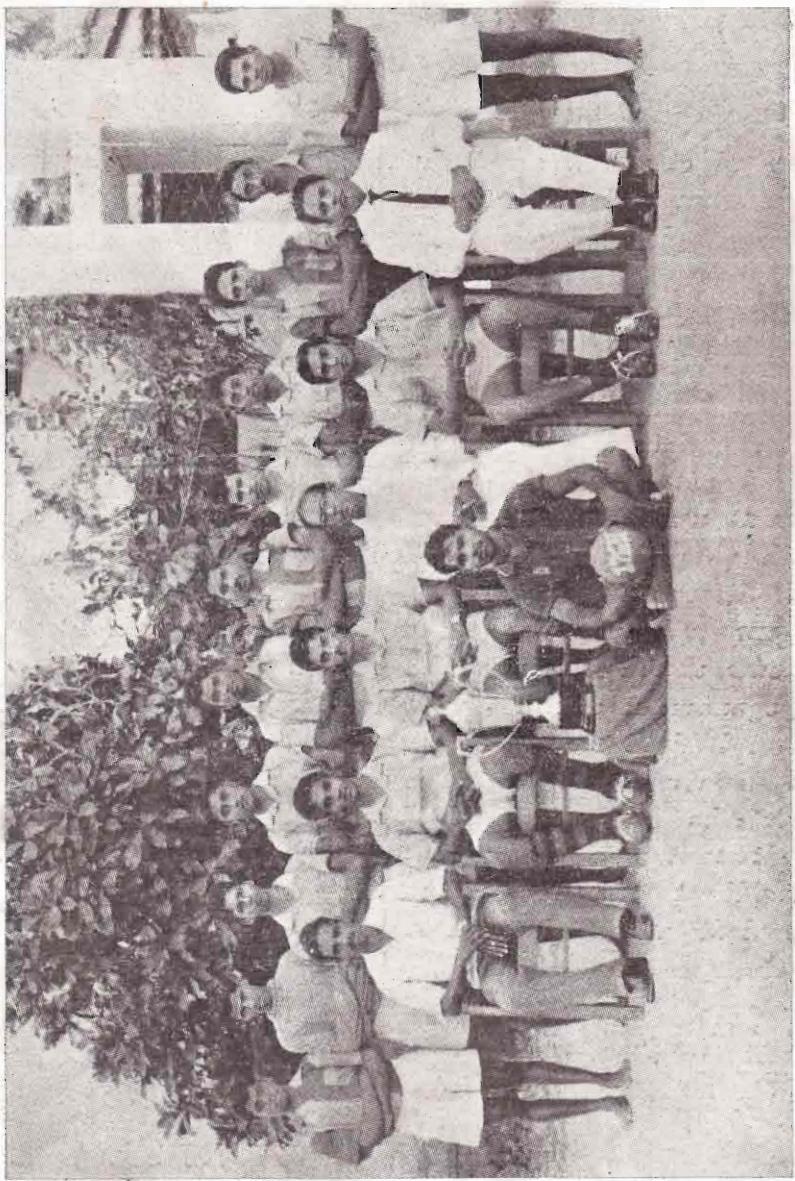
THE MESSAGE
FROM
THE DIRECTOR OF EDUCATION
NORTHERN REGION

"In all ways, both great and small, may the Principal, staff and students of Manipay Hindu College demonstrate in work and play, the ideal of Human Valour.

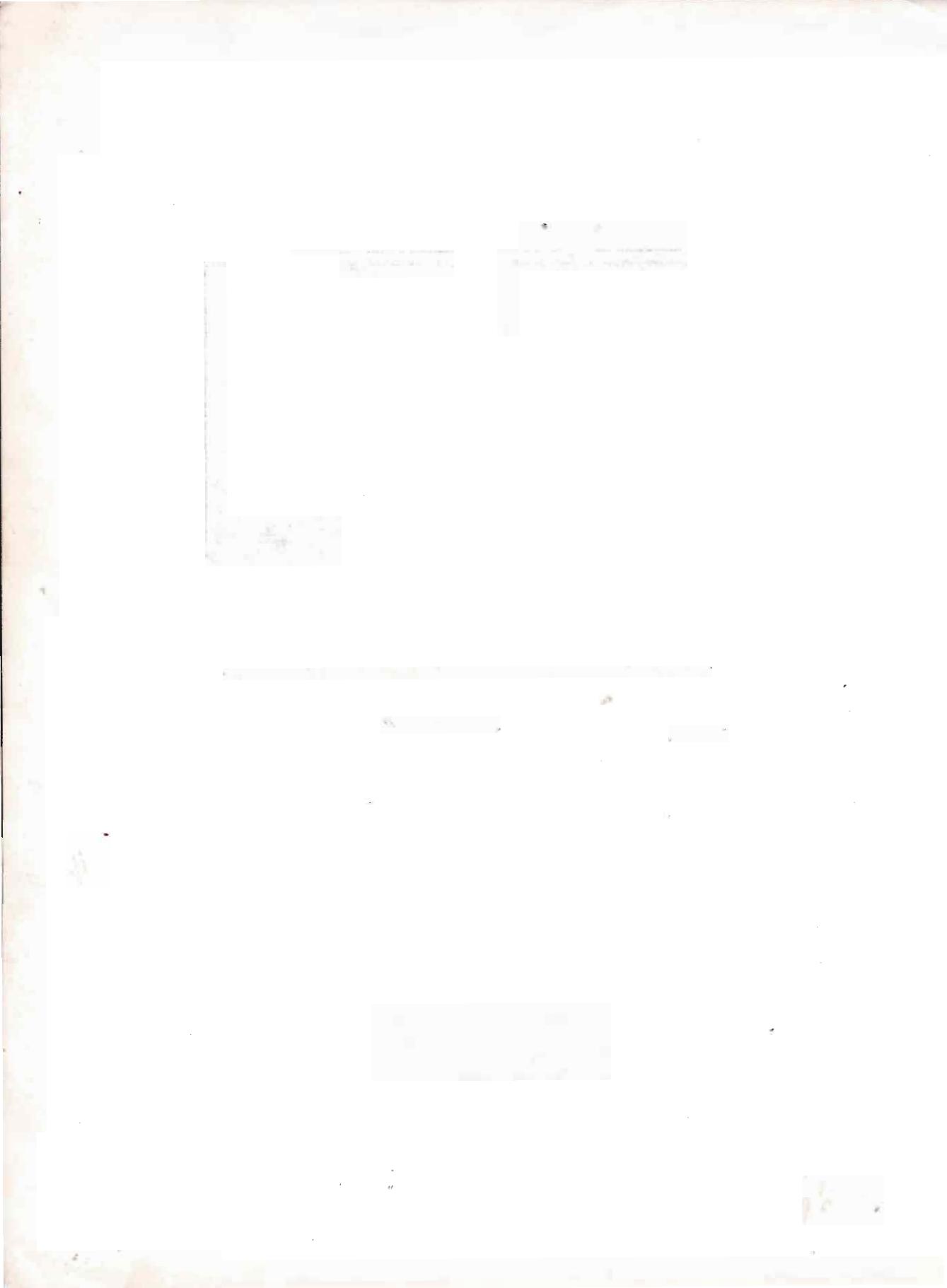
Our warm wishes for an year of valiant service."

Ratna Navaratnam

JAFFNA SCHOOLS' SPORTS ASSOCIATION — CHAMPIONS - 1965

SECOND ELEVEN — SOCCER

Principal's Notes

Organisation of Schools

THE new 'organisation' of schools which is to take shape in the coming year is engaging the attention of all educational agencies. The Government's decision to limit the Basic school to grade seven and below is a step in the right direction. It is very appropriate educationally and psychologically that the basic school covers the childhood years of five to twelve and the secondary school takes charge of the teenagers during the next seven years. Besides, this sets the stage for the exploitation of all available educational resources—viz. buildings, equipment and teachers, to the full.

Every section of the community is naturally deeply concerned about the proposed 'organisation' but unfortunately a lack of appreciation of the aims and purposes of the scheme makes many view the change with suspicion. The tendency of the parent is to judge the proposal from only one standpoint namely how it will affect his own child's schooling. The articulate section is dissatisfied that their child in the basic school stage cannot attend the 'big' school which was open to them hitherto. They fail to realise that the new organisation will make it easier for them to gain admission for their children to the Secondary Schools.

This anxiety is also due perhaps to the fact that the large majority of our primary schools are in a very sorry state, lacking even the most elementary facilities. Reform and building up is most necessary in this area. Society, in its educative role, has to take the initiative in and the major share of this task. Incidentally the device of dividing a Maha Vidhyalaya into two schools in the same campus with two Principals is fraught with dangers that can hamper the educative process and should be avoided at all costs.

In the new order the intake of the Secondary Schools could be increased considerably without additional burden to the State. The next logical step would be to extend the principles governing admissions in the Basic schools to the Secondary school as well.

Falling Standards and English

It has become the fashion for any public speaker who touches on education to decry present day educational standards. The common man also has learnt to echo this without giving it a moment's reflection. They lose sight of the fact that when they were at school two thirds of their co-agers, the less favoured two thirds, left school before the secondary stage. As against this practically the entire school going population remain in school today until their G. C. E. Even so, I dare say that our students know much more than their counter parts of the thirties and forties—their parents—in every field of knowledge except English, be it mother tongue, literature, religion, sciences or government. It is true that the standard of English has dropped and why should it not be so for the large mass of students? Is it not enough if it is taught and taught intensively to the few who are going to use it as a tool for higher learning. For the rest, it has been a waste and there is little hope that in the present climate it will be otherwise in the future too. Are these critics aware that our Advanced Level students now learn things which their fathers did for their Degree Finals. In the public mind, Educational standard seems to have become synonymous with standard of English. I am not belittling the importance of English, but let us not forget that to us its value lies in its being a tool of learning for those who go in for higher education and no more. Let us be honest. To the large majority of students, is not the learning of the Official Language or the other national language more purposeful? How do we meet this? We let those who need it learn it by themselves when the need arises. Why don't we do the same with English? The need for the official language or the other national language exists at all level whereas the need for English is limited to the one percent who go on to higher education. Some honest thinking and bold action is called for on the question of teaching languages other than the mother tongue.

Ourselves

Our present strength is 901. We are a 'small' school by present day standards. We have to bear comparison with schools double and treble our strength, in studies and other activities. We derive satisfaction from the fact that we were able to send this year not less than ten students — the highest number in the history of this school for any single year — to the University for higher education in Medicine, Engineering and other Scientific studies. In games, we held our own against the best teams in the North. In Music, Dance and Drama, we have done better, winning prizes in each in Inter School competitions. Every type of special ability in the student is provided ample scope for expression. Thanks to the House system of activities introduced in this school forty years ago by the late Mr. V. Veerasingham, the Principal at that time. We are happy that the Old Boys are actively engaged in getting up a fitting memorial to him.

It is with a sense of pride that I observe that the Founders and Management of the school have anticipated government policy in every matter of moment, be it co-education or admissions on an area basis or diversification of studies. We shall be able to fall in line with the new scheme with the little effort.

The words are lovely, dark and deep,
But I have promises to keep.
And many miles to go before I sleep,
And many miles to go before I sleep.

— Robert Frost.

OUR BOY ACTORS

ON the 2nd and 3rd of July every year — the 4th being the Founder's Day and Field Day, — we have our Drama Festival. The four houses put on the boards four Dramas. It is now a cultural event to our neighbourhood. Manipay Hindu College is at home to thousands of parents and well-wishers who see and enjoy this festival. This year our boy actors went up to Colombo and staged their two best plays at the Saraswathy Hall, Bambalapitiya, in aid of the Veerasingham Memorial Fund. The Secretary, O. B. A., Colombo, has promised to stage the Inter House plays annually in Colombo.

Drama is an excellent Education to the young. The boy actor pretends to be like some other person. He forgets himself, projects himself into another personality and feels like him. He vicariously undergoes various experiences and begins his own education in the sympathetic understanding of peoples and situations.

In our rush for Science, we forget there are other values besides it and beyond it. We have neglected the heart and its expression. We have lost empathy or the capacity to feel with others. It is the first step towards sympathy, the capacity to feel for others. Science has helped us to understand many things. This understanding is cerebral and adequate at the materialistic level but inadequate to understand problems at the human or spiritual levels. Unless we have sympathetic understanding or emotional insight, we shall continue to monkey with such problems. Drama, apart from its value as Catharsis, develops empathy in the young. This emotional training is invaluable at a time, when all liberal values are pushed aside in the rush for Science Education. Today, we have confused Education with the training for a profession, with learning the tricks of a trade. Wherever such purposes dominate our schools, education steals out by the back-door with noiseless steps. A truly liberal education is concerned with persons and not with their functions. It is concerned with the pupil himself, his

thoughts, feelings, attitudes, in the quality of his mind and with his immortal soul and not in what sort of a doctor, engineer or administrator, he can be made. So much, for the educational implications of the Drama.

Any civilized society must have a living theatre to hold a mirror up to nature, to keep alive its heritage and to sustain morale in times of crisis. We, at Manipay Hindu, are doing our bit in this direction. The amateur theatre, by training a discriminating and appreciative audience, is a good corrective to the mere materialism of the big entertainment industry. Finally, we are proud to say that some of our old boys, who were 'found out' here, are making a notable contribution to the amateur theatre in Colombo, Kandy and Jaffna.

— *The Editor.*

Thanks

The Alma Mater thanks the following benefactors:

- (1) Mr. V. S. Thurairajah, A. R. I. B. A., A. A. Dip. (Lond.), Secretary, O. S. A., Colombo, for completing the facade of the open-air stage.
- (2) S. Rajan Esq., Proprietor, Rajan Iron Works, Jaffna, for reinforcing the steel frame work of the pavilion blown off during the cyclone.
- (3) Professor A. Sinnathamby for his further gifts of books and magazines to the College Library.

IN MEMORY OF THE LATE MR. SELLAPAH THAMBIRAJAH

Teacher of Manipay Hindu College from 23rd January, 1924 to 31st December, 1940.

Born : 24th December, 1880. Died : 8th November, 1966

S. Subramaniam Esqr.,
Emeritus Principal, Victoria College, Chulipuram.

I have been asked by the Editor to write a few words in memory of the late Mr. Thambirajah, a revered colleague of mine, whom I had not met since his retirement in December, 1940.

The sands of Time are running out fast and memory itself becomes faint and dim with the passage of years, but there are patches in the indistinct past, fresh and green, whose brightness does not fade even after long years of travail and separation. Let me thank God for having spared me so long to narrate to posterity tales of days long gone by in a spirit of affection, humility and reverence towards one whose memory we all cherish so dearly.

Twentyfive years my senior, Mr. Thambirajah was always so full of the freshness and vigour of youth that one could scarcely

make out his age from his appearance. I met him first in January 1921 when I joined Ananda College as a student. On inquiry, I found that he was a fresh product of the Government Training College. He was one of the four Tamil members at Ananda out of a large staff of nearly seventyfive. He was then an itinerant teacher officiating both at Ananda and Nalanda before the two colleges were separated in January 1924. When I returned to Ananda as a teacher in Janary 1924, Mr. Thambirajah was not to be seen. When I joined the staff of Manipay Hindu College in June 1926, I had the pleasure of renewing his acquaintance. He was then performing the dual functions of a teacher and bursar.

I could still remember vividly the medium stature and symmetrical form of Mr. Thambirajah with the bright morning face, well-trimmed moustache, crisp hair interspersed with grey, and his head slightly bald in the middle. Mr. Thambirajah hailed from an ancient and long-respected family in Manipay. He migrated at an early age to Colombo where he had his early education at Royal College along with Justice Akbar, Dr. Spittel and a number of other distinguished personalities, though Fortune had not smiled on him so favourably as on them. He was also a member of the Royal College cricket team during his teens.

As class teacher of the Second Year A (4th Standard) he was a terror to his pupils who complained of his nasal twang and American English. In spite of his arduous duties as the College bursar he came off with flying colours at the annual inspections which were periods of stock-taking.

As bursar of the College, he rendered yeomen service to the Principal. Daily he used to go round the classes with the fee registers in hand. Towards the end of the month he was in the habit of saying, "How am I to pay the teachers! Funds not enough!" As soon as he was sighted in the Staff Room some younger members of the staff used to blurt out, "I say, how am I to pay the teachers!" Those were days when the Government grant and the fees collected were not enough to balance the payment of salaries. The Manipay Hindu College was one of the few institutions in the North to be favoured with a bank account, and a

cheque from the management by the end of each month. Most of the schools in Jaffna did not pay the teachers regularly or adequately. The collection of fees was one of the important duties of a teacher. Mr. Thambirajah reminded me very often that I was keeping in the class several pupils who were in arrears of fees. There was a junior colleague of mine who performed this part of his duties very well, but he used to take away the collections home without handing them over to the bursar. Mr. Thambirajah was such a hard taskmaster and stern guardian of law and order that he frequently came to grips with him.

On the last day of the month, Mr. Thambirajah appeared in his car smartly dressed with a bag in hand and everyone knew that it was the pay day. His car was one of the oldest ones in Jaffna. It was partly used for hiring and partly for transporting his large family. His sombre-looking and aged driver Appapillai with the grey beard, popularly known as J-I Papa, after the number of his car, had become a time-honoured institution by himself.

Mr. Thambirajah rarely lost his temper though jocose members of the staff tried all kinds of pranks with him; but when he lost his temper, his face became ruddy, his eyes emitted fire, and it was a terrible sight to behold!

He retired on the 31st of December, 1940, from the Manipay Hindu College after 17 years of devoted service.

We should console ourselves with the fact that he has lived his life to the full, though fond memory and deep-seated affection springing from the bottom of our hearts "bedewed with drops of tears" compel us to lament the loss.

"Ah! sad and strange as in dark summer dawns
The earliest pipe of half-awakened birds
To dying ears, when unto dying eyes
The casement slowly grows a glimmering square,
So sad, so strange, the days that are no more."

— Tennyson.

May His Soul Rest in Peace!

THE LATE MR. K. DURAISINGHAM “THE PRIDE OF HIS ALMA MATER”

THE late Mr. K. Duraisingham was born on 20-4-1913, in Uduvil, Jaffna. He had his education at Manipay Hindu College. Here he captained the Soccer, Athletics and Volley Ball Teams from 1931 to 1933.

In 1931, he represented Manipay Hindu College at the Public Schools' Athletic Meet and set up new records in the Long Jump and 220 yards and was the Public Schools' Champion that year. He was our pride and Manipay Hindu College will always treasure his memory. We wish to convey our deep sympathies to his wife Mrs. Swarnamalar and children.

A summary of Mr. Duraisingham's achievements in the field of sports is given below :

- 1931-33— Captained Manipay Hindu College Soccer, Athletics and Volley Ball Teams.
- 1931— Public Schools' Athletic Champion.
- 1932, 33— A. A. A. Meet — Long Jump Challenge Cup.

- 1934— Represented Ceylon at the Asiatic Games, Delhi.
 Won Gold Medal (Relay), Silver Medal (Long Jump).
- 1938— Won the **Light Weight Wrestling Championship — India and Ceylon.**
- 1942— He led the All-Ceylon Wrestling Team to the All-India Olympic Games.
- 1948— Runner - up in the Mr. Ceylon Contest.
- 1948— ‘Most Masculine Man’ Title.
- 1950— Represented Ceylon in wrestling at the British Empire Games held in Auckland.
- 1954— Feather Weight Champion, Ceylon.
- 1954— Appointed chief National Coach for Wrestling and official coach to the team that represented Ceylon at Manila.
- 1957— Led the Ceylon Wrestling Team to the Moscow Youth Festival.

* * *

When the Public Schools Athletic meet was inaugurated in 1930, a Jaffna schoolboy K. Duraisingham, quite a name in Manipay but unknown in Colombo, won the long jump and was placed in the quarter mile and 100 yards. But that did not cause a stir among the Colombo athletes.

The next year, when this barefooted athlete from Manipay Hindu College was warming up at the Public Schools meet no one took any notice of him. All eyes were on the sweatered, track-suited, glamour boys from Colombo and Mount Lavinia who were donned in sleek running shorts and spiked shoes. But there was determination writ in the face of this hardy boy.

At the end of the meet, everyone was falling over each other to congratulate the champion athlete of the meet — K. Duraisingham of Manipay Hindu College, who had won the Long Jump, Quarter Mile, 220 yards, second in the Putt and third in the 100 yards.

Duraisingham died on 18-9-66 but athletes will still talk of the sensational meet when the barefooted boy from Jaffna stole the show, as will other sportsmen talk of his valorous deeds in wrestling, football, volleyball and physical culture.

Duraisingham won the Long Jump title for two more years and was a member of Ceylon's athletic team to the first Western Asiatic Games held in New Delhi in 1934. He was second in the Long Jump but helped Ceylon to win the relay, the other runners of the squad being R. Blaze, Harry Geddes and D. E. Colonne.

This athlete became a wrestler and for a decade won the National feather, light and welter weight titles at different times. In 1938, he captained the Ceylon wrestling team to the South India Olympic Games. He won into the final but had to Meet Sreehari Rao, lightweight champion of India and holder of the Madras Olympic Games title for the last five years. Duraisingham however beat him within 15 minutes and became Lightweight champion of India.

In 1946, Duraisingham again led the Ceylon Wrestling team— to the All-India Olympic Games held in Bangalore. He again reached the final but a dislocated shoulder forced him to retire.

Duraisingham was Most Muscular Man and runner-up in the Mr. Ceylon Contest. He played football for YMCA, and Saracens (who won the Colombo Football League championship), played volleyball for Uduvil Star Sports Club who won the All-Ceylon volleyball championship, and was a judge in the 'Mr. Ceylon' and 'Mr. Asia' contests.

Just to show he was physically fit even at the age of 42, Duraisingham who was a Municipal playground instructor, competed in the athletic meet to celebrate the Silver Jubilee of the Colombo Municipal Sports Club and won the Discus Throw and was second in the 100 yards and the Putt Shot.

Even at the age of 53 when he died he possessed a wonderful physique.

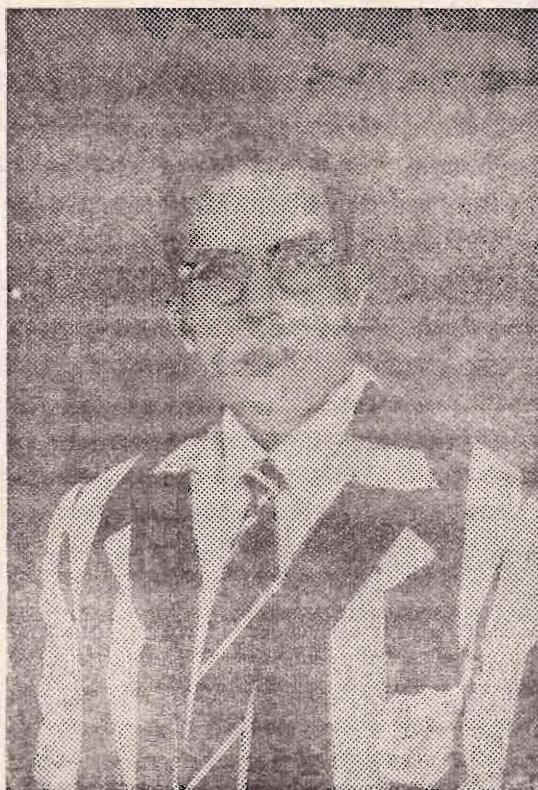
Three of his sons, Parameshwaran, Satyavadivel and Ramachandran have taken over from the father, the first two doing well at soccer and rugby football and the third in athletics.

— *Daily News*

* * *

"As a wrestler he was without equal in his prime. But a hold that was never allowed in the ring has now taken hold — the stranglehold of Death!"

— *The Ceylon Observer*

THE LATE MR. R. VELAUTHAPILLAI

Born : 11th July, 1909. Died : 7th June, 1966.

HE WAS A "BIG BROTHER" TO US ALL—
THE STAFF, STUDENTS AND OLD BOYS

AS a young subaltern in the Ceylon Police Force under that strict disciplinarian Sir Herbert Dowbiggin, Velauthapillai attained a high standard of proficiency among all the trainees of that period. Popularly known as 'Sandow of the North', Velauthapillai was a keen athlete in addition to his physical culture abilities.

In that good old vintage of 1935, Pillai was a record holder in the Discus Throw in the Ceylon Amateur Athletic Association

championships held at Police Park, Bambalapitiya. Pillai's strong arm on a lithe body enabled him to do wonders in the field events having won also the Putt Shot in the YMCA championships.

After a quarter of a century in the Police Force, Pillai retired. He joined the Force as a ranker and rose to the rank of Sub-Inspector in 1962 when he retired. The "**Best all round man of 1937**" award was won by Pillai in recognition of his sports activities in the Foree.

During his career as a policeman, he served as Instructor at the Police Training School from 1942 to 1944 and in the years 1947 to 1954 he represented the Police Training School in Track and Field events. In unarmed combat and self defence he was no mean exponent and he imparted his knowledge to his trainees ungrudgingly so that they may attain a high standard of proficiency.

Even living in retirement, Pillai took an active interest in his old school. He was athletic coach, physical training instructor and acting master. He organised a physical culture club of which I was a member. One evening, a few months before his death, while training us in field events, he was injured by a javelin throw. His chief interest outside his family was his old school. Our deep sympathies to his wife and children.

May his soul rest in peace.

N. Parameshwaran
(*An old boy*)

"The really mature man or woman is one who takes responsibility."
— Niblett.

COLLEGE PREFECTS, 1966

Head Prefect : V. Vijayapalan

K. Sivanadian	M. Ganeshalingam
R. Kumarakulasingham	N. Rajarubendran
R. V. Balendra	K. Ganeshan
M. Jegatheesan	C. Yoganathan
K. Kurukulasingham	K. Ravindranathan

N. Ananda Kumar

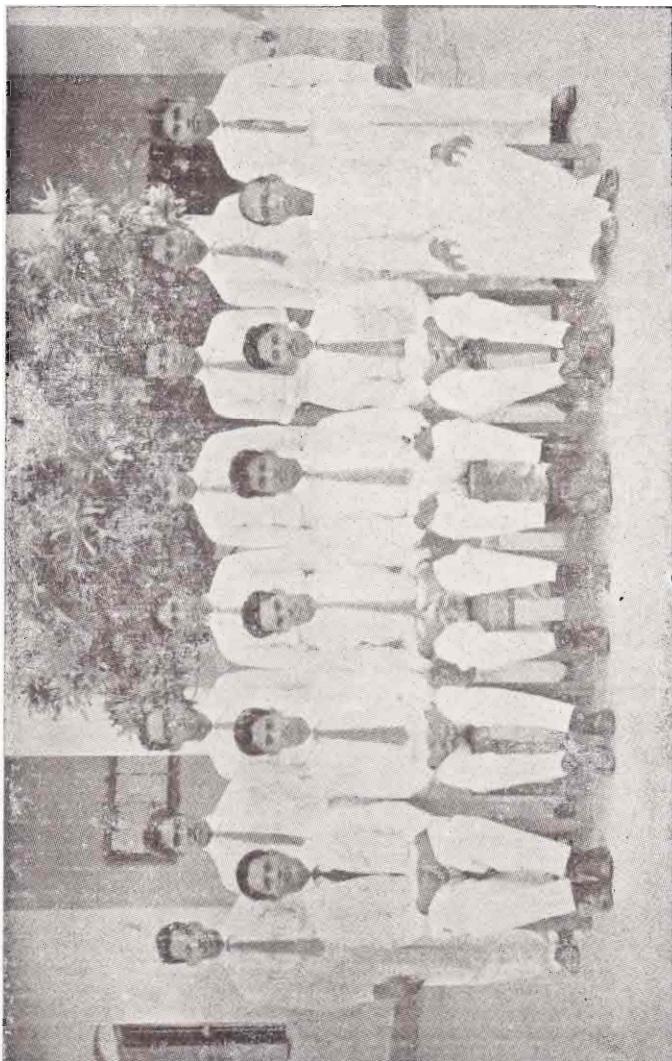
Dr. Arnold, Head Master of Rugby, sought to make gentlemen of his Senior Boys through the prefect system. He treated them as gentlemen, and tried to foster in them integrity, confidence, courage to act alone, respect for order and a sense of commitment and responsibility. Our school prefects contribute a great deal to the school government, purpose and tone of the school. It does not mean that they are all always gentlemen. They are chosen by the students except those who have earned their renomination. But this system does help us to unfold our purpose. School teaching, however, keen scholarly or enlightened profils little in the absence of discipline. Whether in the classroom or at the school assemblies or at school functions or at a cricket, soccer matches or sports meet they have maintained a fine standard of order and discipline.

V. Vijayapalan
Head Prefect

"The broad pattern of Education in our country which was imported from abroad, is still in the nature of an exotic plant. There is hesitation and reluctance and sometimes even fear about making any radical changes unless these are on the model of what is happening abroad. We have to outgrow this attitude and come to regard the educational pattern as our own and we should introduce changes in it on the basis of our own **indigenous thinking** after taking into account what is happening outside but without being dominated by it."

— *The Indian Education Commission Report, 1966.*

COLLEGE PREFECTS — 1967

UNION SOCIETY

Patron: M. Perairavar Esqr.

Office - Bearers :

President: V. Vijayapalan

Vice-President: K. Joganathan

Secretary: A. Loganathan

K. Mangalamoorthy P. Thanikasalam N. Ananda Kumar

All students in Grades 10, 11 and 12 are members of our association. We meet every week on the 5th day at 3-10 P.M. We learn to respect the chair, We learn to put forward our views tactfully without shouting at each other. The elections of office-bearers are held in the most democratic manner. We are growing up in the democratic way of life and learning to stand on our own feet and speak up for ourselves. We thank the following for their instructive lectures :

1. C. Subramaniam Esqr. (Emeritus Principal, Skanda Varodaya College) on "Mahatma Gandhi".
2. Dr. K. C. Sivagnanaratnam (Green Hospital, Manipay) on "Health Habits".
3. Dr. P. Sivasothy on "Skin Diseases".
4. Dr. E. A. Joseph on "The Need for Blood Donation".

The following are some of the topics we debated in Tamil :

- (i) Science alone can save mankind.
- (ii) Our country needs education through the mother-tongue for its progress.
- (iii) The present day student is a model student.
- (iv) America or Russia — Which is the better country to live in?
- (v) Barathi — Was he a patriot or chauvinist ?

We thank the H. S. C. Unions of Maha Jana College and Ladies' College, Jaffna, for inviting us to their annual Dinners.

Finally, the social conscience of our members was tested twice during the last three years by the Jaffna Blood Bank, who made appeals to us for blood and we responded liberally.

N. Ananda Kumar
Secretary

SCOUTS — 9th JAFFNA

It is with great pleasure that we present this year's report of our Scout troop.

Our number on roll is as follows:

Tender foot	7	Second class	10
First class	3	Scout chord	1
Queen's Scout			4

B. Karthigeyan and A. Yogaratnam have now obtained their Queen's Scout badges and strengthened the number of Queen's Scout in our troop. B. Paramahamson, a Queen's Scout and our erst-troop leader and later (appointed as) A. S. M. left us on a scholarship to Russia for higher education. We wish him all success.

The Jaffna Boy Scouts' Local Association celebrated its Golden Jubilee in 1966, and we took part in all the activities wholeheartedly.

We had our training camp at Poonaheri this year, and our thanks are due to Mr. S. Sivalogasuntharam, an old student of ours, who received us at Poonaheri.

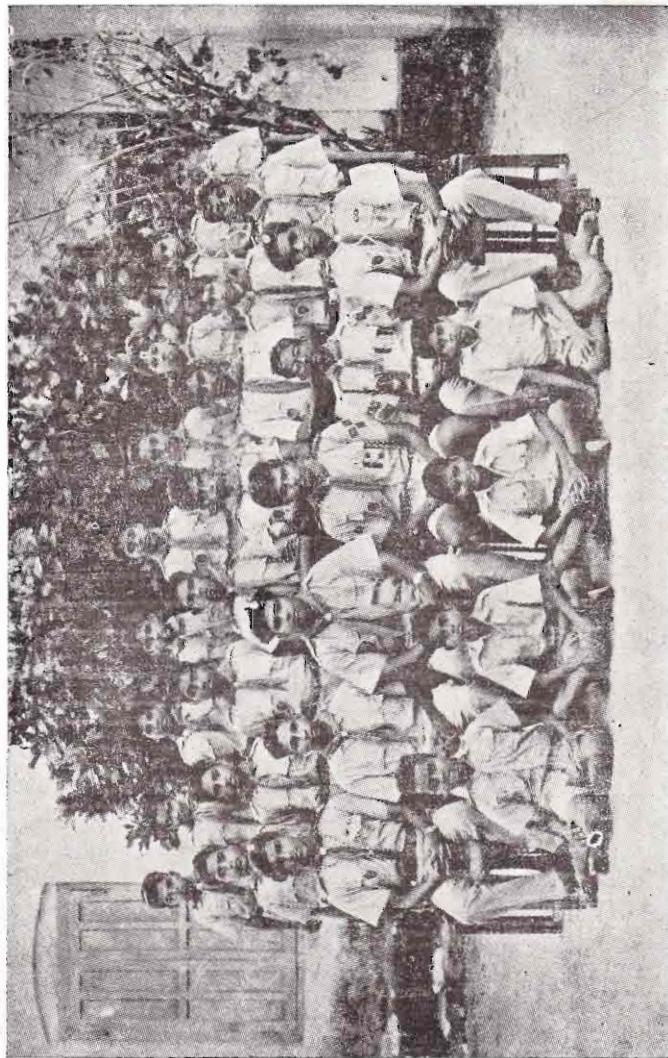
As usual, we made our services available to a number of public functions held in our College and participated in the health week celebration organised by the Manipay Town Council and the Health Department. We also participated in the reception given to the Finance Minister and helped in the exhibition held at Pandatharippu.

We grow vegetables in our school garden. Many of our Scouts considerably reduced the vegetable expenses at home by growing them in their home gardens. We thank all the examiners for conducting the various tests for our Scouts.

Our progress in all our activities is due to the advice and help given us by our Group Scout Master Mr. S. Varathalingam and our Principal. We thank them.

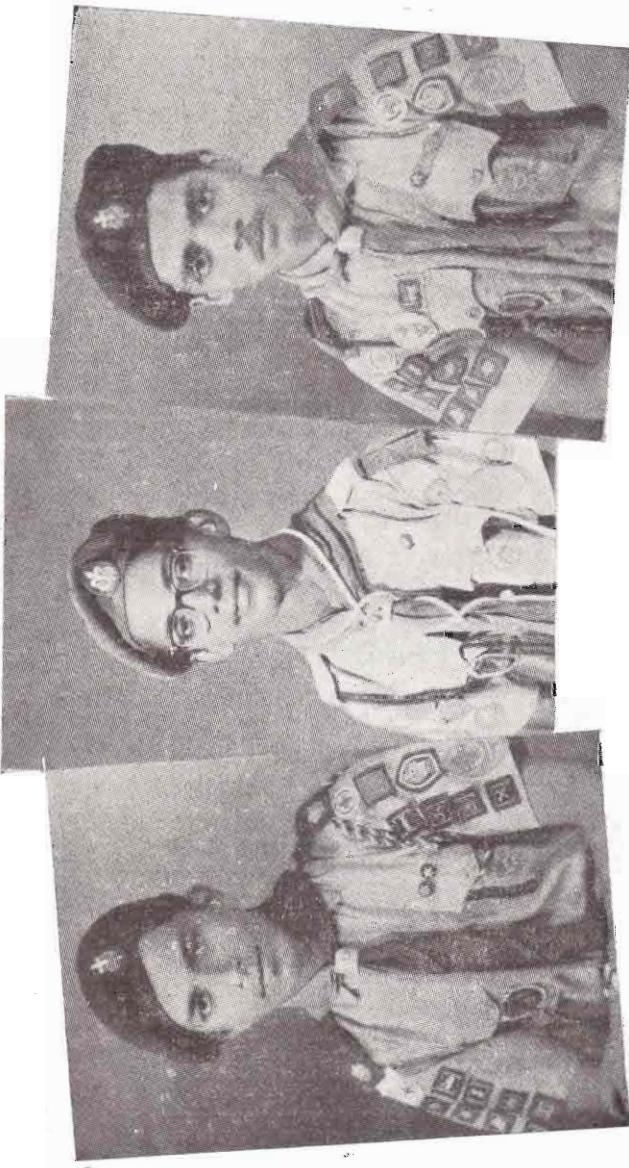
N. Ananda Kumar
Troop leader, 1966.

9TH JAFFNA

1966 — 1967

QUEEN'S SCOUTS

B. KARTHIGEYAN N. CHANDRA KUMAR D. YOGARATNAM

SCIENCE CLUB (G. C. E. A. L.)

Patron: Mr. S. Sivapalarajah, B. Sc. (Special) Ceylon.

Office - Bearers, 1966 :

President: W. G. L. Martin

Vice - President: V. Vigneshwaran

Secretary: C. Yoganathan

Asst. Secretary: T. Ulaganathan

Patron: Mr. K. Thanabalasingam

Office - Bearers, 1967 :

President: V. Vigneshwaran

Vice - President: P. Thanikasalam

Secretary: T. Ulaganathan

Asst. Secretary: K. Mangalamoorthy

We aim at developing and expanding the scientific thoughts and attitudes of our members. In so doing, we try to free ourselves from prejudices and pressures external to science itself. We learn to prefix our statements with such terms as "rather", "probably" or "may be" and not rush into hasty conclusions. Weekly meetings are held as usual. Papers are read or speeches made on useful topics. Monthly review of science articles from newspapers and magazines also form part of our usual programmes. Review of articles from "Arivoli" and "Kalaikathir" are also being done from January, 1967. We participated in the Science Quiz Competition organised by the Ceylon Broadcasting Corporation. The following are some of the topics we discussed :

Modern theory of the Atom	— V. Vijeyapalan
Psychology and Mankind	— C. Yoganathan
Diabetes	— K. Manoharan
Valves	— K. Selvanayagam
The Uses of Nuclear Energy	— Miss S. Bhavani
Venereal Disease	— Dr. P. Sivasothy
How the Radio Works?	— Miss S. Maheswary
Blood	— Mr. T. Jayawickremarajah

T. Ulaganathan
Secretary

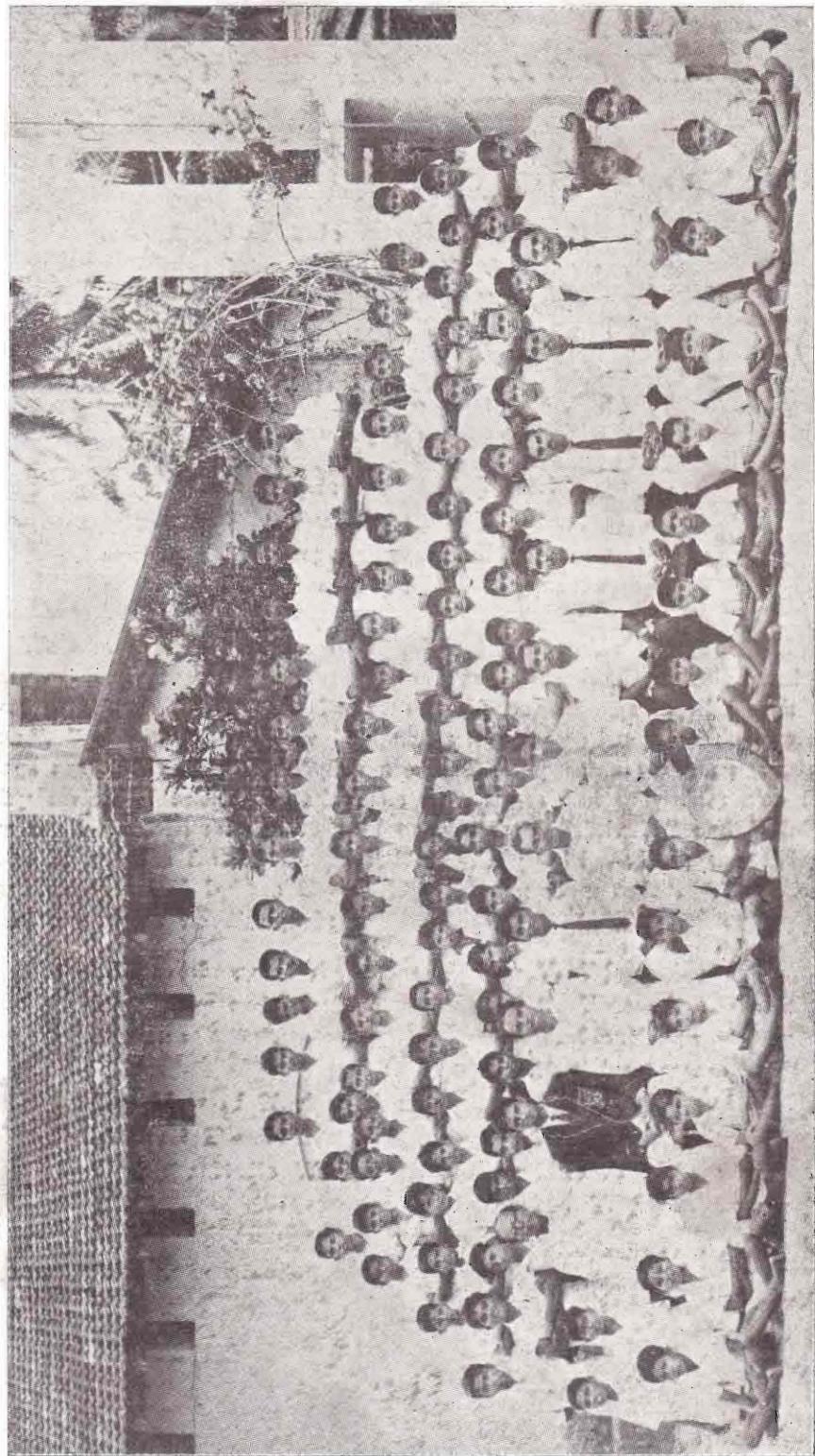
REPORT OF THE SUNDARAR HOUSE

House Masters: Mr. K. Mahesan
Mr. S. Velupillai
Mr. S. Arasakularatnam
House Captain: Mast. N. Rajarubendra
Treasurer: Mast. C. Yoganathan

To have won the inter-house championship for the fourth time in succession is, I think, a record of which we of Sundarar are happy and justly proud. We have kept "The Flag" with us from 1963 and that has given us an image of the invincible warrior to whom victory is assigned even before the beginning of a competition. This, however, does not make us complacent for we are well aware of the fate of those who try to live on past glory. Any attempt on the part of the other houses to win the flag from us will naturally involve a very tough struggle for we are determined to fight every inch of ground.

A report of this nature demands a brief summary of the year's events. We began well by winning the soccer championship. We followed it up with a second place in the elocution contest. Our orators Mas. S. Mahalingam, Mas. K. Asokanathan, Mas. C. S. Mather and Mas. S. Shanmugalingam need to be congratulated on their brilliant performance. We won the third place in the inter-house cricket competition. In music, we were forced out of even the third place in spite of the hard training that Master K. Rajalingam gave his team. In the Drama competition, however, we proved our metal. We staged Shakespeare's 'Othello' in 1965 and were ranked second. With that experience and encouragement we presented 'Macbeth' and those in the audience praised our effort. The judges obviously had no difficulty in ranking us the first and awarding the best actor's prize to Mast. R. Pararajasegeram, our hero. Mast. K. Rajakuleswaran who played the role of Lady Macbeth was highly commended. Masters S. Mahalingam, T. Srilangarajah and N. Prabaharan did extremely well as the ghosts, while Masters T. Poologendran, N. Thevarajah, S. Pathmanathan, K. Rajalingam and K. Gunasingham played their minor roles satisfactorily. The play was staged at the Arts Council Drama competition at Parameshwara College and was placed 3rd. We remain deeply grateful to Messrs. T. Arasu and M. R. Gunarajah, two of the leading actors in the peninsula, for their valuable suggestions and help given us periodically; to Mr. S. Arasakularatnam, one of our house masters, who spent hours at a time at our rehearsals and to Mr. S. Velupillai, another of our house masters, for his preparation of the script in the wonderful manner in which it was done. The translation of a Shakespearean Drama to a time limit of 45 minutes is certainly an achievement by itself.

SUNDARAR

INTER - HOUSE CHAMPIONS — 1966

1990-00000000000000000000

1990-00000000000000000000

The fourth of July was as usual the best day for us. We won the shed decoration and in the process several of our boys learnt how a leaf of a coconut palm could be transformed into innumerable artistic and useful shapes. We won the 2nd place in Athletics. Mast. K. Ravindranathan and Mast. N. Rajarubendra won the Senior Championship in Athletics and were subsequently awarded athletic colours. We congratulate them.

The classroom too, gave us more useful, if less glamorous victories. Messrs. V. Balendra, N. Yogendran and M. Ganeshalingam left us to join the University of Ceylon. Mr. V. Chandrakantan, a distinguished member of our house, has joined the Fisheries Corporation. We wish them all well.

Messrs. S. Velupillai, K. Arasakularatnam and K. Mahesan our House Masters deserve a special word of thanks for their help and guidance given us so enthusiastically. We remain very grateful to them.

We owe a word of explanation to those of the other houses, lest we be considered bad winners. We decided to give up the conventional trip to "Keerimalai" on the 5th of July for two main reasons. One is that such a trip tends to transform itself into an emotional display of victory with all its attendant evils. Extra-curricular activity itself falls into disfavour when information leaks out in highly magnified forms to our parents. Many of them are already talking of student indiscipline and preventing their children from taking part in non-academic activities. Further it involves a very unreasonable tax on our parents purse. It is our firm belief that these victories will be viewed in their correct perspective and that the "celebrations" will be strictly limited to a "three hearty cheers" and perhaps a Tea-party within the College Campus.

Finally, we of Sundarar thank all the House Captains for their extremely cordial and friendly conduct towards us. We also thank the Prefect of Games who worked very hard indeed to conduct these competitions in an impartial manner.

N. Rajarubendra
House Captain

"We cannot like others unless we like ourselves."
— *Ben Morris.*

REPORT OF THE VAHÉESAR HOUSE

House Masters: Mr. V. Sabanayagam
Mr. M. Sivapalarajah
Mr. S. Velupillai

I have great pleasure in presenting the report of Vaheesar house for the year 1965 — 1966. Over confidence and complacency on the part of our members had been the cause of our decline to a second place in the final championship. Congratulation to Sundarar house for its well earned victory.

I am proud to observe that Vaheesar house has earned the distinction of never going unplaced in any competition it takes part. Indifference of our house Drama troupe resulted in our failure which affected the final results. When the elocution contest began, we were behind the other houses. When the elocution contests were over in full, we stood ahead of the other houses. Our congratulations to the English oratorical team which did extremely well. Our athletic team emerged champions with ease. Under K. Varatharajan's leadership our athletes have proved that athletics championship is a monopoly of ours. Congratulation to Master R. Kamalanathan who under stiff opposition had earned the infants' championship.

Congratulations Master R. Ganasarajah! for the best performance in the Art Competition which earned you the Thurairajah Cup. We are ever grateful to our house masters for guiding us always in the correct path and for instilling in us the correct attitudes. Perhaps, that is how the Sports Committee of the college chose some of our members to lead the various college teams. Master Ganashan led the college First Eleven Soccer Team; Master M. Varatharajan led the Second Eleven Soccer Team; Master P. Puvananthiran led the college First Eleven Cricket Team and Master N. Sachithananthan led the Second Eleven Cricket Team. By their able performance some of our members were awarded Colours in the various activities. Masters K. Sothinanthan and P. Buvananthiran were awarded Soccer Colours. Master K. Ganeshan was awarded the Athletic Colours. Congratulations to them.

Finally, through my experience as House Captain, I feel that loyalty to the house leads to success.

K. Ganeshan
House Captain

REPORT OF THE SAMPANTHAR HOUSE

House Masters: Mr. S. Sittampalam
Mr. K. Sivasubramaniam
Mr. M. Kurusamy

House Captain: V. Vijayapalan

Vice Captain: N. Nithianandan

Generally 1966 proved to be successful for the "Reds". We proved our superiority in music by becoming the Champions. We are the runners-up in the elocution contest. Special mention should be made of the performance of Master T. Z. Bagus, who obtained the 2nd place in the Elocution Contest organised by the N. P. T. A. In Drama too we did well. The only social play was staged by us. Although we were placed third, we won the highest popular acclaim. In athletics too our members had been successful. Special mention should be made of the performances of Masters R. K. Jeyakumar and K. Manoharan who obtained the Inter and Junior Athletic Championships respectively. Nine of our members represented the College second eleven Soccer team. This is a school record. Outside the sports field our members held many responsible posts in various associations in our college. Master B. Paramahamsa was Scout troop leader and asst. Scout Master. Master V. Vijayapalan was the president of the union society. Masters B. Paramahamsa, K. Kurukulasingham and V. Vijayapalan were college prefects. Masters R. K. Jeyakumar, C. Jeyakumar and K. Manoharan took part in the J. S. S. A. Meet, 1966.

We thank Master K. Kurukulasingham, former captain, for all his efforts. In conclusion, mention should be made of the untiring efforts, keen interest and encouragement of Messrs. S. Sittampalam, K. Sivasubramaniam and M. Kurusamy our house masters. Our thanks to them. Finally, a sincere 'thanks' to all the members of our house for their spirited co-operation.

V. Vijayapalan
House Captain

"Our ability to think and our ability to feel
are limited by our ability to use language."

REPORT OF THE MANIKAR HOUSE

House Masters: Mr. K. Thanabalasingham

Mr. S. Sivacolunthu

Mr. K. Kumaraswamy

Captain: K. Sivanadyan

Vice-Captain: P. Thanikasalam

We have great pleasure in submitting the report of Manikar house. Our victories are the results of our never ending perseverance and incessant toil. Since there was keen competition in every item we were able to secure a win only after a hard fight.

We are proud of the fact that we secured the first places in cricket and football. The leaders, Masters Gnanendran, Jegatheesan and Pakthajothy are entitled to our esteem. In the singing and elocution competitions that followed Masters V. Kokila-roopan and P. Thanikasalam deserve special mention. The competition in Tamil Dramatisation absorbed the interest and attention of us all. The immense efforts put in by the students in presenting the drama cannot be suitably described. We won the second place though we worked night and day untiringly to win the first place.

We secured a few places in athletics but, we cannot easily forget them. The excellence displayed by Masters M. Jegatheesan and M. Vimalesan deserves praise. We are deeply obliged to our House Masters who worked hard for the welfare of the House. Our thanks are also due to the students and others who worked for the success of our House.

K. Sivanadyan
House Captain

"To remain uncommitted is the greatest tragedy of man. If we never get some central purposes and loyalties burning within us, we never acquire a real inner morality of our own. Chastity is a search for enduring commitments."

— M. E. Reeves.

From Abroad

19. B. Jalan Tampin,
Kuala pillah,
Malaysia.

5th April, '67-

DEAR SIR,

Greetings.

Excuse me for not writing for a long time. I was very busy with my school work. I am now studying in the 4th form. Next year I shall be taking up my Cambridge examination. My subjects are Heath Science, Biology, Physics, Chemistry, Elementary Mathematics, Advance Maths., English Language and Tamil Language. On Mondays and Thursdays we have our Tamil classes. Our school starts at 7-30 A. M. and closes at 1-30 P. M. My uniform is white shirt, white trouser and blue and white tie. The English pronunciation here is quite different from that of Ceylon. To improve our English speech the English master uses tape-records. First our speech is recorded. Then the teacher plays the tape. We listen to our own speeches and correct the mistakes. Every Monday we have our Assembly. At the Assembly, a member of the staff gives a talk. It is mainly advice to students. We have to take down the talks. Library reading is a must for every student. We have to take down notes from the books we read. The notes are checked by the principal. Our principal is a Bengali. Chinese, Malays, Europeans and Indians are studying here. There are only two Tamil boys in my class. Our teachers are mostly Indians except the Health Science teacher, who is an American. My school is famous for studies and sports. Our foot-ball team entered the finals. Now the soccer season is on. In our school we play rugger, cricket, hockey and foot-ball. Next term there is a five mile cross country race. My house master has selected me for that event. I have started training from last week. How is the cricket team faring in the rest of the matches? My term exam is over today and the holiday season is to start on the 7th. It will go on till 1st May.

Nothing more to write. My best wishes for a happy and prosperous New Year.

*Your obedient student,
K. Sivanesan.*

MATHEMATICS IN ANCIENT INDIA

IN ancient India, Mathematics was considered, an extremely important branch of education. It received priority even over linguistic studies. Thiruvalluvar, the author of Thirukkural, places Mathematics and language on an equal plane, when he says, “ என்னென்ப வேலை எழுத்தென்ப விவரங்களுக் கண்ணென்ப வாழுமுயிர்க்கு ”. Mathematics formed an important branch of study right from the Vedic period. The Mathematical consciousness of the ancient Indian gave rise to an important science called astronomy, which was subsequently developed into a systematic science. Tharka Sastra (Logic) was another branch of studies which developed from Mathematical thinking. Even today some of the ancient books in this field are authoritative and a precious legacy.

The Indians were acquainted with, Trigonometry, Arithmetic and their Mathematics largely deals with properties of integers, integral solutions of certain equations which are used even today in casting the Hindu almanac and gives accurate results in large number of instances. The most important qualities of Indian Mathematics are its wonderful imagination, fine construction and very short explanations. Vedanga Zothidam is the oldest of Indian Mathematical works which mainly deals with astronomy. After that the development of Mathematics in ancient India was due to Aryabata, Brahmagupta, Baskara and other Sanskrit Mathematicians. Most of their works were written in Sanskrit. They developed a differential Geometry called Sulva Suthras, which were used to construct Vedic altras. To construct these they had to construct angles with accurate measurements, and squares which were equal in area to a circle. In Vedic Mathematics there are many instances where evaluations of irrational number, solutions of linear simultaneous equations are needed, but in most cases they have given the result without giving the method.

There are three types of books in ancient Indian Mathematics. The earlier books only give us the theorems in the form of slogans.

This was considered a good system because it helped a scholar to retain all the theorems in his memory. The books of the second type give us theorems together with calculations. The third type contains theorems, worked examples and exercises.

Aryabhata, a Sanskrit scholar in Mathematics is considered to be the best among ancient Indian Mathematicians. He collected all the works of his Predecessors and wrote a book called Aryabateeyam in which his own works were also added. Many differential equations are found in his book. Value of π is taken in their book to be $\sqrt{10}$. Varahamihira, another famous Mathematician, in his astronomical calculations has extensively used trigonometrical ratios and their expansion in infinite series. He gave us many trigonometrical formulae as $\sin^2 A + \sin^2(90-A) = 1$ and $1 - \cos A = 2 \sin^2 A/2$. Soorya Siddhanta, the most intellectual Indian Mathematical work was different from the older treatises because in Soorya Siddhanta most of the theorems were rigorously proved in a stylish scientific method. It deals with the expansion of trigonometrical ratios in series. Soorya Siddhanta has been translated into English and French with a commentary by Davies. Aryabhata after having logically established the position of zero, has failed however to deal with indeterminate forms.

Brahmagupta was another famous Indian Mathematician. He wrote in a simple and clear way. He solved the equation $Ny^2 + 1 = x^2$ giving integral solutions for x and y. He gave some fine ideas about mensuration, Quadratic interpolation and about Quadratic indeterminate equations. He gave as the correct formula for the area of a cyclic quadrilateral as $\sqrt{(s-a)(s-b)(s-c)(s-d)}$ where a, b, c, d are the lengths of the sides of the quadrilateral and s is half the sum of a, b, c and d.

Later, Mathematics was logically analysed and obscurities removed. This is evident from the treatises written by Bhaskara and later Mathematicians. Bhaskaracharya wrote an extensive treatise on pure mathematics. He also gave a meaning to infinity and clearly stated that it does not represent any number in the usual sense. In his books he had clearly given the methods and solutions. He

used explanatory diagrams. He gave the correct solution to the quadratic equation $x^2 - 45x = 250$ as $x = -5$ or 50 . Here the use of negative solution is remarkable. Sritharar also had contributed to Hindu Mathematics. He wrote about the multiplication of series, square and cube of numbers, square roots of numbers and about progressions. This tradition was kept up to the 20th century by other Mathematicians like Mahavira, Bose and Ramanujam.

The best known gift of Indian Mathematics is the decimal position system. Though the decimal system was ancient, its combination seems to have originated in India. Hindus also had a system of expressing large numbers by words arranged to a place value method.

The sound knowledge of Mathematics found in the Sanskrit literature provided the basis for Indian architecture. The Brugatheeswarar temple at Thanjavur, Kutub Minar of Delhi and other architectural works needed a highly developed knowledge in Mathematics. Even in Egypt, the structural works like the Pyramids would not have been possible without a sound knowledge of Mathematics. It is from this rich tradition that we in Ceylon have to base our progress.

P. Thanikasalam

Grade 11. Maths. - Science

Ambivalence

The mixture of love and hate, of the positive and negative is a very basic social and psychological fact and its realisation is the beginning of understanding of anything concerning mankind."

— P. Zewig

MANIPAY HINDU COLLEGE
OLD STUDENTS' ASSOCIATION

EXECUTIVE COMMITTEE — 1967 - 68

President : Mr. K. Muttuvetpillai

Vice - Presidents : Miss P. Arumugam
Mr. S. Rajendram
Mr. M. Perairavar
Mr. J. P. Nagalingam

Hony. Secretary : Mr. S. T. Chari

Hony. Asst. Secretary : Mr. M. Subramaniam

Hony. Treasurer : Mr. Siva Muttucumarasamy

Executive Committee : Mr. K. Somaskandan
Mr. S. Rajah
Mr. T. S. Shanmugathasan
Mr. C. Kesavarajah
Mr. S. Vetharajah
Mr. S. Kanagasooriyar
Mr. S. Pathmanathan
Mr. M. Sivapalarajah
Mr. M. Ramanathan
Mrs. S. Ramalingam

Hony. Auditors : Mr. W. G. Annappah
Mr. T. Chelliah

The annual General meeting of the Manipay Hindu College Old Students' Association was held on Saturday, 25th March 1967 in the College library, Manipay Hindu College. Over 75 members were present.

The Parent body took the initiative to revive the Colombo branch which was defunct since 1960. We are glad to note that the Colombo branch, duly revived, is with restless enthusiasm taking all possible steps to perpetuate the memory of the late Mr. V. Veerasingham. The executive Committee of the parent body has resolved to extend its whole hearted co-operation to them to erect a fitting memorial.

We are really proud to record that few Colleges in Ceylon can boast of an alumini, so loyal to their old College, so devoted to its traditions and enthusiastic about its progress and well being. Their splendid response in the past to the various appeals of the College for funds bear ample testimony to this. None can deny that Manipay Hindu College Old Students' Association has acted "in loco parentis" to the College, studying its wants and working for its growth, in addition to its keeping alive the link between the College and the Old Students.

We are trying to bring the register of old students upto-date; but I regret to say that it is far from complete. Hence the Parent body seeks the co-operation of all old students to help them towards achieving this purpose.

Thanking you,

Yours in Service,
S. T. Chari
Hony. Secretary, M. H. C. O. S. A.

COLOMBO BRANCH OF THE M. H. C. O. S. A.

THE Manipay Hindu College Old Students' Association (Colombo Branch) has become active again. It was not functioning actively in the recent past.

On Saturday the 19th June, 1965, about seventy five old students gathered at the Navalar Hall with the desire to revive and become active again.

Professor A. Sinnathamby who has been actively participating in the activities of the Association from its inception was the unanimous choice as the President of the Association. A new constitution was adopted and the following office - bearers were elected :

President : Prof. A. Sinnathamby

Vice - Presidents : Prof. K. Kularatnam
Dr. A. A. Hoover
Mr. R. Rajaratnam
Senator S. Nadesan, Q. C.
Mr. M. Rameswaram

Hony. Secretary : Mr. V. S. Thurairajah

Hony. Asst. Secretary : Mr. N. Vivekanandarajah

Hony. Treasurer : Mr. K. K. Sivasithamparam

Members of the Committee :

Mr. T. Sithamparanadarajah
Mr. T. Manickavasagar
Mr. K. Visvaligam

Mr. S. Jeganathan
Mr. N. Suntharalingam
Mr. V. Ramalingam
Mr. V. A. Kandasamy
Mr. M. Subramaniam
Mr. S. Navaratnam
Mr. K. Ariaratnam
Mr. S. Cunjithapatham
Mr. K. Balasubramaniam

It was unanimously decided at the meeting that a suitable memorial should be erected to perpetuate the memory of our beloved Principal late Mr. V. Veerasingham, and a Sub-Committee consisting of the following was elected :

V. Veerasingham Commemoration Sub - Committee :

Mr. R. Rajaratnam
Mr. K. Visvalingam
Mr. V. S. Thurairajah
Mr. S. Cunjithapatham
Mr. V. Ramalingam
Mr. K. K. Sivasithamparam
Mr. S. Jeganathan
Mr. T. Sithamparanadarajah
Mr. N. Vivekanandarajah
Mr. M. Ganesan
Mr. M. Kugathasan
Mr. A. Thirugnanasambanthar
Mr. T. Manickavasagar

The Committee functioned actively and organised a Dinner as a step for a get-together and canvassed the support of the members to float a 'Memorial Fund'. It also organised three benefit shows at Savoy on 6th July, 1967 and Rio Cinema on the 21st July, and 5th August, 1967.

An Appeal

There is a special reason why the Old Students' Association must become active and interested now in the activities of the College. According to the new Education set-up it is proposed to establish "Welfare Boards" in place of the erst-while Managers and on this board will be two representatives of the O. S. A. The Old Boys must rise up to the new responsibility and serve the Alma Mater.

There is an erroneous belief among the old students that they need not and should not take any interest in their old school as the school has been taken over by the Government. Whether the school is run by a private organisation or by the State the school is ours and our children are being educated there. We, as old students have a moral obligation in the welfare of the school.

In the matter of equipment and maintainance and new buildings for the school we cannot depend on the Government as there are 8000 odd schools the state has to look after. Therefore, if you wish your school should progress and our children must benefit from it, we as old students should take active interest in the welfare of our Alma Mater. I earnestly appeal to all Old Students where ever you may be to get in touch with us and extend your co-operation in the task we have undertaken.

V. S. Thurairajah

Hony. Secy., O. S. A., Colombo.

G. C. E. (A. L.) 1966 RESULTS

4 Subjects

	Science
1. M. Yogendram	P. Maths. (C), App. Maths. (C), Physics & Chemistry.
2. A. Gnanendran	P. Maths., App. Maths. (C), Physics (C) & Chemistry (C).
3. M. Jegatheesan	P. Maths. (C), App. Maths. (C), Physics (S) & Chemistry (C).
4. G. Ramachandran	P. Maths. (C). App. Maths. (D), Physics & Chemistry.
5. S. Somasundaram	P. Maths., App. Maths. (C), Physics & Chemistry (C).
6. A. Srikantha	P. Maths. (C), App. Maths. (C), Physics & Chemistry.
7. N. Mahesan	Physics, Chemistry, Botany & Zoology.
8. W. Vijayapalan	Physics, Chemistry, Botany & Zoology.

3 Subjects

	Science
1. S. Sriskanthapathy	Pure Maths. (D), App. Maths. (D) & Physics (C)
2. R. Mahendarajah	P. Maths., App. Maths. (C) & Physics.
3. S. Paramalingam	P. Maths., App. Maths. (C) & Physics.

University Entrance

- Engineering :* (1) A. Srikantha
(2) M. Jegathesan
(3) A. Gnanendran
(4) G. Ramachandran
(5) M. Yogendran

Medicine : V. Vijeyapalan

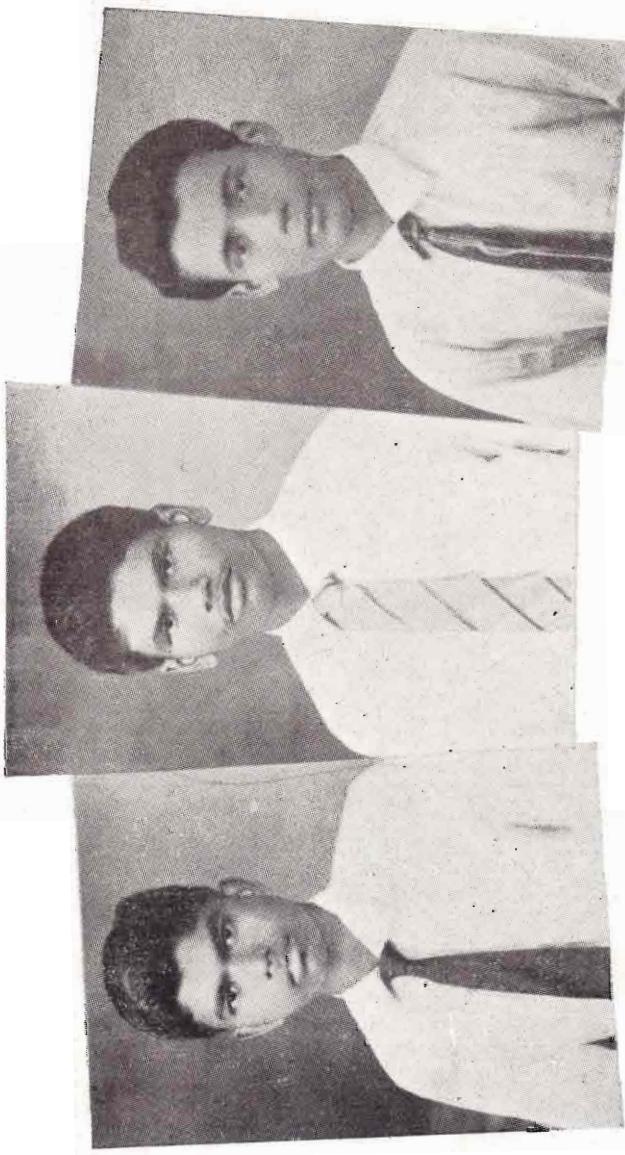
Dental : N. Mahesan

Physical Science : R. Mahendarajah

Practical Engineering : (School of Technology, Katuhedde)

- (1) S. Sriskanthapathy
(2) S. Sivasundram

N. P. T. A. PRIZE - WINNERS — 1966

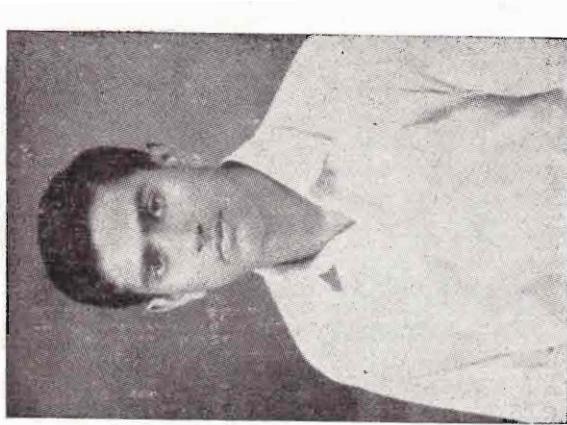
S. PARAMESHWARAN P. THANIKASALAM BAGUS T. ZACKHAIROON
First in the N.P.T.A. 8th Std. Test Essay Elocution

TROOP LEADER — 1966

N. ANANDA KUMAR

THE BEST ALL-ROUNDER — 1967

M. JEGATHEESAN

G. C. E. (O. L.) December 1966

8 Subjects

		Distinction	Credits
1.	S. Kumarakulasooriyar	—	Tamil Lang., Hinduism, Tamil Lit., Chemistry, Biology.
2.	P. Thanikasalam	Hinduism, Pure Maths., Chemistry, Biology,	Tamil Lang., English, Applied Maths., Physics.
3.	S. Mahalingam	Tamil Lang., Hinduism,	Tamil Lit., English.
4.	R. Sriskandakumar	Hinduism, Pure Maths.,	Tamil Lang., App. Maths., Physics, Chemistry, Biology.

7 Subjects

5.	R. Anandarajah	Hinduism	Pure Maths.
6.	K. Rajamanoharan	Tamil Lang., Hinduism, Pure Maths.	Physics, Chemistry, Biology.
7.	V. Kalainesan	Hinduism	Tamil Lang., Pure Maths., Physics, Chemistry.
8.	S. Satkunanathan	Hinduism	Pure Maths., App. Maths., Tamil Lit.
9.	S. Santharajah	Hinduism	Tamil Lang., Pure Maths., Tamil Lit.
10.	F. J. Mather	Pure Maths.	Christianity, App. Maths.
11.	S. Maheswaran	—	Tamil Lang., Hinduism, Pure Maths.
12.	N. Jeyanathan	Tamil Lang, Hinduism, Tamil Lit.,	Pure Maths., Chemistry, Biology.
13.	S. Ravendran	—	Tamil Lang., Hinduism, Pure Maths., G. & Mec. Draw.
14.	S. Shanmugalingam	Hinduism	Pure Maths., Tamil Lit., Physics.
15.	C. Sivapathasundram	Hinduism	Tamil Lang., Tamil Lit.
16.	A. Thuraisingham	Hinduism	Tamil Lang.
17.	K. Jeyakumar	Hinduism	Tamil Lang., Pure Maths.

6 Subjects

18.	S. Gunaratnam		Hinduism, Pure Maths. Tamil Lit., Physics.
19.	D. Gunarajasingam	—	Hinduism, Tamil Lit.
20.	K. Gowri Kanthan	—	Tamil Lang., Hinduism, Tamil Lit.
21.	P. Satkunanathan	—	Tamil Lang., Hinduism, Physics.
22.	P. Thangamyal	Hinduism, Pure Maths.	—
23.	R. Thayanathan	—	Hinduism, Tamil Lit., Chemistry.
24.	K. Thiruthanikasalam	—	Tamil Lang., Pure Maths.
25.	P. Nandakumar	—	Pure Maths., Biology.
26.	V. Balachandran	—	Hinduism.
27.	S. Euvanakumar	—	Hinduism, Pure Maths.
28.	S. Mahesan	—	Hinduism, Chemistry.
29.	K. Vairavanathan	Hinduism	Tamil Lang., Tamil Lit.
30.	N. Jeganathan	—	G. & Mechanical Drawing.
31.	N. Srimurugan	Hinduism	Biology.
32.	P. Rasalingam	Hinduism, Pure Maths.	Tamil Lang., Physics, Chemistry.
33.	K. Rajakuleswaran	—	Tamil Lang., Hinduism.
34.	K. Rajendran	—	Tamil Lit., Health Science.
35.	T. Kaneshalingam	Arithmetic	Hinduism, Tamil Lit., Health Science, Chemistry.
36.	P. Shanmuganathan	Pure Maths.	Hinduism, Chemistry.
37.	K. Manamohan	Pure Maths.	Tamil Lang., Hinduism, Tamil Lit.
38.	N. Chandrasegaram	—	Hinduism.
39.	R. Shanmugarajah	—	Tamil Lang., Hinduism.
40.	M. Selvarajah	—	Hinduism, Tamil Lit., Physics.
41.	N. Thangarajah	—	Hinduism, Health Science.
42.	P. Thevathasan	—	Tamil Lang., Arithmetic.
43.	B. Nithianandeswaram	—	Tamil Lang., Hinduism, Pure Maths.
44.	P. Balasubramaniam		Tamil Lang., Hinduism, Arithmetic.
45.	K. Mangalamoorthy	Hinduism	Tamil Lang., Tamil Lit., Chemistry.
46.	M. Logendran	Hinduism	Tamil Lang., Tamil Lit., Health Science.

5 Subjects

47. S. Arasalingam	—	Hinduism.
48. S. Ambikaipahan	—	Hinduism.
49. M. Gopalakrishnan	Hinduism	Tamil Lang., Tamil Lit.
50. N. Kugendran	—	Tamil Lang., Hinduism, Pure Maths., Physics.
51. K. Sathanandasivam	—	Hinduism.
52. N. Saravanapavan	—	Hinduism.
53. N. Chandrasekaran	—	Tamil Lang., Hinduism.
54. K. Sivakadatcham	Hinduism	Tamil Eang., Arithmetic, Tamil Lit., History.
55. A. Sivananthan	—	Hinduism.
56. N. Chithirananthan	—	Tamil Lang., Hinduism, Tamil Lit.
57. S. Sivashunmugasegaram	—	Hinduism, Tamil Lit.
58. S. Sornalingam	—	Tamil Lang., Hinduism, Tamil Lit.
59. K. Somasekarampillai	—	Tamil Lang., Hinduism.
60. V. Tharmalingam	Hinduism	—
61. T. Z. Bagus	—	Tamil Lang., English, Tamil Lit.
62. T. Sri Loganathan	—	Tamil Lang., Biology.
63. K. Vipulananda	Hinduism	Pure Maths.
64. K. Jeyakumar	Hinduism	Tamil Lang., Pure Maths.
65. N. Srikandarajah	—	Hinduism, Pure Maths.
66. T. Skandashunmugarajan	—	Tamil Lang., Hinduism. Tamil Lit., Chemistry.
67. K. Aruljothiratnam	—	Tamil Lang., Hinduism, Pure Maths.
68. K. Arunakirinathan	—	Tamil Lang., Hinduism.
69. K. Kamalanathan	—	Tamil Lit., Health Science.
70. M. Selvanayagam	Pure Maths.	Tamil Lang., Hinduism.
71. K. Panjalingam	—	Tamil Lang., Hinduism.
72. S. Jegatheeswaran	Hinduism	Tamil Lang., Pure Maths., Tamil Lit.
73. P. Balakrishnan	—	Hinduism, Tamil Lit.
74. N. Jeganathan	Hinduism	Tamil Lang., Pure Maths.
75. A. Srikaran	—	Hinduism.
76. R. Shunmugarajah	—	Tamil Lang., Hinduism.
77. N. Thirunavukarasu	—	Tamil Lang., Hinduism.
78. N. Thuraisamy	Hinduism	Tamil Lang.

SPORTS ACTIVITIES

Soccer :

The soccer season was really exciting as both 1st and 2nd Eleven Teams made an earnest bid for J. S. S. A. championships in 1966 and 1967. In 1965, we won the J. S. S. A. 2nd Eleven championship. For the first time, in 1966, the J. S. S. A. organised the 3rd Eleven Soccer Tournament and we entered the fray. But in 1967, we did not send up a 3rd Team as our Physical Training Instructor was transferred out and the task of training three teams for the tournament became too much to cope without a replacement.

Cricket :

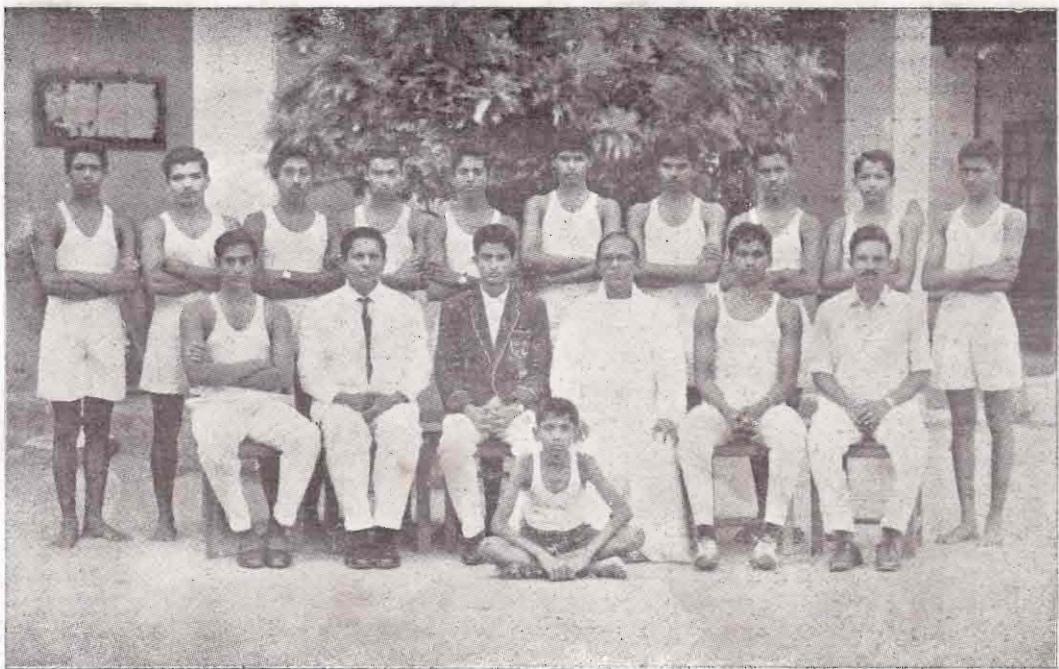
1966 and 1967 saw Manipay Hindu College in good form. In 1966, Masters M. Jegathesan and M. Rajendram were selected to represent Jaffna schools to play against Colombo North schools. In 1967, again Master M. Jegathesan was selected to represent Jaffna schools to play against Galle schools and Master N. Satchithananthan was selected to represent Jaffna schools against Kandy schools at Kandy.

Athletics :

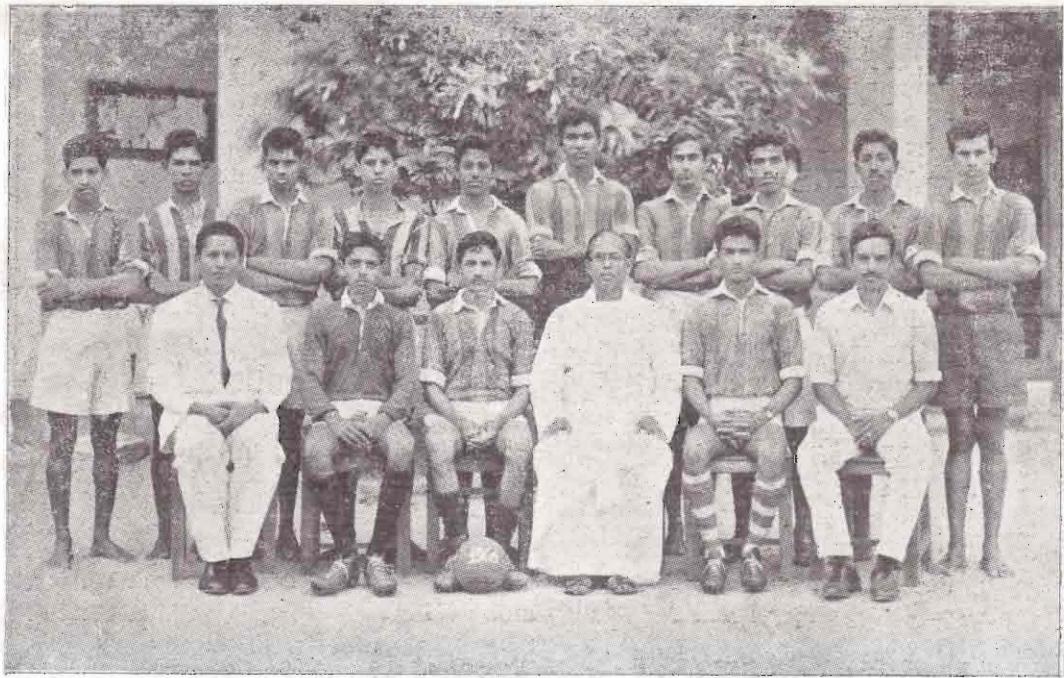
The standard of Athletics at school is improving and if more enthusiasm is shown on the part of the boys, the production of good athletes will not be difficult. We obtained 63 points and were placed fourth in the J. S. S. A. meet in 1966.

Physical Training Instructor :

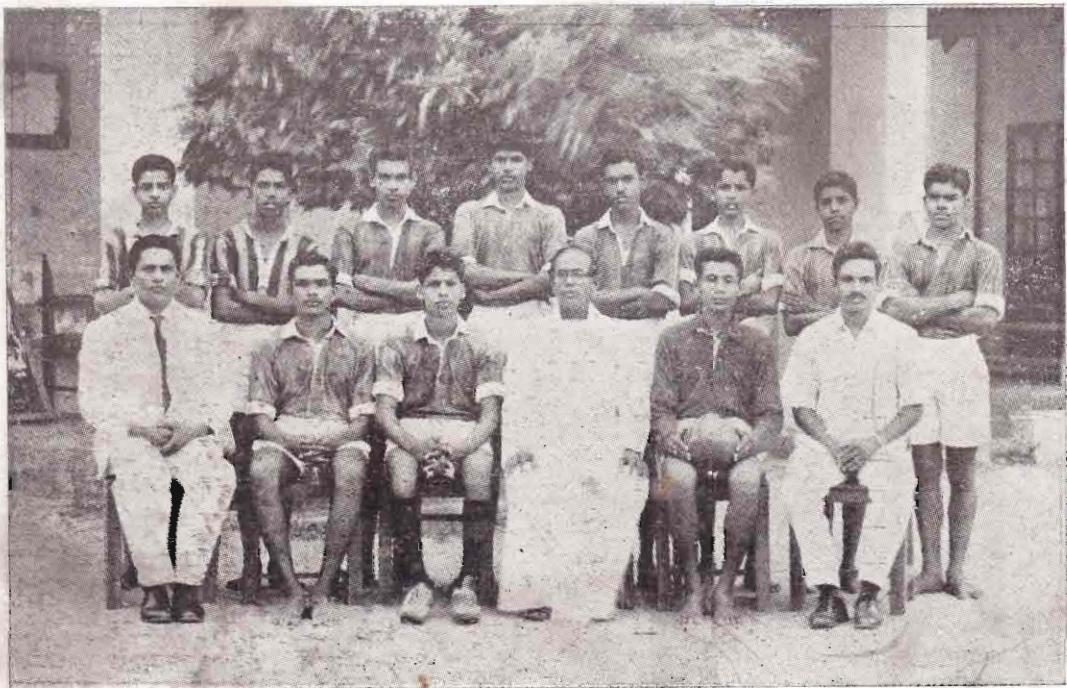
We have at present no Physical Training Instructor to replace Mr. T. Nadarajah who left us last February to join the Ministry of Sports. We thank him for his good services and wish him well.

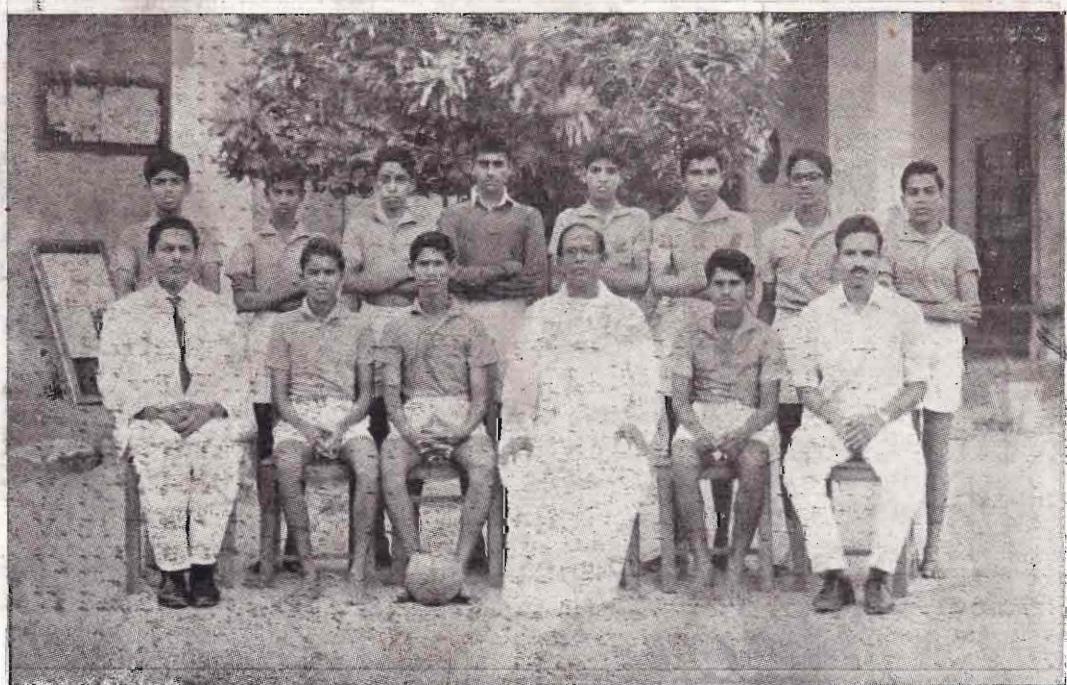
ATHLETIC TEAM — 1966

SOCER FIRST ELEVEN — 1966

SOCER SECOND ELEVEN — 1966

SOCER THIRD ELEVEN — 1966

SOCCER 1966

First Eleven

Team

K. Ganesan (Capt.) *		K. Sathiyanathan
A. Yogaretnam		B. Nithianandeswaran
N. Rajarubendra		R. Mahendira Rajah *
M. Jegatheesan		P. Vijayarajah
K. Raveendranathan		S. Jeyarajah
T. Poologendiran		N. Poopala Rajah

* Awarded Colours

Results of Matches

Vs Jaffna Central	—	Won	1—0	—	Tournament
Vs Kokuvil Hindu College	—	Drawn	1—1	—	Tournament
Vs Union College	—	Lost	1—2	—	Tournament
Vs Skanda	—	Lost	0—4	—	Friendly

Second Eleven

Team

M. Varatharajah (Capt.)		T. Thavayogarajah
T. Z. Bagus		N. Ragavan
K. Sivasubramaniam		C. Thambirajah
P. Vijayarajah		D. Gunarajasingham
T. Skandashanmugarajah		K. Jeyakumar
R. Rajamanoharan		S. Gnanarajah

Results of Matches

Vs Mahajana	—	Lost	0—1	—	Tournament
Vs Urumpirai H. C.	—	Won	2—1	—	Friendly
Vs Karainagar H. C.	—	Won	2—1	—	Tournament
Vs Chavakachcheri H. C.	—	Won	3—1	—	Tournament
Vs Parameshvara	—	Drawn	1—1	—	Tournament
Vs Jaffna Hindu	—	Won	2—1	—	Tournament
Vs Nelliady Central	—	Won	3—1	—	Friendly

Third Eleven

Team

R. Thayanathan (Capt.)	S. Puvirajan
S. Thangaraja (V. Capt.)	P. Balakrishnan
N. Sriskandarajah	K. Thanigasalam
R. Gunaraj	K. Manoharan
P. Santhikumar	N. Cnandrakumar
N. Jeganathan	M. Vimalesan
T. Yogarajah	P. Balasubramaniam

Results of Matches

Vs Urumpirai Hindu College	—	Won	1—0
Vs Malia Jana College	—	Lost	0—3
Vs Velanai M. V.	—	Won	4—3
Vs Karainagar Hindu College	—	Won	3—0
Vs Jaffna Hindu Colleee	—	Drawn	1—1
Vs Parameshvara College	—	Lost	1—2
Nelliady Central	—	Won	2—1

SOCCER 1967

First Eleven

Team

N. Rajarubendra (Capt.)	R. Rajamanoharan
K. Satyanathan	N. Raghavan
K. Raveendiranathan	B. Nithianandeswaran
P. Vijaya Rajah	K. Sivasubramaniam
K. Saravanabavan	K. Asokanathan
K. Thanapalasingham	T. Z. Bagus

Results of Matches

Vs Skanda	—	Home	--	Lost	3—5	—	Friendly
Vs Kokuvil Hindu	—			Drawn	2—2	—	Tournament
Vs Jaffna Hindu	—			Won	2—0	—	Tournament
Vs Union College	—			Drawn	3—3	—	Tournament
Vs Jaffna Central	—			Lost	1—2	—	Tournament
Vs St. Henry's College	—			Drawn	4—4	—	Friendly
Vs Mahajana							Tournament
Vs Parameshvara							Tournament

Second Eleven

Team

T. Skandashanmugharaja (Capt.)	D. Gunarajasingham
R. K. Jeyakumar	R. Raveendiran
S. Thangarajah	V. Tharmaratnam
P. Shanthi Kumar	S. Jeyaseelan
S. Gnanarajah	K. Balasubramaniam
R. Thayanathan	

Results of Matches

Vs Skanda	—	Home	—	Lost	3—4	—	Friendly
Vs Parameshvara	—	Away	—	Lost	0—3	—	Friendly
Vs Urumpirai H. C.	—	Home	—	Won	6—0	—	Tournament
Vs American Mission College		Away	—	Won	5—1	—	Tournament
Vs Canagaretnam M. M. V.	—	Away	—	Drawn	2—2	—	Tournament
Vs Jaffna Central	—	Home	—	Lost	0—2	—	Friendly
Vs Arunodhaya	—	Away	—	Lost	1—3	—	Tournament

ATHLETICS 1966

The Team

N. Rajarubendra (<i>Captain</i>) *	S. Raveendran
M. Jegatheesan *	C. Jeyakumar
K. Raveendranathan *	C. S. Mather
R. K. Jeyakumar	T. Joseph
B. Nithianandeeswaran	N. Sriskandarajah
M. Vimalesan	R. Shanmugalingam
N. Ananda Kumar	S. A. Anton

* Awarded Colours.

We obtained 63 points and were placed fourth in the J. S. S. A. meet, 1966.

ATHLETICS 1967

Seniors

M. Jegatheesan *	N. Ragavan
N. Anandakumar	N. Sivananthan
S. Ravindran	Christe Manoharan
B. Nithianandeswaran	S. Sivarajah
R. K. Jeyakumar	R. Rajamanoharan
R. Shanmugalingam	

Juniors

M. Vimalesan	R. Sathanathan
M. Ranjankumar	C. Wigneswaran
N. Chandra Kumar	

Under 14

T. Joseph	C. S. Mather
-----------	--------------

* Awarded Colours

CRICKET 1966

First Eleven

The Team

P. Puvanenthiran (Capt.)	R. Balachandran
R. Pakthajothy (V. Capt.)	K. Rajanayagam
N. Rajarubendra	R. Jeyalognanathan
V. Chandra Kanthan	K. Ganesan
M. Jegatheesan	N. Satchithanandan
M. Rajendran	T. Rajendran
B. Nithianandeswaran	D. R. David

Results of the Matches played

21-1-66 Vs JAFFNA CENTRAL COLLEGE — Drawn

M. H. C.	1st Innings	149	R. Balachandran	57
	2nd Innings	172 for 8		
J. C. C.	1st Innings	209		
	2nd Innings	51 for 1		

2-2-66 Vs HARTLEY COLLEGE — Away — Lost by innings and 47 runs

M. H. C.	1st Innings	102	
	2nd Innings	142	K. Rajanayagam 60
Hartley	1st Innings	291	

11-2-66 Vs KOKUVIL HINDU COLLEGE — Won by innings

M. H. C.	1st Innings	217	M. Jegatheesan 50
K. H. C.	1st Innings	79	
	2nd Innings		N. Satchithanandan 4 for 19-

17-2-66 Vs SKANDA VARODHAYA COLLEGE — Won by 77 runs

M. H. C.	1st Innings	139
	2nd Innings	97
S. V. C.	1st Innings	46
	2nd Innings	113

25-2-66 Vs JAFFNA COLLEGE — Won by 8 wickets

M. H. C.	1st Innings	146
	2nd Innings	39 for 2
J. C.	1st Innings	91
	2nd Innings	90

4-3-66 Vs ST. PATRICK'S COLLEGE — Lost by 151 runs

M. H. C.	1st Innings	71
	2nd Innings	86
S. P. C.	1st Innings	135
	2nd Innings	173 for 9

11-3-66 Vs MAHAJANA COLLEGE — Won by 26 runs

M. H. C.	1st Innings	192
	2nd Innings	164 for 6
M. C.	1st Innings	97
	2nd Innings	233

Second Eleven Team

N. Satchithanandan (Capt.)	R. Rajamanoharan
M. Jegatheesan	M. Vimalesan
K. Satyanathan	P. Vijaya Rajah
A. Gnanendran	S. Manoharan
M. Varatharajan	T. Skandashanmugharajah
A. Thillagaretnam	C. Thambirajah
R. Thayanathan	D. Gunarajasingham

Results of the Matches played

18-5-66 Vs UNION COLLEGE — Lost by innings

M. H. C.	1st Innings	61
	2nd Innings	55
U. C.	1st Innings	150

25-5-66 Vs JAFFNA HINDU COLLEGE — Lost by innings

M. H. C.	1st Innings	58
	2nd Innings	144
J. H. C.	1st Innings	212 for 7

1-6-66 Vs KOKUVIL HINDU COLLEGE — Drawn

M. H. C.	1st Innings	176
	2nd Innings	73 for 2
K. H. C.	1st Innings	130
	2nd Innings	203 for 7

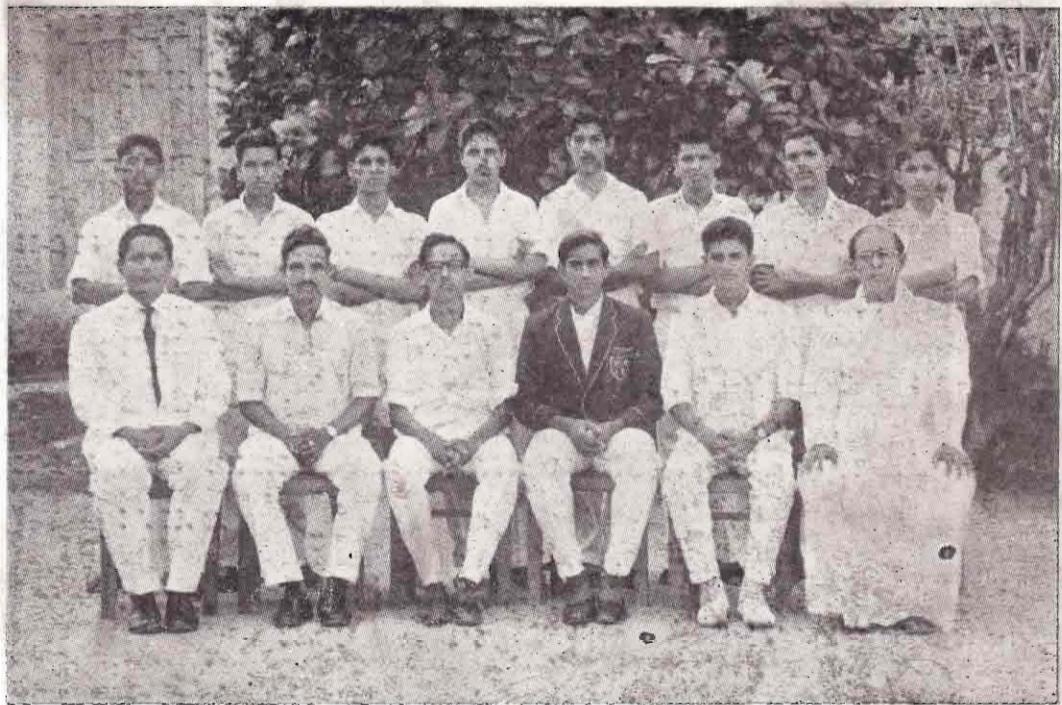
CRICKET 1967

First Eleven

The Team

M. Jegatheesan (Capt.) *	K. Satyanathan
R. Pakthajothy (Capt.) *	P. Vijaya Rajah
C. Selvachandran	R. Rajamanoharan
K. Ganesan	A. Gnanendran
R. Jeyaloganathan	D. Gunarajasingham
N. Satchithanandan *	T. Skandashanmugarajah
N. Rajarubendra *	

* Awarded Colours

CRICKET FIRST ELEVEN — 1967

CRICKET SECOND ELEVEN — 1967

Results of the Matches played

24-1-67	Vs	ST. JOHN'S COLLEGE — Lost by innings
M. H. C.	1st Innings	145
	2nd Innings	74
S. J. C.	1st Innings	344
1-2-67	Vs	JAFFNA CENTRAL COLLEGE — Drawn
M. H. C.	1st Innings	113
	2nd Innings	147 for 8
J. C. C.	1st Innings	171 for 8
	2nd Innings	173
4-2-67	Vs	HARTLEY COLLEGE — Drawn
M. H. C.	1st Inning	154
	2nd Innings	
H. C.	1st Innings	173
	2nd Innings	109
16-2-67	Vs	ST. PATRICK'S COLLEGE — Lost by 9 wickets
M. H. C.	1st Innings	102
	2nd Innings	123
S. P. C.	1st Innings	202
	2nd Innings	24 for 1
22-2-67	Vs	KOKUVIL HINDU COLLEGE — Won by Innings
M. H. C.	1st Innings	244
K. H. C.	1st Innings	61
	2nd Innings	5 for 30
9-3-67	Vs	SKANDA VARODAYA COLLEGE — Lost by one run
M. H. C.	1st Innings	144
	2nd Innings	113
S. V. C.	1st Innings	117
	2nd Innings	141
12-3-67	Vs	COLOMBO HINDN COLLEGE — Drawn
M. H. C.	1st Innings	93
	2nd Innings	232
C. H. C.	1st Innings	209
	2nd Innings	60 for 3
17-3-67	Vs	MAHAJANA COLLEGE — Won by 20 runs
M. H. C.	1st Innings	120
	2nd Innings	165
M. C.	1st Innings	124
	2nd Innings	141

Second Eleven

The Team

R. Gnanendran (Capt.)	R. Thayanathan
M. Vimalesan	N. Balakrishnan
T. Skandashanmugharajah	R. K. Jeyakumar
D. Gunarajasingham	R. Gunarajah
N. Chitranandan	K. Wigneswaran
T. Sritharan	S. Jeyaseelan
S. Baleswaran	

Results of the Matches played

4-5-67 KOKUVIL HINDU COLLEGE — Won by 4 wickets

M. H. C.	1st Innings	84
	2nd Innings	97
K. H. C.	1st Innings	51
	2nd Innings	131 for 6

11-5-67 PARAMESHWARA COLLEGE — Won by 20 runs

M. H. C.	1st Innings	100
	2nd Innings	70
P. C.	1st Innings	92
	2nd Innings	58

14-5-67 JAFFNA CENTRAL COLLEGE — Lost by 9 wickets

M. H. C.	1st Innings	39
	2nd Innings	116
J. C. C.	1st Innings	126
	2nd Innings	32 for 1

22-5-67 MAHAJANA COLLEGE — Lost by 9 wickets

M. H. C.	1st Innings	100
	2nd Innings	128
M. C.	1st Innings	184
	2nd Innings	45 for 1

Jaffna District Table Tennis' Championship, 1967

D. Lawrence — "Triple Crown" Winner

- i. District Boys' — Doubles.
- ii. District Men's — Doubles.
- iii. Open Men's — Doubles.

S. T. Chari
Prefect of Games

SENATOR S. NADESAN, Q. C.

Our felicitations to Senator S. Nadesan, Q. C.—
an Old Boy, our Teacher, our Director and a
benign Benefactor to his Alma Mater — on
his re-election as Senator for the fifth time.

-- *Editor.*

உள் அடக்கம்

	பக்கம்
ஆசிரியர் குறிப்பு	1
நாம் வேண்டுவன — ஆசிரியர் கட்டுரை	2
என் தாத்தா	3
தபாற்காரர் மாமா	3
மருதடித் தேர்	4
கனவு கண்டேன்	5
வந்தது வசந்தம்	6
மகாவலி கங்கையை யாழ்ப்பாணம் திருப்புதல்	6
யாழ்ப்பாணத்தில் ‘ஜம்பொறைற்’	8
எனது மலேசிய அனுபவங்கள்	10
கவிதை	
தாயன்பு	13
ஆசிரியர் திரு. ச. இராசநாயகம் B. A. அவர்கள்	14
கால வெள்ளத்திலே.....!	15
காற்றே !	16
பண்டிதர் ச. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் — பிரியாவிடை வாழ்த்து மழை	17
சிறுகதை	
யார் குற்றம்	19
அன்பு மனம்	22
இலக்கியம்	
உண்டேன் உண்டிலேன்	25
சன்ற ரூான்றினும் பெரிதே உவகை	26
குற்றுலக் கரும்பும் - குறவுஞ்சிக் கரும்பும்	27
பாரதியும் காதலுள்ளமூம்	29
நடகம்	
நீதியின் பாதை	33
சமயம்	
விழிக்குத் துணை — மொழிக்குத் துணை	37
திருக்கேதீசர யாத்திரையும் திருவள்ளாச் சோதனைகளும்	39
இந்து மாணவர் சங்கம்	42
விஞ்ஞானம்	
கலவை+பயம் = பூச்சியம்+திட்டு	43
நஞ்சோ..... நஞ்சு	45
ஞாபகம்	
மறைந்த மனிகள்	48
மறைந்த நிலா	50
ஆசிரியர் திரு. அ. துரைரத்தினம் — தேவி உபாசகர் பிறைகுடி நடராஜபிள்ளை	52
ஆசிரியர் சங்க அறிக்கை	54
பெற்றார் ஆசிரிய சங்க அறிக்கை	55
Staff	57
கல்லூரிக் கீதம்	58

ஆசிரியர் குறிப்பு

**“குழலினி து யாழினி து என்ப தம்மக்கள்
மழைச்சொற் கேளாதவர்” என்கூடு திருக்குறள்.**

புல்லாங்குழலின் இசை எப்படியும் இனிமையானதுதான். யாழின் இசையும் இனிமையானதுதான். ஆனால் இவையெல்லாம் இரண்டாம் பகலும். இவற்றை முந்திக்கொண்டு நமக்கு இனிமை தருவது மக்கள் மழலை. அதுவும் தம் மக்கள் மழலை.

நாமும் நம் கலாசாலைச் சிறுர்களின் மழலையிசைகளைத் தொகுத்து வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். இம்மழலை யிசைகள் கட்டுரை, கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், இலக்கியம், சமயம், விஞ்ஞானம் என்ற பல துறைகளிலும் ஒலிக்கின்றன. சிறுர்களுள்ளும் சின்னஞ்சிறுர், இளஞ்சிறுர், முதுசிறுர் எனத் தரவேறுபாடுகள் உள்ளன. அதற்கிணங்க அவர்கள் இசைகளுந் தரவேறுபாட்டுடன் இசைப்பது இயற்கை.

என்னிக்கையிற் பாடங்கள் பலவானாலும் நம் சிறுர்கள் கற்பணை அனைத்தும் இலக்கியம், சமயம், விஞ்ஞானம் என்ற முப்பிரிவில் அடங்குவன. இலக்கியம் அவர்களிடத்திற் சுவையுணர்ச்சியைப் பெருக்கி உள்பண்பாட்டை விருத்தி செய்கின்றது. விஞ்ஞானம் ஆராய்ச்சித் திறனையும் அறிவுக் கூர்மையையும் அளிக்கின்றது. இவ்விரண்டும் நம்முன் உள்ள இயற்கையையே அடிப்படையாகக் கொண்டு இயல்பவை. இனி, இந்த இயற்கையைக் கடந்த பொருள் ஒன்றுண்டு. அப்பொருள் இயற்கையைவிட நமக்கு இன்றியமையாதது. ஆகவின் அதனை அறிதல் வேண்டும் என்ற ஆவலைச் சமயம் தூண்டுகின்றது.

இம்முத் துறையிலும் நம்சிறுர் பெற்றுள்ள ஆக்கம் அவர்தம் இசைகளிற் புலப்படக் காணலாம்.

எப்படியும் நாம் திருப்திகொள்ளா தொழிதற்கு நியாயமில்லை. ‘தம்புதல்வர்— என்ன செயினும் இனிதன்றே ஈன்றவர்க்கே’.

குறம்.

நாம் வேண்டுவன

தேனிப்பாய்க் கலைச்சுவையூற் றெடுத்து நாவில்
 தித்திப்பத் தமிழின்பஞ் சொட்டல் வேண்டும்
 ஊனிற்பாய் உணர்வுக்கும் உயிர்க்கும் நல்ல.
 ஊதியமாக் கல்விநிலை உயர வேண்டும்
 மானிப்பாய் இந்துக்கல் ஹாரி மக்கள்
 வாழ்விலக்ஷ்ய வழிகாட்டி ஆதல் வேண்டும்
 வானிற்பாய் ஏவுகளை விசையிற் பாய்க்கு
 மனிதங்கள் இலட்சியத்தை மருவல் வேண்டும்.

*

*

*

‘ நெஞ்சத்தால் நல்லம் ’ எனும் அழகு நல்கும்
 நிஜஞானம் கல்வியினால் நிரம்பல் வேண்டும்
 வஞ்சத்தால் மாயத்தால் விபரி தத்தால்
 வாழ்வமெனும் மடைமைத்தை கவித்தல் வேண்டும்
 கிஞ்சித்தும் பிறர்தம்மிற் பொருமை கொள்ளும்
 கேடுகெட்ட மனங்கப்ப ஸேறல் வேண்டும்
 பஞ்சத்தாய் போலுவதோர் உள்ளத் தாலே
 பாரஜனத்துங் தழுவுமொரு பண்பு வேண்டும்.

*

*

*

கருதரிய கலைவேகங் கதிக்க உள்ளங்
 கற்பளையின் சிறகாத்துக் கடுகி வான்போய்ப்
 பொருவரிய மேலுலகப் புதிர்க ளைலாம்
 பூவுலகிற் கொட்டுதற்கோர் புலமை வேண்டும்
 ஒருதடையு மில்லாமல் ஞான வெள்ளம்
 ஒங்கியெழுக் துயிர்குளிரிப் பெருக வேண்டும்
 மருதடியான் கருளைநலம் பொலிய வேண்டும்
 வாணியருள் வாக்குவளம் மலிய வேண்டும்.

[ஆசிரியர்]

கட்டுரை:

என் தாத்தா

என் தாத்தா ரொம்ப நல்ல தாத்தா! அவரது வெள்ளைத் தலையிரும், பொக்கை வாயும் பார்க்க ரொம்ப நல்லாயிருக்கும். என்னை ஒரு நாளும் ஏசமாட்டார். ஆனால், நான் சில வேளையில் என் தம்பியை அழு வித்தால்தான், என்னைக் கோபித்துக் கொள்வார். இதனால் நான் அவரது பொல்லுத்தடியையும், மூக்குக் கண்ணுடையையும் ஒனித்துவிடுவேன். பாவமி/தாத்தா. கண்ணுடியில்லாமல் அவர் கஷ்டப்படுவதைப் பார்க்க ரொம்ப வேடிக்கையாயிருக்கும். பின்பு, அவர் எனக்கு மிட்டாய்க்குக் காச தந்த பின்புதான் நான் அவரது பொருட்களை அவரிடம் கொடுப்பேன். அவர் கோபிக்காமல், “போக்கிரிப்பயலே” என்று என்னைத் தட்டிக் கொடுப்

பார். நான் மிட்டாய், ஜஸ்பழம் வாங்கப் பணம் கேட்கும்போது, தட்டாமல், அம்மாவுக்குத் தெரியாமல், பணம் தருவார். அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால் கோபித்துக் கொள்வாள். ஏன்தான் தாத்தா மாதிரி மற்றவர்களும் இல்லையோ தெரியாது. அவருக்கும் மிட்டாய் கொடுக்க எனக்கு ஆசைதான். ஆனால், பாவம்; அவருக்குத்தான் பல்லில்லையே. தாத்தா வுக்கு என்மேல் ரொம்பப் பிரியம்; சிறிது நேரம் என்னைக் காணுவிட்டாலும் துடித்துப் போவார்.

உங்களுக்கும் இப்படி ஒரு தாத்தா இருக்கிறாரா? அவரும் இவர்போல் ரொம்ப நல்லவரா? என்றாலும் என் தாத்தாதான் ரொம்ப நல்ல தாத்தா.

தனபாலசிங்கம் புவிராஜ்
4-ம் வகுப்பு A.

தபாற்கார மாமா

தபாற்கார மாமா, அவருக்கென அளிக்கப்பட்ட காக்கி உடையில் தினமும் காட்சி அளிப்பார். இவர் தபால்களையும், பார்சல் களையும் தபாற் பையினுள் கொண்டு வருவார். இவரின் ஊதற் சத்தம் கேட்டவுடனே வீடுகளில் ஒரே பரப்பு. வீட்டுக்காரர் வாயிலுக்குச் சென்று தங்களுக்குத் தபால் கிடைக்குமென நினைத்து, தபாற்கார மாமாவை எதிர் பார்ப்பார்கள். தபாற்கார மாமா தாங்கள் விரும்பும் தபால்களைக் கொண்டு

வருகின்றபடியால், எல்லோருக்கும் அவரில் விருப்பம் அதிகம். தீபாவலி, தைப் பொங்கல், வருடப் பிறப்புப் போன்ற காலங்களில் அவருக்கு வேலை அதிகம். தபாற்கார மாமா போயா தினத்தன்று தபால் கொண்டு வரமாட்டார். தபாற்கார மாமாவைத் தெரியாதவர்களே இல்லை. நாம் தபாற்கார மாமா செய்யும் சேவைக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும்,

தபாற்கார மாமாவே! உங்களுக்கு எமது அன்பான வணக்கம்.

இ. ஜயந்தா
5-ம் வகுப்பு A.

மருதடித் தேர்

மருதடித் தேர் எப்போது? என்று கேட்கும் வழக்கம் ஒரு போதும் இல்லை. புதுவருடப் பிறப்பு என்றால் மருதடித் தேர்தான். இரண்டுக்கும் அவ்வளவு ஐக்கியம்.

புதுவருடம் பிறப்பதுதான் தாமதம். அதற்குரிய கொலுகொலுப்பு முழுவதும் மருதடியான் சந்திதிக்கே வந்து விடுகின்றது.

அன்று அதிகாலையில் எழுகிறோம் ; நீராடுகிறோம் ; குறி வைக்கிறோம் ; அனுட்டானம் பண்ணுகிறோம் ; அலங்காரமாக உடுக்கிறோம் ; ஆபரணங்கள் தாங்குகிறோம் ; அடுத்த கணம் அர்ச்சனைத் தட்டங்களும் நாங்களுமாக மருதடிக்கே வந்து விடுகிறோம். புதுவருடத்துக்கு வாங்கிய புதுப்பட்டுகள், புதுப்பித்த நகைகள் எல்லாம் கோயிலடியிலேயே கொலுகொலுக்கின்றன.

அன்று கோவிலடி இருக்கும் கலகலப் பில் நேரம் போவதே தெரியாது. திமிரெனப் பகல் ஒரு மனியாய் விடும். அசையாமனி, அசையும்மனி எல்லாம் அதிர அதிர ஓவிக்கும். மேளங்கள் கொட்டு கொட்டு என்று குழுறும். நாதசரங்கள் உச்ச சுரத்திலே ஊதும். கொடி, குடை, ஆலவட்டங்கள் எழும். சாமரைகள்

எழும்பி விழும். அலங்காரச் சோடினைப் பீடத்திலே மருதடிப் பிள்ளையார் மகாராசனாக எழுந்தருளுவார். அவரைத் தாங்குவதற்கு அலங்காரம் பூண்டு நிற்கும் அந்தச் சித்திரத் தேர். பிள்ளையார் தேரில் ஏற, எல்லோர் கைகளும் தலைமேல் ஏறும். எங்கள் உள்ளங்களில் களிப்பு ஏறும். இத் தேரைப் பார்க்கும்போது என் நண்பர்களிலும் பார்க்க எனக்கு விசேட களிப்பாகும். அதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு.

எனது பாட்டனாரின் தந்தையாரை ஒரு முறை விஷந் தீண்டிவிட்டது. அவர் பிள்ளையாரிலேயே பழி போட்டார். தான் உயிர் பிழைத்தால் பிள்ளையாருக்குத் தேர் செய்வதாக நேர்த்தி செய்தார். விஷமுந் தீர்ந்தது ; தேரும் உருவாயிற்று. பிள்ளையாருடைய அநுக்கிரகத்தின் மகிழை அது. அந்த மகிழைக்கு அத்தாட்சி இத்தேர். இதனால் இந்த மருதடித் தேருக்கு எப்போதும் பெருங்கியாதி.

அன்று ஐந்து மனியானாலும் ஐந்து நியிலும் போனதாகக்கூட இருக்காது. என்னென்ன விளையாட்டுப் பொருள்கள் ! என்னென்ன வேடிக்கை விநோதங்கள் ! எதையென்று பார்ப்பது ? அன்று எங்களுக்கு விடு திரும்பும் நினைவே இருக்காது. ஆனால், விட்டால்தானே மற்றவர்கள் !

சோ. ஸ்ரீ நமசிவாயம்
6-ம் வகுப்பு A.

கனவு கண்டேன்

அன்று எனது பாடசாலை விடுமுறை நாள். எனவே, எனது தாயார் சில பொருள்கள் வாங்கும்பொருட்டு என்னைக் கடைக்குச் சென்று வரும்படி ஏவினார். விடுமுறை நாளாகையால் மிகவும் சந்தோ ஷுத்துடன் நான் கடைக்குச் செல்லச் சம் மதித்தேன். வழுமையாகப் பொருள்கள் வாங்க உபயோகிக்கும் கூடை ஒன்றுடன் கடையை நோக்கி விரைந்தேன்.

நேரம் காலை ஒன்பது மணி வரையிருக்கும். வானம் மந்தாரமாகவிருந்தது. குளிர்காற்று வீசியது. எனக்கு அந்தச் சூழ்நிலை வெளுவாகப் பிடித்திருந்தது. எனவே, ஏதோவொரு கிளிமாப்பாட்டை என்வாய்க்குள் மெதுவாகப் பாடியவாறே தெருவோரமாக நான் சென்றுகொண்டிருந்தேன். திமெரெனக் கேட்ட ஜயோ! அம்மா! என்ற அவலக்குரல் என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. அதைத் தொடர்ந்து பல பரிதாபக் குரல்கள் அலறின. எனது கையிலிருந்த கூடை போன இடம் பரமானுக்குத்தான் தெரியும். ஆறு அடி மதிற் சுவர் அரையங்குலமாகத் தோற்றமலித்தது. எவ்வாறு கடந்தேனே எனக்கே புரியவில்லை. சம்பவ ஸ்தலத்திற்கு விரைந்தேன். ஒடும்பொழுதே எதற்கும் சித்தமாக எனது மேற்சட்டையைக் கழற்றி வீசி விட்டேன். கிணற்றினுள் ஒரு சிறுமி. ஆனால், கிணற்றைச் சுற்றிக் கோழைகள் கூட்டம்.

மின்னும் வேகத்தில் படிகளில் தாவியிறங்கினேன். இரு படிகள்தான் தான்டியிருப்பேன். அதுவும் நேரம் போய்விடுமென்று கிணற்றுள் குதித்து விட்டேன். நீந்திச் சென்றேன். இரண்டாவது முறையாகச் சிறுமி தண்ணீரின் மேலே வந்திருந்தாள். அவள் என்னைப் பிடிக்க முடியாதவாறு, அவளை எனது இடது கரத்தால் அனைத்துக்கொள்கொண்டு நீந் தத் தொடங்கினேன். என்ன ஆச்சரியம்! என்னால் ஒர் அங்குலம் கூட நகர முடியவில்லை. வலக் கையும், கால்களும் மட்டும் துரித கதியில் அடித்துக்கொண்டிருந்தன. எனது முயற்சியை விடாது மேற்கொண்டேன்.

தம்பீ! தம்பீ! என்ற குரல் என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. எனது தாயாரே என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்து விட்டார் என்று என்னினேன்.

“ என் தம்பி, என்ன சுகமில்லை? ” என்ற சொல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித் துப் பார்த்தேன். எனது கால்கள் துரித கதியில் மரக்கட்டிலில் அடித்துக் கொண்டிருந்தன. இடக்கை மட்டும் தலையணையை இறுக அனைத்திருந்தது. அவ்வளவு நேரமும் நான் கண்டது கனவு என்று உணர்ந்தேன். வெட்கித் தலைகுணிந்தேன். கால்கள் மட்டும் பழையபடி இயங்குவதற்கு ஒரு வார காலமெடுத்தது.

அ. அரியதவசிங்கம்
6-ம் வகுப்பு C.

வந்தது வசந்தம்

சித்திரை மலர்ந்தது. ஆதவன் தன் கிரணங்களைத் தங்கு தடையின்றிப் பூமியிற் சொரிந்து கொண்டிருந்தான். எங்கு பார்த்தாலும் பறவைகளின் குரவிசை, ஏன்? இசையரங்கென்றே கூறிவிடலாம். தாம ரைப் பூக்கள் தடாகத்தைத் தக, தக வென்று தங்கமயமாக்கிக் கொண்டிருந்தன. அப் பூக்களில் வண்டுகள் கொலு விருக்க : தேனீக்கள் ஆடிப் பாடின. பக்கத்தில் காஷ்மீர்க் கம்பளாம் விரிந்தாற் போன்று பசும் புற்றறை கண்களை மயக்கிக் கொண்டிருந்தது. அயலிலுள்ள ஆலமரங்கள் வானுறவோங்கி, ஈடும் எடுப்பு மின்றிப் பொனிந்து நின்றன.

வென் திரையெற்றி ஒடும் நதிகள் மலீச் சிகரங்களைக் கீறிட்டுக் கொண்டிருந்தன. உதய சூரியனின் செம்பொற் கிரகணங்களால் நடி யின் நீர்ப்பிரவாகம் பொன்னிறம் பெற்று மினிர்ந்தது. வானுற வோங்கிய சோலைகளேல்லாம் பூத் துக்கு ஒன்றினை. அம்மம்மா! எத்தனை அழகு! ஈடு இணையெற்ற அழகு. கண்கவர் அழகின் மத்தியில் மூல்லை மலர்களும், காட்டு ரேசாவும் இனிய வாசனையை வீசிக்கொண்டிருந்தன. அங்காக்கவினாடே வீசும் இளங்தென்றால் நறுமணன்கு சுமந்த களைப்பினால் முன்கி, முன்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு பரிசும்! எத்தனை சுகந்தம்! இத்தனை அலங்காரத்துடன் வனப்பைக்காட்ட வந்ததோ வசந்தம்!!

ச. றணராஜன்
7-ம் வகுப்பு A.

மகாவலி கங்கையை யாழ்ப்பாணம் திருப்புதல்

1958 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் ஏழாந் தேதியன்று இலங்கை அரசும் அமெரிக்க நடவடிக்கை மின்னும் இலங்கையின் நீர்வள விருத்தி சம்பந்தமாக ஒர் ஒப்பந்தத்தை எழுதிக்கொண்டன. இத் திட்டத்தின்படி மகாவளிக்கையை ஒரு பலநோக்க உபயோகத் திட்டமாக அபிவிருத்தி செய்தல் முக்கியமானதாகும். இது பூர்த்தி பெற்றால், மாரியிற்கூட மழை குன்றிப் பாலைவனம்போல் விளங்கும் வட மத்திய மாகாணம் நீர்வளஞ்

சிறந்து பெரும் பயிர்க் செய்கைக்கு உதவும் எனக் கருதப்படுகின்றது. ஏற்கனவே நெற்செய்கை நன்கு செய்யப்படும் இவ்விடம் மேலும் மேலுஞ் சிறப்புற்று நாட்டிற்கு அளப்பரும் பயனை அளிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

இலங்கை அரசின் நீர்ப்பாய்ச்சற் பகுதி யினதும் அமெரிக்க நடவடிக்கைகள் மிழ னினதும் கூட்டுத் தலைமையின்கீழ் அமெரிக்கப் பொறியியலாளரும் விரிவான

ஆராய்ச்சிகளை இது சம்பந்தமாகச் செய்து முடித்து விட்டார்கள். இந்த ஆராய்ச்சி களின் பயனாக, வரண்ட பிரதேசத்திற்கு மகாவலி கங்கையைக் கொண்டும் பசீரதப் பிரயத்தனத்திற்கு ஒரு காரிய சாத்தியமான திட்டத்தை உருவாக்கி விட்டனர்.

மகாவலி கங்கை 4034 சதுர மைல் கனுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுகின்றது. இதுவே இலங்கையின் மிகப் பெரிய ஆற்று நீர்ப்பாய்ச்சற் பிரதேசமாகும். தென் மத்திய மலைத் தொடரிலிருந்து திரிகோணமலை வரை இப் பிரதேசம் பரந்து கிடக்கின்றது. 206 மைல் நீளங் கொண்ட இதுவே மிக நீண்ட நதியாகும். வருடம் முழுவதும் வற்றூ வள நதி. அங்கே நீர் மின்சார சக்தியை உற்பத்தி செய்யவும்; நெல் வயல்களின் நீர் விநியோக வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்யவும்; வெள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும்; பொழுது போக்கு வசதிக் கேற்ற தடாக வசதிகளை ஏற்படுத்தவும் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

1,40,000 ஏக்கர் நெல் நிலம் நாட்டின் வரண்ட பகுதியிலுள்ளது. பத்துப் பெரிய குளங்களிலிருந்தும் பல நூறு சிறிய குளங்களிலிருந்தும் இப்பகுதிக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கப்படுகிறது. மழையை நம்பி இருக்கும் இக்குளங்கள் அடிக்கடி வரள்வதும் பயிர்ச் செய்கை முற்றிலும் சேதமடை-

வதும் வழக்கம்: ஆகவே, வருடத்திற்கு ஒரு முறைதான் நெல் பயிரிடப்படுகிறது.

மகாவலி கங்கையை வரட்சி மண்டலத்திற்கு இட்டுச் செல்வதால் இப்பிரச்சனையைத் தீர்க்கலாம். அன்னை மகாவலி கங்கையின் தண்ணீரைக் கண்டியில் நீர்த் தேக்கங்களில் தேக்கி, அதிலிருந்து 124 மைல் நீளமான வாய்க்கால் அமைத்து, அநூராதபுரத்திற்குத் தண்ணீர் வழங்க முடியும்.

இதிலிருந்து பிரியும் கிளை வாய்க்கால் வவனியா வரை செல்லும். இவ்வாய்க்கால் வழியே மகாவலி நீர் மேட்டிலிருந்து பள்ளத்திற்கு விரைந்து பாய்ந்து வேகமோடு செல்லுகையில் அதனைத் தடுத்து நிறுத்தி, நான்கு நிலையங்களில் நீர் மின் சக்தி உற்பத்திபண்ண இயலும்.

இத் திட்டத்திற்கு மொத்தம் நாற்றிருப்பு கோடி ரூபா செலவிடப்படும். இது வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்பட்ட பின், நெல்லுற்பத்தியும் இன்னேரன்ன இதர விவசாயப் பொருளுற்பத்தியும் மிகவும் அதிகரிக்கும்; வரட்சி மண்டலத்தில் வரட்சி ஒழிந்து வளம் அதிகரிக்கும். இதனால் மக்கள் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி தோன்றும். இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இலங்கையின் பொருளாதாரம் மிகவும் ஸ்திரமடைவதற்கு இத்திட்டம் பெரிதும் உதவியளிக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

P. வாதநூர்
Grade 10 A³

யாழ்ப்பாணத்தில் ‘ஜம்போற்ற’

யாழ்ப்பாணத்தில் 1916 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட சாரண இயக்கத் துக்கு வித்திட்டவர்கள், காலி “நிச்மென்ட்” கல்லூரிச் சாரணர்களாவர். நாலு குழுவுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இவ்வியக்கத்தில், தற்போது ஜம்பத்து மூன்று குழுக்கள் அங்கத்துவம் வகிக்கின்றன. வாழையடி வாழையாக, யாழ்ப்பாணத்தில் மாவட்ட ஆணையாளராக இருந்தவர்களின் விடாழுயற்சியாலும், அயராத உழைப்பாலும், யாழ்ப்பாணச் சாரணயத்திற் போடிய அளவு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது.

வடமாகாணத்திற் சாரணீய இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஜம்பது ஆண்டுகள் 1966 இல் பூர்த்தியாகின. இவ்வளர்ச்சி ஈயப் பொன் விழாவாகக் கொண்டாடு முகமாக, 1966 ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் 17 ஆம் திகதி தொடாக்கம் 21 ஆம் திகதி வரை ஒரு கோலாகலமான “ஜம்போற்ற” (Jamboree) யாழ்ப்பாணம் பழைய பூங்காவில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

தாம் ‘ஜம்போற்ற’ இல் பங்கு கொள்ளப்போவது பற்றிய களிப்பும் பெருமிதமுங் கொண்டவர்களாகத் தத்தம் இடத்தை யடைந்தார்கள் சாரணச் சிறுவர்கள். முதலில் தமக்கெணக் கொடுக்கப்பட்ட இடத்தைத் துப்புரவு செய்வதில் ஆர்வங் காட்டினார்கள். சிறிது நேரத்திற் பழைய பூங்கா புதுக்கப்பட்டுவிட்டது. பின் தாம் துப்புரவு செய்த இடத்தில் தத்தம் கூடாரங்களை நிறுத்தினர். காட்டில் ஆங்காங்கே நித்திரை செய்து கொண் டிருந்த பெரும் மிருகங்கள் நித்திரைவிட டெழுவதுபோல், நிமிர்ந்தன கூடாரங்கள். சாரணன் சிக்கனமானவன்லவா! அவன்

தனக்கு வேண்டிய தளபாட வசதிகளைத் தனக்குரிய சிக்கன முறையிற் செய்து, இடத்தையுஞ் சிக்கனமாக உபயோகித்தான்.

மின்மினிப் பூச்சிகள் மின்னல் வெளிச்சம் கொடுத்த காலம் மலையேறிவிட்டது. மின் விளக்குகளும், வாயு விளக்குகளும் போட்டியாகப் பிரகாசித்தன. அன்றைய இரவு பழைய பூங்கா பகலாகவே காட்சி தந்தது. மாயக் கண்ணன் அவதரித்த இடமாகிய பிருந்தாவனம்போல் தோற்ற மளித்தது. சாரணர்கள் அன்றிரவு பல்வேறு ஓடுங்களில் இருந்து வந்த சாரணச் சகோதரர்களுடன் ஆடியும், பாடியும், இன்னுரை பேசியும் உலக சாரணீய சகோதரத்துவத்தை நிலைநாட்டினர்.

18 ஆம் திகதி மாலை கெம்பீர அணி நடை மரியானத்துடன் அழைத்து வரப்பட்ட அமெரிக்க ஸ்தானிகளின் பிரதிநிதி, யான திருவாளர் “டொன்” அவர்கள் பொன் விழாவை ஆரம்பித்து வைத்தார். அதையுடுத்து, இராசவாசல் முதலியார் A. L. திசநாயகா அவர்கள் புதிய சாரணர் காரியாலயத்தைத் திறந்து வைத்தார். புதிய கச்சேரியின் மூன்பாக அமைக்கப்பட்டிருக்குஞ் சாரணனின் சிலை மூன்னாள் “நிச்மென்ட்” கல்லூரி ஆசிரியரும், யாழ்ப்பாணத்திற் சாரணீயத்தை ஆரம்பித்து வைத்தவருமான திரு. J. V. மென்டிஸ் அவர்களால் திரை நீக்கஞ் செய்யப்பட்டது. பின் சாரணர் கம்பீர நடையுடன் பாசறையை அடைந்தபோது பல வர்ணக் கொடிகள் பட்டொளி வீசிப் பறந்தன. பிரதம விருந்தினராகிய திரு. டொன் அவர்களையும்; பாரியாரையும், விண்ணிற பறக்க விடப்பட்ட கொடிகள் தம் கைகளை நீட்டி வரவேற்றன. கூட்டம் ஆரம்பமானதும் மாவட்ட ஆணையாளர் திரு.

J. G. அரசரத்தினம் அவர்கள் யாழ்ப் பாணச் சாரணீயத்தின் சரித்திரத்தைச் சுருக்கிக் கூறினர்.

இறுதி நாள் நடக்க இருந்த சாரணர் சரித்திரக் கூத்து (Scout Drama), பாசறை நடனம் (Camp Fire) ஆகிய இரு நிகழ்ச்சி கலூக்காகச் சாரணர் ஒத்திகை நடாத்தி ஏர்கள். அத்துடன் அன்று குருளையர் பொன் விழாவும் ஆரம்பமானது. அதே தினத்திலன்று திரிசாரணர் இயக்கமும் (Rover Moot) ஆரம்பமானது. குருளையர்கள் தம் ‘ஆக்கேலா’ வுடன் ஆடிப்பாடு விளையாடுங் காட்சி ‘ஜம்பொரெந்’ ஜமேலும் அலங்கரித்தது. அன்று ஓவ்வோர் உப பாசறைகளுக் கிடையேயும் பாசறை நடனம் நிகழ்த்தி அதில் திறமை பெற்ற ஒரு சில குழுக்களைத் தேர்ந்து, இறுதி நாள் 20 ஆம் திகதி பொது மக்கள் முன் விலையில் நடிக்க விட்டனர். எமக்கும் இறுதி நாள் நடிக்கும் பாக்கியங் கிடைத்தது. எமது கல்லூரிச் சாரணர்கள் “யம லோகத்திற் சாரணீயம்” என்னும் ஒரு பாசறை நாடகத்தை நடாத்திப் பார்வையாளரிடத்தும், சாரணர்களிடத்தும், மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தை ஏற்படுத்தித் தமக்கும் தம் கல்லூரிக்கும் பெருமதிப்பைச் சம்பாதித்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புதிய தொரு நிகழ்ச்சியாக அன்று சாரணர் சரித்திரக் கூத்து (Scout Drama) இடம் பெற்றது. ஆகா! என்ன அற்புதம்! என்ன ஏற்பாடு! என்று அதிசயித்தனர் எல்லோரும். இங்குள்ள திறந்த வெளியே நாடக மேடையாகும். இவ்வெளி சண்ணைம்புக் கோட்டினால் மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. எங்கும் “கும்” என்ற ஒரே இருட்டாக விருந்தது. பக்கத்தே 30 அடி உயரக் கோபுரத்திலிருந்து வெளிச் சுத்தைத் துவித்து மேடையின் மூன்று பிரிவுகளுக்கும் மாறிமாறிக் கோட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

தனர். ஓவிபெருக்கி மூலம் ஒருவர் சரளமாக விளக்கங் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். நிகழ்ச்சிகள் இடையெருது இரண்டாற்று மணித்தியாலங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. இம் மேடையைச் சுற்றி வரச் சனத்திரர் அமர்ந்திருந்து நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுகளித்தது.

சாரணர் பொன் விழா திறந்து வைக்கப்பட்ட தினத்திலிருந்து 20 ஆம் திகதி வரை பொது மக்கள் சாரணச் சிறுவர்களின் பாசறைக்கு விழயஞ் செய்தபடியே இருந்தார்கள். ஓவ்வொரு குழுவிலும் பாசறை வாசல் (Gate way), கோபுரங்கள், மரக் குடிசைகள், பலவித தளபாடங்கள் முதலியவற்றைச் செய்து வைத்திருந்தார்கள். எமது கல்லூரிச் சாரணர்கள் பழைய பூங்காவில் விண்ணனாவிப் பரந்திருக்கும் ஒரு பெரிய மரத்தில், ஓர் அழகிய குடிசையை அமைத்தனர். அத்துடன் எமது கல்லூரிச் சாரணர்கள் அணியணியாக இயங்கும் முறை (Petrol System) யும் பலருடைய போற்றுதலுக்குள்ளாகியது. இறுதி நாள் நடைபெற்ற சாரண சரித்திரத்திற்கு வேண்டிய சுமார் 150 அடி உயரமான கோபுரத்தை 2 மணித்தியால்த்தில் அமைத்தது யாழ்ப்பாணச் சாரணரின் ஓர் உன்னத சாதனையாகும்.

இறுதி நாள் எல்லாக் குழுக்களும் இறை வணக்கத்துக்குப் பின் தத்தம் குழுத்தலைவருடன் ஒன்று கூடின. திரு. I. G. K. சந்திரசேன அவர்கள் பரிசுகளையும் பதக்கங்களையும் வழங்கினர். இதுவே பொன் விழாவின் இறுதிக் கட்டமுமாகும். பொன் விழாவின் ஐந்து நாட்களும் ஐந்து பொன் நாட்களாகவே கழிந்தன. அதுமட்டுமன்றி, புதுப்புது அனுபவங்களைக் கொடுத்த நாள் களுமாகும். இப் பொன் விழாவை எனவாழ்வில் ஒருகாலும் மறக்கமாட்டேன். ஏன்? பங்குபற்றிய சாரணர்கள் அனைவருமே மறக்கமாட்டார்கள்.

வாழ்க் சாரணீயம்.

சாரணன் ந. ஆனந்தகுமார்
குழுத் தலைவர், 1966.

அயல் நட்டுபவம்

எனது மலேசிய அனுபவங்கள்

(சி அரசகுரைத்தினம் - ஆசிரியர்)

இன்றும் இந்தியாவுக்கு நாம் போன்ற சிலோனிலிருந்து வருகிறீர்களா அல்லது கொழும்பிலிருந்தா என்று கேட்பவர்கள் பலர். நாம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருகிறோமென்று சொன்னால் அவர்களுக்குப் புரிவதில்லை. அதே போலவே எம்மார் மலேசியா போவதானால் சிங்கப்பூர் போவதாகக் கூறுவர். இன்று மலேசியாவில் ஓர் ஆட்சியும், சிங்கப்பூரில் வேறு ஆட்சியும் நடைபெறுகிறது. சிங்கப்பூர் சுமார் 200 சதுரமைல் பரப்பளவு கொண்ட ஒரு தீவு. மலேசியா பதினாண்து சமஸ்தானங்களை உள்ளடக்கிய ஓர் அரசு. இப்பதினாண்கு சமஸ்தானங்களுக்கும் உள்ள அரசர்களுள் சிரேஷ்ட அரசர் மலேசியா முழுவதற்கும் அரசராவார். அவர் சுல்தான் அகோங் என அழைக்கப்படுவார். தற்போது அரசாங்கம் மன்னின் பெயர் இராக பிரேமகுரி அகோங் என முடியும். மலேசிய சரித்திர ஆரம்ப காலத்தில் மலேயாவில் இருந்து ஆட்சி செய்த மன்னன் பரமேஸ்வரன் இந்து சமயத்தை நென்றும், திரும்ப அவர் இல்லாம் மதத்தைத் தழுவி ஒரு சீன இனவரசியை மனத்தானென்றும், அவரது காலத்திலிருந்து மலேசிய சரித்திரம் ஆரம்பமாகிற தென்றும் மலேசிய நூதனசாலீச் சித்திரமொன்று விளக்குவின்றது.

மலேசியாவின் தலைப்பட்டினமான கோலாலம்பூரிலிருந்து சிங்கப்பூர் சுமார் 250 மைல் தொலைவிலுள்ளது. எனது மலேயா சுற்றுப் பிரயாணத்தின் போது அங்கு முக்கிய அங்கம் வகிக்கும் சீன மக்களின் வாழ்க்கை பற்றிப் பல குசிக்காமான விஷயங்களை அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

சீன மக்களின் கோவிலுக்குப் போய் அங்கு நடக்கும் கிரியைகளையும், சீன மக்கள் வீடுகளில் அலுவுட்டிக்கும் சமயக் கிரியைகளையும், பல மரணச் சடங்கு ஊர்வலங்களையும் நேரில் பார்த்தும், விசாரித்தும் அறிந்தன வற்றைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

சீன மக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட முன் மலேசியாவில் தமிழரின் நிலை என்ன அறிய விரும்புவீர்கள். மலேசியாவில் பொதுவாகத் தமிழரை இந்தியரென்றே அழைக்கின்றனர். பெரும்பான்மையான இந்தியர் வியாபாரம் போன்ற துறைகளிலும், வேறு தொழில்களிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். கணிகமான அளவு இந்தியர் அரசாங்கத்தியோகத்திலும் அனுமதி இலங்கைத் தமிழரில் தொண்ணாறு வீத மானௌரும் அரசாங்க உத்தியோகம் வகிக்கின்றனர். எம்மாவர் அங்கு எம் கலை, கலாச்சாரம், சமயம் என்பவற்றை நன்கு பேணிக்காப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. தமிழரது வீட்டுப்படி தாண்டி உள்ளே போவதாயின், காவிலுள்ள அணியைக் கழற்றி விட்டுடே செல்ல வேண்டும். வெள்ளிக்கிழமைதொறும் தமது வீட்டைக் கழுவிச் சுத்தஞ் செங்த பின்னரே சமைக்கத் தொடங்குகின்றனர். அரசாங்கம் சமய வளர்ச்சிக்காகப் பெரும் நிதி உதவி கொடுப்பதால் ஆங்காங்கு பல இந்துக் கோவில்களையும் காண முடிகிறது. கோவில்கள் மிகவுங் சிறந்த முறையில் நிர்வகிக்கப்படுவதுடன் வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் விசேஷ தினங்களிலும் பக்தர்கள் கூட்டங்கூட்டமாகப் பல கோவில்களுக்கும் சென்று வழிபடுகின்றதையுங் காணலாம். கோலாலம்பூருக்கு இருப்பு மைல் தொலைவிலுள்ள

“பத்துமலை”க் குகைக் கோவிலுக்குச் சென்றேன். பழனி, திருத்தணி போன்ற ஸ்தலங்களிலுள்ளது போலப் பல நூறு படிகள் ஏறி மேலே சென்றால் அங்கு ஒரு பெரிய குகைவழியுண்டு. அதைக் கடந்தால் மலையின்மேல்—எமது தலைக்குமேல்—ஒரு பெரிய வெளியைக் காணலாம். அங்கு குகையில் முருகன் வீற்றிருக்கிறார்கள். கால வேளை தவறாது பூசை நடக்கிறது. அங்கு தமிழ்ப் பாடசாலையொன்றும் உண்டு. அங்குள்ள ஓர் ஜிந்து கால் காளை மாட்டுக்கு ஏரியிலிருந்தும் ஒரு கால் தொங்குகின்றது. எம் இனத்தவர்களும், சின் இனத்தவர்களுக்குச் சனைத்தவர்களால்ல என்பதை அரசாங்க அலுவலகங்களிலும் தொழில் நுட்பத் துறைகளிலும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அங்கு தமிழ்ப் பெண்கள் பலர் பட்டம் பெற்றுப், பெரும் உத்தியோகங்களில், டாக்டர்களாகவும், கல்லூரிகளியை—அதிபர்களாகவும், ரெவிவிஷன், நெடியோ நிலை உயர் பதவியாளர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். பெண்கள் அங்கு சுதந்திரமாக எதுவித பயமுமின்றித்தனியே எங்குஞ் செல்லலாம். அதே நேரத்தில் தமிழ்ப் பெண்கள் மிகவுங்கண்ணியமாகவும், கட்டுப்பாடாகவும், மானத்துடனும் கற்பு நிலை தவறாது ஒழுகுகிறார்கள் என்பதை அறியக்கூடியதாக இருந்தது. மலேயாவிலுள்ள தமிழ்மக்கள் எல்லோரும் ஒரே குடும்பத்தவர் போன்று ஜீக்கியமாக வாழ்கின்றனர். அங்கு தமிழர் எவ்வரும் பத்திரிகையைக் காலையில் எடுத்தவுடன் மரண அறிவித்தல்களையே படிப்பார்கள். தமிழர்களது மரணச் சடங்குகளில் வெள்ளம் போல தமிழ் ஆண்களும் பெண்களும் கூடுவது சர்வ சாதாரணம். மலேசிய அரசாங்கத்தில் இந்திய நாட்டவர் ஒருவரும், யாழ்ப்பாணத்தவர் ஒருவரும் மந்திரி சபையில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். சிங்கப்பூர் மந்திரி சபையிற்கூட ஒரு யாழ்ப்பாணத்தவர் மந்திரியாக இருக்கிறார்.

சின் மக்கள் ஆண்களுஞ் சரி, பெண்களுஞ் சரி மிகச் சுறுசுறுப்பாக உழைப்பதை

மலேசியாவிற் காணலாம்: வியாபார நிலையங்களுக்கோ, படப் பிடிப்பு நிலையங்களுக்கோ, சந்தைகளுக்கோ, தொழிற் சாலைகளுக்கோ, அரசாங்க அலுவலகங்களுக்கோ எங்கு சென்றாலும் சினப் பெண்கள் உழைப்பதைக் காணலாம். நாங்கள் புகைப்பட நிலையங்கள் பலவற்றிற்குச் சென்று படமெடுக்குஞ் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டன. பெண் புகைப்படப் பிடிப்பாளரே அங்குத் தொழில் புரிந்தனர். மலேசிய ரெவிவிஷனிலே பேச எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அங்குள்ள தொலைக்காட்சிக் கூட ‘மேக்அப்’ அறைக்கு முதலில் நான் அனுப்பப்பட்டேன். அங்கு ஒரு சினப் பெண்மனியே தலை, முக ஒப்பொயில் ஈடுபட்டு என்னைச் சிங்காரித்து ‘கமெரா’வுக்கு முன் பேட்டி அளிக்க அனுப்பினேன்.

சின் மக்களது மரண ஊர்வலத்திற் பறை ஒலிக்கப்படும். அது ஏனெனிற பேய முதலிய தூர் ஆவிகளை ஒட்டுதற்கென்பர். மரண ஊர்வலத்தில் இறந்தவரது உறவினர் வெறுங் காலோடு, தலையைச் சாக்கினாலே மூடிக்கொண்டு மயானத்திற்குச் செல்வர். பெண்களும் அங்கு செல்வர், அவ்லூர்வலத்தில் நீண்ட வெள்ளை, பலவர்கள் கொடிச் சீலைகள் பிடிக்கப்படும். இவை இறந்தவரது நண்பர்களால் உபகரிக்கப்படும். இச் சீலைகளில் இறந்தவரைப் பற்றி எழுதும் செலவு, கொடி பிடிப்பவரது சம்பளம் என்பன அதை உபகரித்தவரே கொடுக்கவேண்டும். இவ்லூர்வலம் வீதி வழியாகச் செல்லும்போது போவிப்பண தோட்டுக்களையும் வட்டமான மஞ்சள்வர்கள் கடதாசிகளையும் போட்டுச் செல்வார்கள். அது ஏனெனில், இறந்தவருடைய ஆவி வழிதவறி அலையாமற் சுலபமாக வீட்டுக்குத் திரும்பிவருவதற்காக என்பார்.

வீட்டுக்கு வெளியிலோ, தெருவீதியிலோ, வைத்துயிசாலையிலோ எங்காவது இறந்த ஒருவரின் உடலைப் படித்தான்டு வீட்டுக்குள் சினர் கொண்டு செல்லமாட்டார்கள். வீட்டுக்கு வெளியேதான் வைடி

பார்கள். ஒருவர் நோய் காரணமாகவோ அன்றி முதுமையாலோ இறக்கப் போகிற ரெண்டு, ஊருக்குப் பொதுவான ஒரு மரணவீட்டிற்கு அவரை எடுத்துச் சென்று அங்கு அவரை வைத்துப் பராமரிப்பார். அத்துடன் அவரது அடக்கத்துக்கு வேண்டிய பிரேதப் பெட்டியையும் அதே அறையிற் கொண்டு வந்து வைப்பார்கள். நோயாளி தனது பிரேதப் பெட்டியைப் பார்த்துப் பார்த்து இறந்து போவதும் உண்டு. உயிர் பிழைத்துத் தனது வீட்டுக்குத் திரும்புவதும் உண்டு. ஒரு வீட்டில் ஒருவர் இறப்பதால் தீயலன்கள் வரும் என்று சினமக்கள் கருதுவதாலேயே தம் வீட்டில் தமது குடும்பத்தவர் இறக்கச் சந்தர்ப்பம் அளிப்பதில்லை. ஒரு மரணவீட்டிலே பிரேதம் இருக்கும் போதே அவ்வீட்டில் விருந்தும் நடைபெறும்.

நாம் அந்தியேட்டி கொண்டாடுவது போல் சீன மக்களும் இறந்தவர்களுக்காக ஒரு தினத்தைக் கொண்டாடுவர். அன்று இறந்தவர் இவ்வகீல் அனுபவித்த சுகத் திற்கேற்ப அவருக்குத் தேவையான எல்லாம், மாதிரி உருவிற் செய்யப்பட்டு ‘லொறி’ வண்டிகளிற் சுடலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும். மோட்டார் வண்டி, றிக்ஷோ, தளபாடங்கள், வேலைக்காரர், பெண்கள், ஆடை ஆபரணங்கள் என்பன மூங்கில், வர்ணக்கடுதாசிகள் ஆகியவற்றை செய்யப்பட்டு, அத்துடன் முழு உருவில் பொரிக்கப்பட்ட பன்றி, சோறு, பழவகை, ‘சோயாபீன்’வினாற் செய்யப்பட்ட பலகார வகை, பானவகை என்பன பெரிய மரத் தட்டுக்களில் மயானத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும். இறந்தவரைப் புதைத்த இடத்தில் அவருக்கு இவை அளிக்கப்படும். இத்துடன் இறந்தவர் ஆணையின் ஒரு சிங்கத்தின் உருவமும், பெண் ஆயின் ஒரு பறவையின் உருவமும் அழகுறச் செய்யப்பட்டு மயானத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும்.

பிசாசகளை ஒட்டுமதினம், சந்திரனைத் தேடுமதினம், வருஷப்பிறப்பு என்பனவுஞ் சினரது முக்கிய கொண்டாட்ட தினங்களாகும். சீன வருஷப்பிறப்புக்கு முன் மலேசியாவில் வாழும் மக்கள் ஒரு கிழமைக்குப் போதுமான உணவுகள், வீட்டுத் தேவைப்

பொருட்கள் என்பனவற்றை முன் கூட்டியே வாங்கி வைத்துக் கொள்ளுவார்கள். வருஷப்பிறப்பு வாரத்திற் சினரது கடைகள் எல்லாம் பூட்டப்படும். வியாபாரம் முழுவதும் அவர்களது கையிலிருப்பதால் சந்தையிலோ, கடைகளிலோ எதுவும் வாங்க முடியாது. தவக்கை என்பபடும் சீனப் பணக்காரன் ஒவ்வொருவனும் வருடப்பிறப்புச் செலவுக்கெனத் தினமும் சேர்த்துச் சேர்த்து ஒரு தொகைப் பணத்தைச் சேமித்து வைத்திருப்பார். போட்டியாக வாணவெடிகளைக் கொழுத்துவார். போட்டி கூடக்கூட லொறி லொறியாக வாணவெடிகளை வாங்கி வந்து கொழுத்துவார்கள். அடுத்த தினம் வீதிகள் எல்லாம் ஒரே குப்பை மேடாக்க காட்சியளிக்குமாம்.

மலேசிய நாடு மலாய் நாட்டவர்களது சொந்த நாடு என்றாலும் சீனமக்களே நாட்டில் முக்கிய பாகம வகிக்கின்றனர். சீனமக்கள் மலாய் பாஜெஷியடன் ஆங்கிலத் திலும் போதிய அறிவுடையவர்களாயிருக்கின்றனர். நான் பல சீனர்களுடன் பேசும் போது சின் நாட்டைப் பற்றியும், தேசிய சினை பற்றியும் அவர்களது கருத்தைக் கேட்டேன். ஆனால் அவர்கள் சின் நாட்டைப் பற்றியோ, அங்கு நடக்கும் புரட்சிகள் பற்றியோ அக்கறை கொள்ளாது தாம் மலாய் நாட்டவர்; தமது நாடு மலாய் நாடு என்று, கூறுவதிலேயே திருப்தி கொள்கின்றனர்.

மலேயாவில் எனது சுற்றுப்பிரயாண காலத்தில் மலேயாவின் பத்தாவது சுதந்திரத்தின் விழாவைப் பார்த்து அனுபவிக்க முடிந்தது. கோலாலம்பூர் ‘சுபாங்’ விமான நிலையத்திலிருந்து கொழும்பு ‘கட்டுநாயக்கா’ விமானத் தளத்துக்கு வரச் செல்லும் நேரம் ஆக மூன்று மணித்தியாலங்கள்தான். ஆனால் காலை எட்டறை மணிக்குக் காலைப் பலகாரம் உண்டவுடன் ‘சுபாங்’கில் இருந்து புறப்பட்ட நான் கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கும்போது நேரம் ஒன்பதறை மணி. காலையில் பலகாரம் உண்ட மூன்று மணித்தியாலங்களின் பின் திரும்பவும் காலைப் பலகாரம் உண்ண வேண்டி ஏற்பட்டது. இது எப்படி? உங்களால் முடியாவிட்டால் உங்கள் பூமிசாஸ்திர ஆசிரியரிடங் கேட்டு அறியுங்கள்.

கவிதை

தாயன்பு

[ஒருவனின் வளர்ச்சிப் பண்பு முழுவதும் ஒரு சிறு கருவினுள்ளே முடங்கிக் கிடக்கிறதாம். ஒரு தாயுள்ளத்தின் ஆசைக் கற்பணியின் விலாசம் முழுவதையும் ஒரு கண நிகழ்ச்சியுள்ளே முடக்கி வைத்திருக்கிறது இக் கவிதை]

பூவாட்டம் பிள்ளையைப் பட்டேணயிற் கிடத்தித்
 தாலாட்டி முத்தமிடத் தாங்காத பிள்ளைமுகச்
 செவ்விளாநீர்ப் பிஞ்சுசிறு நகையரும்ப அன்னையுந்தன்
 கங்குலினிற் பால்பொழியும் வெண்ணிலவுச் சித்திரத்தைத்
 தூக்கிடுவாள்; தூக்கித் துடியிடையில் வைத்தபடி
 பார்த்திடுவாள் உற்று பழரசமாய் ஊற்றெறுக்கும்
 செவ்விதழைத் தன்னிதழாற் சுவைத்தபடி பெற்ற
 வேதனையை மறந்திடுவாள் பிள்ளை சற்றுயர்ந்து
 தேனையை மழலைமொழி மதலையவன் பேச
 கண்ணனவன் தாய்மனதிற் கற்பணிகள் மூன
 கள்ளனிவன் காளையென மாறியெந்தப் பெண்ணைக்
 கொண்டுவந்தென் எதிர்நிறுத்தித் திருமணத்தை யின்றே
 செய்துவிடு என்பானே... பெண்ணென்றுத்தி வந்து
 அத்தை “யிவர் தானெந்தன் அவர்” அன்றி வேறேர்
 அயலேதும் எனக்கில்லை என்பாளோ என்று
 சிந்திக்கச் சிரிப்புளத்தில் உருவாகிக் கொவ்வைச்
 செவ்வாயிற் தவழ்கையில்தான் கற்பணியென் ரெண்ணிப்
 பின்னுமதை அள்ளிநெஞ்சில் அணைத்துமுத்தஞ் சிந்தும்
 அன்னையவள் அன்பினுக்கும் இனையேது முன்டோ!

K. அசோக நாதன்
 பஸ்கலைக்கழக புகுமுகவருப்பு

ஆசிரியர் திரு. சு. இராசநாயகம் B. A. அவர்கள்

பல வருடங்களாக எங்கள் கல்லூரியிற் பணியாற்றித் தற்பொழுது யாழ்— மத்திய கல்லூரியிற் பணியாற்றும் எங்கள் அன்பிற்குரிய ஆசிரியர் திரு. சு. இராசநாயகம் B. A. அவர்களுக்கு எமது அன்புக் காணிக்கையாக இச் செய்யுள் மலர்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

- (1) செந்தமிழே போலுளத்தர் தீம்பால்போ வின்சோல்லர் அந்தமிலா நூல்பயிலும் ஆரறிஞர் — நந்தமக்கோர் ஆசான் சிறீராச நாயகமாம் அண்ணல்சீர் பேசா தமையாதெம் நா.
- (2) செந்தமிழூச் செந்தமிழே யாமாறு தேர்ந்துணர்த்தி வந்தகணி தக்கலையும் வாய்ப்பாகப் — புந்தியிடைச் சென்றடையு நன்முறைகள் தேர்ந்துணர்த்தும் அண்ணல்நினை என்றுநினைந் தின்புறுவேம் நாம்.

க. அசோகநாதன்
பல்கலைக் கழகப் புகுழுவைப் I.

சிலமுனர் வொழுக்கமிலை தேடரிய காலம்
செம்மையுடை யார்கள்பலர் நம்மையகல் காலம்
ஞாலமுழு தினுங்கயமை நடைபயிலுங் காலம்
நல்லவைசுத் துரோகியென நாடிகழுங் காலம்
மேலவர்கள் கீழவர்க்கு மெலிந்தொதுங்குங் காலம்
மெய்போலும் பொய்களௌம் மேன்மைபெறுங் காலம்
காலமுனர் வார்வகுத்த காலமென்ற காலம்
கலிகால மாமிந்தக் காலமடி யம்மே !

— காலசித்தர் கணிக்கோவை.

கால வெள்ளத்திலே.....!

[காலம் ஒரு காட்டாறு. சமூகம் அதை அண்டிய ஒரு சோலை: வளமிக்க ஒரு குடும்பம் அதிலுள்ள ஒரு மாமரம். அக்குடும்பத்திலே கண்டவர் மயங்கும் வண்ணமொரு கன்னி. அவளோ ஒரு தேமாங்கனி. அவள் காலமல்லாக் கார்லத் தின் படைப்பு.]

அருவிக் கரையதை மருவித் திரையுதை
தருவிக்கத் தட்டிற்றங் கோர்கனியாம் — அது
தெரிவித்த சுவையுடைத் தேமாங்கனியாம்.

ஓடையின் ஓர்க்கரை கோடையின் ஆர்தரை
சோடையின்றே யங்கோர் சோலையதாம் — அது
சாடையில் சார்ந்தது சான்றேர் குழாம்.

காவிடைக் கலீவளம் பூவிடைப் பொலிவளம்
மேஸிட் மகிழ்விக்கும் மாமரம் — அது
தாவிடுங் கரையதைத் தழுவற்றதாம்.

காலமே போற்றிடக் கலையதே வாழ்த்திட
காலமில் காலத்தே காய்த்திட்டது — கலைக்
கோல வடிவையே கனிகொண்டது.

காதலாம் பேரொடும் கண்கொளாச் சிரொடும்
கோதிலாக் கருங்கனி காவிடைச் சிறந்தது — கண்டிட்ட
போதெலாம் போதையில் சித்தமுஞ் சிதைந்தது.

கள்ளச் சிரிப்பொடும் களிப்பின் செருக்கொடும்
கொள்ளை யழகாடிட வெள்ளையலை யாடிற்று — காலம்
மெள்ள நழுவிக் காம்பின் வலுவுமோ போயிற்று.

அருவிக் கரையதை மருவித் திரையுதை
தருவிக்கத் தட்டிற்றங் கோர்கனியாம் — அது
தெரிவித்த சுவையுடைத் தேமாங்கனியாம்.

க. செல்வநாயகம்
G. C. E. (A/L) IIInd year.

காற்றே !

[தன் குழந்தை அனுபவத்தைக் காற்றிலே காண்கின்றார் இக் குழந்தைக் கவிஞர். ஆனால், பின் விசரன் என்கின்றார். கவிதை விசராக்கும்.]

ஓடி ஓடி யலைகிறுய்
ஊடு ஊவென் றிரைகிறுய்
முடி முடி வைத்ததெலாம்
மிதத்தி மிதத்திப் பார்க்கிறுய்
ஆடி யலைந்து சிலநேரம்
அயர்ந்து தூங்கிக் கிடக்கிறுய்
ஆருடைய குழந்தை நீ
அறைகு வாயோ காற்றே !

கண்ணில் மண்ணைத் தூவுகிறுய்
கஞ்சல் குப்பை கிளறுகிறுய்
உண்ணும் உணவோ உறக்கமோ
ஒன்றும் இன்றி உழலுகிறுய்
எண்ணும் முன்னம் எதிர்ந்ததெலாம்
எடுத்துத் தூக்கி யடிக்கிறுய்
எந்த ஊரில் விசரன்தீ
இயம்பு வாயோ காற்றே !

க. சூரியழுர்த்தி
8-ம் வகுப்பு B

ஒரு மனிதன் கள்வெறி யற்றிருக்கும்போது பல்வேறு காட்சிகளைக் காணுகிறுன். வெறி முறிந்த பின்பு, அவை மதுவினால் வெறியுற்ற தனது மூனையினின் ரெழுந்த தோற்றங்கள் என்று அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆதியற்றதாய், முடிவுள்ளதாய் அமைந்திருக்கின்ற இந்தச் சிருஷ்டியிலே அமைந்திருப்பனவெல்லாம் வெறியினால் ஏற்பட்ட மயக்க நிலையின் காரியமாக அமைந்தன, மயக்கந் தெளிந்தபின் இதைப் பற்றிய கேள்விகள் ஒன்றும் எழுமாட்டா.

— சுவாமி விவேகானந்தர்.

பிரியாவிடை வாழ்த்து.

சொல் சுருங்கிச் செயல் பெருக வாழ்பவர்; அதற்கிணங்கப் பெயர் சுருங் கிப் புகழ் பெருக ‘சு. வே.’ என்று ஈரெழுத்தால் அழைக்கப் பெறுபவர்; தமது பாடநூல்களாற் கல்வி யுலகுக்கும், சிறுக்கைகளாற் பொது உலகுக்கும் அறிமுக மானவர்; நூம் கல்லூரித் தமிழாசிரியர் பண்டிதர் சு. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் தற்போது அரசாங்க பாடநூற் பகுதி உத்தியோகத்தராக மாற்றம் பெற்றுள்ள அவருக்கு எமது அன்பு கனிந்த வாழ்த்துக்கள்.

கல்லைப் பிசைந்து கணியாக்க வல்லதமிழ்ச்
சொல்லைச் சுவைத்தூட்டும் ‘சு. வே.’ சேர்! — நல்லோய்
உமக்கும் தமிழ்க்கும் உணர்பிரிவொன் நில்லை
எமக்கும் அதுவே இனி.

பிரியமன மின்றிப் பிரிந்துநின்று நாழும்
பிரியா விடைதந் து(உ)வந்தோம் — பெரியோய்நீ
வாழ்நா ஓளைத்தினிலும் வண்தமிழின் சீர்வளர
வாழ்க்குவி வாழும் வரை.

க. அசோகநாதன்
பல்கலைக் கழகப் புகுமுக வகுப்பு.

மணம்

இருள் குவிய இடி முழங்க
இரைந்து மழை பெய்யுது — இறை
அருள் இதுவே என்பது போல்
அழுத வெள்ளம் பாயுது.

‘வானமிழ்தம் தானமிழ்தம்’
என்று மனம் துள்ளவே — திரு
வள்ளுவனூர் வாய் மலர்ந்து
மதுர கவி பாடுது.

அடியதிர முழங்கு கடல்
 அலை எழுந்து கத்துது — தாய்
 மடி இருந்து மழலை சொல்லும்
 மகவு காதைப் பொத்துது.

வான மழைக் காரிருட்டில்
 மந்தி யங்கு மிங்குமாய் — கரும்
 காணகத்துக் கிளோகளெலாம்
 ‘கடகட’க்கத் தாவுது.

பூங்குமில்கள் தேனை மாந்தி
 புதிய இசை பாடுது — எழிற்
 புள்ளி மயிலினம் மகிழ்ந்து
 தோகை விரித்தாடுது.

புல்வெளியிற் பாய்ந்து வெள்ளாம்
 புதுக் குளத்தை நாடுது — புது
 நெல் விதைத்தத் உழவனுளம்
 தனை மறந்து பாடுது.

வெய்யிலிலே வெந்த உளம்
 வெள்ளங் கண்டு வெள்ளமாய் — இரு
 கைகளாலும் தேனைப் பருகிக்
 களிப்பது போல் துள்ளுது.

S. M. கிருபாபரன்
 பல்கலைக் கழகப் புகுழக வகுப்பு.

“ மனிதன் இந்திரிய விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பதனால் அவற்றிற் பற்றுதல் உண்டாகிறது. பற்றுதலிலிருந்து ஆசை பிறக்கிறது. ஆசை குரோதமாகக் கொழுந்துவிட்டெட்டிகிறது. குரோதத்தினால் சிந்தை மயக்கமும், அதிலிருந்து நினைவுத் தவறுதலும் உண்டாகின்றன. நினைவுத் தவறுதலாற் புத்தி நாசமடைகின்றது. புத்தி நாசத்தால் மனி தன் அழிகின்றுன்.” — காந்திஜி.

சிறுகதை :

யார் குற்றம்?

“சேர்! சேர்!” வாசலிற் தீனமான ஒரு குரல் நடுக்கங் கலந்து ஓலித்தது. வகுப்பி ஹள்ள எல்லோரதுங் கவனத்தை அக்குரல் ஈர்த்திருக்க வேண்டும். எல்லோருடைய பார்வையும் ஒருகணம் அவனை நோக்கின. அடுத்த கணம், அலையிலையாய் எழுந்த சிரிப்பொலி அம் மண்டபத்தையே அதிரவைத்தது. அச் சிரிப்புகள் இயற்கை யாகப் பிறந்தனவாகத் தோன்றவில்லை. வேதனையால் துடிப்பவணை வேடிக்கை பார்க்கும் கும்பலின் எளன் ஓலிகளாக இருந்தன அவை. குரலுக்கு உரியவனின் கால்கள், சிங்கத்தின் குகைக்குட் செல்லும் ஆட்டுக்குட்டியின் கால்களைப்போல் தயங்கின. “சேர், தூங்கு மூஞ்சி வந்துவிட்டான்.” பல குரல்கள் ஏக காலத்தில் எழுந்தன. திரும்பிப் பார்த்த ஆசிரியரின் முகம் தாலுக்கே ஒருமுறை சுழித்துக் கொண்டது. கோபத்தால் முகம் ‘செவ்’ வெனச் சிவந்து கொண்டது. நெற்றி நரம்புகள் புடைத்தெழுந்தன. கை, பிரம்பை அணைத்துக் கொண்டது. அடுத்த இரு நிமிடங்களுக்கு, “சரீர்” “சரீர்” என்ற ஓலி ஓயவே இல்லை. காட்சியைக் கண்டு களித்த பல சோடி கண்கள் பரம திருப்தி அடைந்தனபோல ஒன்றையொன்று பார்த்துக் கொண்டன. அந்த இரு கண்களிலிருந்தும் தாரை தாரையாக வடிந்த கண்ணீரின் வெம்மையை — அவனது இதயக் குழுறலை — ஏக்கப் பெரு மூச்சின் ஆழத்தை உணர்வதற்கு அவைகளுக்குச் சக்தி இல்லை. ஏனெனில், அவைகளிற் பல முதலாளித்துவ இரத்தத்தில் ஊறியவை. “ஏறி நில்லடா வாங்கு மேல்.” உபாத்தியாரின் குரல் சிம்மகர்ச்சனையாக ஓலித்தது. அவர் முகத்தில் எவ்வித உணர்ச்சு இல்லை.

சியுமில்லை. தினந்தினம் நடக்கும் வரவேற்புகள்தாமே இவை.

அமைதியாகச் சென்று தனக்கே உரித்தான் கடைசிப் ‘‘பெஞ்சில்’’ ஏறி நின்று கொண்டான். இன்னுமொரு மணித்தியாலத்திற்கு இத் தவம். கடுகி நடந்த கால்கள் கெஞ்சின. பிஞ்சடலில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்க் கோடிட்டபிரம்பின் தழுவல்கள் விண்விண்வென்று யின்னின. இவற்றேரு வயிற்றைச் சுருட்டும் பசியுஞ் சேர்ந்து கொண்டது. எவ்வளவு நேரந்தான் நீர், பசியைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியும்—தலை சுற்றினாலும் நிலைதளராது பாடங்களைக் கேட்டுக் கொண்டான். மாணவரிற் பலர் அடிக்கடி திரும்பி அவனை இகழ்ச்சிக் குறியுடனும், ஏனைச் சிரிப்புனும் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஓவ்வொரு பார்வையும் கோர முள்ளாக இதயத்தை நெருடித்து. ஆனாலும் அவன் அதை இலட்சியங்கு செய்யவில்லை. ஒரு விதத்திற் பார்த்தால் அவர்களிற்கூடக் குற்றமில்லை. அவன் கோலமும் அப்படிப்பட்டதுதானே. வறுமையின் பிரதித்தியல்லவா அவன். அதற்கேற்ற கோலம், அழுக்கேறிய காற்சட்டை, பொத்தல்களே உருவான மேற்சட்டை, என்னெயோ, சீப்போ கானைத் திலையிற் பரட்டையடித்ததலை. மேலெங்கும் ஆங்காங்கே திட்டுத் திட்டாக அழுக்கு. இந்நிலையில் யார்தான் அவனுடன் பேசுவோ, பக்கத்தில் இருக்கவோ விரும்புவார்கள்? படிப்பில் அவன் என்னவோ குடிக்கதான். ஆனால், அவன் நிலை அவனே அருவருத்து ஓதுக்கும் நிலை. அவன் விரும்பியா அக்கோலத்தைக் கைக்கொண்டான்? இன்னென்றுவர்கீட்டில் வேலை செய்துகொண்டு அத்துடன்

படிக்க ஆசைப்பட்டானே; அது அவன் குற்றமல்லவா? அதற்குரிய தண்டனையை அனுபவித்துத்தானே ஆக வேண்டும்?

நாலாம் பாடம் முடிந்து ஐந்தாம் பாடம் ஆரம்பித்தது. ஆசிரியர் வந்ததும் வராததுமாக எல்லோரையும் அடுத்த நாள் நடக்கவிருக்குஞ் சோதனைக்குப் பண்ததை எடுக்குமாறு கூறினார்.

எல்லோரும் பண்ததை ஆயத்தமாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். ராமுவும் தன் புத்தகத்துள் அழகாக அடுக்கி வைக்கப் பட்ட இரு நோட்டுக்களை எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டான். அதை அழுத் திப் பிடிக்கக்கூட அவன் மனம் இடங் கொடுக்கவில்லை. அதன் பரிசுத்தில்தான் என்னே இன்பம்! திமரென எழுந்த ஒரு குரல் எல்லோரையுந் திடுக்குற வைத்தது. “என்னுடை பண்ததை யாரோ திருடி விட்டார்கள் சேர்.” சிறிது நேரத்தில் வகுப்பே கலகலத்துவிட்டது. எங்கும் ‘கச முச’ என்ற பேச்சொலி. திருட்டுப் போயிருந்ததோ பெரிய புள்ளியின் பையனின் பையிலிருந்து. இவை எதையும் இலட்ச யஞ் செய்யாது நோட்டின் பரிசுத்தில் லயித்திருந்தான் ராமு. அவன் அந் நோட்டைப்பெறப் பட்டதுன்பங்கள் அவனுக் கலவொ தெரியும்! எல்லா இடமும் பண்ததிற்காகத் தேடியலைந்த ஆசிரியரு பார்வை ராமுவினது கையிலிருந்த நோட்டைக் கவனித்துவிட்டது. வேகமாக வந்த ஆசிரியர், அவனைத் தரதரவென ஒரு மூலைக்கு இழுத்துச் சென்றார். கனவி லிருந்து விடுபட்ட ராமு காரணம் தெரியாது விழித்தான். ஆசிரியரது கரங்கள் ராமுவினது பண்ததை வெடுக்கென்ப பறித்துக் கொண்டன. ராமுவினது உயிரைப் பறித்திருந்தாற்கூட அவ்வளவு துடித் திருக்கமாட்டான். “திருட்டுப் பயலே! உண்மையைக் கூறிச்சொல்லி இந்தப் பணம் உனக்கு எங்கே கிடைத்தது?” ஆசிரியர் உறுமினார். வேதனை, அதிர்ச்சி, ஆத்திரம் அத்தனையும் ஒருங்கே, முட்டி மோதின.

ராமுவிற்கு நாக்கு மேலண்ணத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டது.

சிறிது நேர சிசாரணை—அவன் கூற்றையாரும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பணம் கைமாறுவதைக் கண்டதும் ராமுவின் வயிறு பகிரென்றது. இதயம் விம்மி வெடித்துவிடும்போல் தொன்றி யுது. அவர்கள் முன்னே அவனுக்கிடமுத்த துரோகம் அவனது நிலைகுலையா நெஞ்சத்தை நிலைத்துமாறச் செய்துவிட்டது. நிராதரவான நிலையைக் கண்ட அவனுள்ளம் பயங்கரமாக ஓலமிட்டது. என்னைக் குழு நிப் பயனென்ன? குருவளி முன் துரும்பு எம்மாத்திரம்? அவன் வாதத்திற்கு யாருஞ் செவி சாய்க்கவில்லை. மணியடித்தது. உடைந்து சிதறிய உள்ளத்தோடும் நீர் மல்கிய கண்களுடனும் எல்லாவற்றையும் ஒருமுறை நோட்டமிட்டான். இனி அவனுக்கு அங்கென்ன வேலை! கால்கள் தள்ளாடின.

அடுத்த நாட் காலை பாடசாலை வாசலில் அநாதையாக நின்று கொண்டிருந்தான் ராமு. அவனை யாருமே ஏற்றுத்துப் பார்க்கவில்லை. எல்லாரும் அழகாக உடுத்துச் சோதனைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாரிடத்தும் கலகலப்பு நிறைந்திருந்தது. ஏக்கம் நிறைந்த கண்களுடன் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் ராமு. திமரெனப் பயங்கரமான அலறவுடன் ‘பிரேக்’ போட்டுக்கொண்டு நின்றது ஒரு பெரிய கார். உள்ளிருந்து பணக்காரர்ப் பையனின் கண்கள் அதிசயப்பரபரப்போடு அக்காரிலிருந்து துள்ளிக்குதித்தவரைக் கூறு குறித்து நோக்கின. “இந்நேரம் ஆபீசக்குக் கிளம்பீயிருக்க வேண்டிய இவர் இவ்வளவு அவசரமாக இப்போ இங்கே வருவானேன்?” இப்படியொரு பலத்த கேள்விக் குறி அவன் முகத்திற் பளிச்சிட்டது. தம்மை நோக்கிச் ‘சட’ ‘சட’ என்று விரையும் அப்புருஷாத்தமரை ஆசிரியருடைய கண்களும் அலக்கமலக்கப் பார்த்தன.

பார்ட்சை மண்டபத்திலுள்ள அத்தனை கண் களும் அம் மூவரையுஞ் சுற்றிச் சுற்றி நோட்டமிட்டன். வந்தவர் தமது உத்தி யோகச் சுருதிக்கியல்பான் அவசர பாணி யிலே, “ மன்னிக்க ணும் சேர்! நம்ம குழந்தை நேற்றுப் பார்ட்சைக் கட்டணப் பணத்தை வாங்கி வீட்டிலேயே நமுவ விட்டு வந்துட்டானம். இப்பதான் சொன் னங்க..... அப்புறம் என்னுக்சோ..... என்று இதோ கொணர்ந்திருக்கேன் சேர்!” என்றார். உபாத்தியாயர் மிரள் மிரள் விழித்தார். எல்லோர் முகங்களிலும் அநுதாபக் குறிகள் அடுக்கடுக்காய் விழுந்தன. அவ்விடத்திற் பெருகிய அநுதாப வெள்ளம் அலையடித்து வெளியே நின்ற ராமுவை உள்ளே இழுத்திருக்க வேண்டும்; அல்லது ‘ராமு! என்ற அந்த இரண்டெடுத்து, உபாத்தியாயர் இதழில் அலர முன்னமே அவ்வளவு விரைவில் அவன் மண்டபத்தினுள் நுழைந்திருக்க முடியாது. ‘‘ராமு, நீ நல்ல பிள்ளை; சுற்றவாளி; ஏதோ கிரக சாரமாக்கும் அப்படி நடந்து போயிற்று. ஒன்றிற்குங் கவலைப்படாதேயப்பா. உன் முகத்திலேயே சரஸ்வதி.’’ இம் மங்களத் தோடு உபாத்தியாரின் தடி விரல்கள் பஞ்சாய்க் குழைந்து அவனுடைய சொக்கையை மெல்ல வருடின. ஏலவே, அங்கு அனைவர் முகத்திலும் பட்டு மறைந்த அதி

சயக் குறிகள் அத்தனையும் அந்த உத்தி யோகத்தர் முகத்தில் இப்போது ஏறிக் கொண்டன போலிருந்தது. “இதென்ன சேர்?” என்று இரைந்தார் அவர் பத்தட மாக. உபாத்தியாயர் வாயெடுப்பதற் கிடையில் அவர் மகனே முன்வந்து சம்ப வத்தைத் தெரிவித்துவிட்டான். “அடநாசமே! அப்படியா ஆச்சு!” அவர் கண்களை நெரித்துக் கொண்டார். “இந்த அப்பாவியிடம் இப்பவே மன்னிப்புக் கேட்டு விடு” என்றார் அவர். “என்னை மன்னிக் கின்றுயா இராமு?” என்றான் அவன். பச்சாத்தாபத்தின் பால்யக் களை சொஞ்சம் அவன் முகத்திலே சொட்டிற்று. இராமு வின் தலை மெல்ல அசைந்தது. அவனது பாடசாலை வாழ்வின் வருங்காலச் சுபீட்சம் எப்படியிருக்கும் என்பதை அவன் முகம் தாராளமாய்ப் பிரதி பலித்தது. தனது அடக்கத்துக்கு அநுசரணையாக மெல்லச் சிரித்து கொண்டான். அவனுடைய முகமலர்ச்சி உபாத்தியாயர் முகத்தில் ஆனந்த சோபையை அளிக்கத் தவறவில்லை. ஆனால், நிலாப் பிரகாசத் தின் இடையிடையே விழும் மேகச் சாயை போன்று ஒரு பச்சாத்தாபச் சாயை அந்த ஆனந்தச் சோபையை ஆக்கிரமிக்கவந்தவறவில்லை.

க. சிவனாடியான்
A. L. 2. Science.

ஓருவன் இல்லறத்தானையினுஞ் சரி, சன்னியாசியாயினுஞ் சரி, பொன் ஞைச பெண்ணைசயாகிய இரண்டினையுங் களைந்திலனேல், அவனுடைய உள்ளங் கடவுள்பாற் செல்லாதென்பது உண்மையே. மனம் இவற்றிற் சிக்குண்டிருப்பின் உண்மைப் பக்தியும், மனத் திடமும், சிரத்தையும் ஒரு போதும் வரமாட்டா என்பதை உண்மையாக அறிந்து கொள்வாயாக.

— சுவாமி விவேகானந்தர்.

அன்பு மனம்

வெளுத்துச் சாயம்போன புடவையைப் பரப்பி விட்டாற்போற் பரந்து கிடந்த வயலின் வெங்காயப் பாத்திகளில் உழைத்து உழைத்து உரமேறிய மருத முத்துவின் கரங்கள் இயந்திர கதியில் வெங்காயத்தை மன்னுக்குள் மற்றவாய்ப் புதைத்தன. வெறுமையாய்க் கிடந்த மன்னாவெளிப்பார்வைக்குப் புரியாமற் புதைத்தவைகளைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டாலும், பக்ஷைப்பட்டடுத் துகிலோவென முளைத் தெழுக்கண்டு, இதயம் வியந்து நிறைவுபெற இப்பொழுதே முனைந்துகொண்டிருந்தான் மருதமுத்து. ஆனால், சூனியத்துள் முடங்கிக் கிடந்த அவனது இதயத்தில், அன்பு விதையை விதைத்துப் பெருவிருட்சமென வளர வைத்து வேடிக்கை செய்தவள் இன்று இல்லை. உயிருக்குயிராய், உற்ற துணியாய், உத்தமியாய் இருந்தவள் போய் விட்டாள். ஏக்கப் பெருமுச் சொன்றை விட்டவாறே, மப்பும் மந்தாரமுமாய் மந்த நிலையிற் காட்சி அளித்தவானவெளியை வெறித்து நோக்கினான். கருமேகப் போர்வைக்குள் சயனிக்க முற்பட்டுவிட்ட செங்கதிரோன் மீண்டும் போர்வையை விலக்கிவிட்டு எப்போ வெளிவருவான் என்ற குறிப்பிட்ட கால எல்லையை யாராலும் வரையறுத்துக் கூற முடியாதுதான். எப்படியோ உலக மாந்தர்க்கு ஒளி ஊட்டி, வழி காட்ட வந்தே விடுவான். ஆனால், அவன் இதய அரங்கை ஒளி வீச்சு செய்தவள் சாவெனும் கரிய இருட் போர்வையில் மூழ்கிவிட்டாளானும் மீண்டும் வருவாள்; வாழ்வை வளம் பெறச் செய்வாள் என அவன் பைத்தியக்காரத்தனமாக எண்ண வில்லைத் தான். வானவெளியை அத்தனை நேரமாக அளந்த கண்கள் இப்போ தூரத்தே தெரிந்த வயல் வரம்பைப் பழக்கப்பட்ட நிலையில் நோட்டமிட்டன. ஒருவருடைய

நாட்டமுமின்றி அவன் உள்ளம்போல் அதுவும் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. இத்தனைகாலமும் அவன் இருந்தபோது வயலில் வேலை செய்வதே பெரிய உற்சாகமாக இருக்கும். ஆனால், துணை பிரிந்த தனிமையில், அவலத்தில், அதுவும் அவளைவிட்டு அகன்றுவிட்டதா? இல்லாவிட்டால் அவன் வரும் மார்க்கமாகிய அப்பாதையினைக்கண்கள் கண்ட நிலையில் நிலைகுலைந்தவானும்—மழை முகம் கானுப் பயிராய்த்தாய் முகம் கானுப் பிள்ளையாய்—பிரமையிடத்தாற்போல இருக்கும் அவன் நிலை உணர்த்துவது என்ன? முன்பு அந்த வயல் வரம்பை—ஆமாம்—அவன் வழக்கமாகத்தன் அழிய சிவந்த அடிகளை மெஸ்லப் பெயர்த்து நடந்து வரும் பாதையைத் தான் அக் கண்கள் அடிக்கடி நோட்டமிடும்.

மூன்று குழந்தைகளுக்குப் பின்பும் கட்டுக் குலையாத மேனியுடனும், அழுகாக, ஆனால் அதனுடன் ஒன்றிவிட்ட மிடுக்கான நடையுடனும், அவசரத்துக் கேற்றுறபோல் அளவிருந்த கொண்டையிற் செருகிய ஒற்றைச் செவ்வரத்தம் பூவுமாக அழிய தேரொன்று அசைந்து வருவதான் வனப்பு மிக்கதொரு காட்சிக்கு உலமையாய் மிளிரும் அவன் தோற்றத்தைத் தூர வரும் போது கண்கள் தரிசிக்கின்றபோதேயே மருதமுத்துவின் இளமை உள்ளம் உற்சாகத்தாலும் பெருமித்தாலுந் துள்ளிவிட, வேலை மிகுதியில் அத்தனை நேரமுமாகச் சோர்ந்து துவண்ட கரங்களுக்கு எங்கிருந்து தான் அத்தனை சுறுக்கறுப்பு வந்துவிடுகின்றதோ தெரியாது! மூல்லையின் முகையினைக் கலை அழுகு சொட்ட அடுக்கிவிட்டாற்போல் அழிகின் உறைவிடமே இங்குதான் எனச் சொல்லாமற் சொல்லும் அவ்வரிசைப் பற்கள் தெரிய இதமான சிரிப்பொன்றை இதழ் விரிய மலரவிட்டாளானாலும்..... தலையிற் சுமந்து

வந்த கூடையை மெல்ல இறக்கி வைத்து விட்டுத் தூரத்தே தெரியும் பிள்ளையார் கோவிற் பக்கம் திரும்பிச் செம்முங்கில் தண்டை யொத்த கைகளை அவள் கூப்பி, மனம் நிறைந்த பக்தியுடன் மெய்மறந்து நிற்கும் அந்திலேயே; உலகின் அன்னையான் சக்தியே எதிரே வந்துவிட்டாள் போன்ற அக்கண் கொள்ளாக் காட்சியே அவன் கண் முன்னே வந்து விந்தை காட்டும். ஆனால் இன்று.....

அவனுக்கெதிரே முன்னே நீண்டு கிடக்கும் பாதையே அவளின் நடைப் பரிசம் பெறுதற்காகவே புதுப் பொலிவு பெற நிருந்தாற்போல் தொன்றும். ஆனால், அதில் இன்று எவ்விதக் கவரச்சியுமே இல்லை. எவருமே நடந்து போக முடியாமல் முட்களை நிரப்பிப் பரப்பிவிட்டாற் போல் அப்பாதை அவளை வருத்திற்று. அவன் பிரிந்தபோது அவன் உள்ளும் பட்டவேதனை சொல்லுந்தரமன்று, கவை மிக்க கணியை அதன் முழு இனிமையையும் முற்றாக்க சுவைத்து அனுபவிக்குமுன் திடீரென யாரோ தட்டிப் பறித்து விட்டாற்போன்று ஏமாற்றம்! இதயத்தில் இன்பகிதம் பாடிய இன்ப நரம்புகளைச் சுட்டுப் பொக்கிவிட்டாற்போன்று சொல்லொன்று வேதனை! மனத்துக்கு இனியவனை அடைந்துவிட்ட பெறுமையில் உள்ளும் அத்தனை காலமும் போட்ட துள்ளலாட்டங்களை அழித்து வெறுமையாக்கிவிட்டாற்போன்ற அவலம்! அவன் கணவிலும் என்னியிருக்கவில்லை இப்படியான ஒரு நிலையை; அதுவும் வாழ்வின் துணையாக வந்தவளையே பறிகொடுத்து விட்டுத் தனிமை என்னும் பயங்கர இருட்சிறையில் காலமெல்லாம் வாழுவேண்டிய இக்கட்டான நிலையை. அந்த நான்காவது பிரசவம் மாத்திரம் நடைபெறுவிட்டால் அவள் உண்மையில் பிழைத்துத்தான் இருப்பான்து அவனுக்கும் உலகின் புதிய பிரசையாகத் தோன்றவிருந்த உயிருக்கும் அப் பிரசவம் எமனாக வாய்த்தது. கைப்பிடித்த கணவனுக்காகவும் குழந்தைகளுக்காகவும் அல்லும் பகலும் உழைத்தவள் சாவைத் தழுவி விட்டாள். மருதமுத்துவின் இதயம் துய

ரத்தின் உச்சத்தில் மரத்துவிட, அவன் நடைப்பினமானுன். ஆனால், தாயற்ற நிலையில் அன்புக்கு ஏங்கி, அனுதரவாக நிற்கும் மூன்று குழந்தைகட்கும் தந்தையாக மட்டுமின்றித் தாயாகவும் இருந்து காக்கும் பொறுப்புத்தான் அவளை வாழ வைத்த தென்வாம். தாயின் அரவணைப்புக்காக ஏங்கும் உலகம் புரியாக குழந்தைகளின் வாழ்வை அவன் தனியனுகவே மலர்விக்க முயன்றுதில் வியப்பில்லைத்தான். எத்தனையோ பேர் அவனிடம் மறுமணப் பேச்சை எடுத்தபோதெல்லாம் அதற்கு அவன் செவி சாய்க்கவில்லை. ஆனால், இன்று அவன் இதயத்தின் மூலையில் ஒரு வகைத் துயரம், தன்னைத்தானே குற்றவாளியாக்கிக்கொள்ளும் எண்ணாம், இன்பத்தின் இறுதியைத் துண்ப மாக்கிக்கொண்டது.

அவன் கண்கள் நீரைக் கக்கின : யாரோ கழுவ உபயோகித்த நீர், முற்றத்தில் நின்ற வாடா மஸ்லிகைச் செடியின் இலைகளில் தேங்கிய நிலையில் துளி துளியாய் மண்ணை நோக்கி விழுந்துகொண்டிருந்த காட்சி, அந்த வாடா மஸ்லிகைச் செடியும் அவன் நிலைக்காக இரங்கி அழுவதுபோல் இருந்தது. பிள்ளைகளையே மனம் வெறுத்தது. அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். வாழ்க்கை வெறுத்த நிலையில் எந்த மனிதனும் தேடி ஒடும் முடிவுதான் அது.

ஆஸ்பத்திரியில் ‘நர்சு’ம் ‘டாக்ட’ரும் கடமையின் பிடியிற் சிக்கிக் குறுக்கும் நெடுக்கும் விரைந்து கொண்டிருந்தார்கள் நாலாம் நம்பர் வாட்டில். ஹெட்டில் விரைந்து சென்ற காரின் சக்கரங்களையே தன் உயிரை மாய்க்கும் கருவியாய்ப் பாவிக்கும் முடிவுக்கு வந்த மருதமுத்துவின் செயல் ஈடேரூமற் சிறிது காயத் துடன் படுக்கையிற் படுத்திருந்தான். குழந்தைகள், உறவினர் ஒருவரின் துணையுடன் அவனைப் பார்க்க வந்து — அவன் கட்டிலுக்கு அருகாமையில் நிற்கின்றன. மூத்த பெண் உமா, “ஐயா, என்ன செய்யுது? இப்ப சுகமா இருக்குதா?” என்ற

வாயே, அவன் முட்காடாய் மண்டிக் கிடக் குந் தாடி வளர்ந்து நிறைந்த முகத்தை இதமாக வருடியது. அடுத்தவன் குமார், “ஐயா! ஐயா!!” என்றவாயே குரலில் தொளிக்குந் துயரத்துடன் பிஞ்சு முகத் திலுந் துயரம் மிக மிகக் கிடக்கக் கட்டி வில் உட்கார்ந்து கொண்டு அவன் கால் கையை எடுத்துத் தன் மடிமீது வைத்துக் கொண்டான். கடைக்குட்டி சங்கரனும் எதுவோ புரிந்த மாதிரி முத்தவனின் பின் இருந்துகொண்டே, அவனையே வெறித்து நோக்கினான். குழந்தைகள் அவனுக்குப் புரிய வைப்பது என்ன? ஒரு கணத்தில் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முனைந்தேன். ஆனால் ஒரு நிமிடமேனும் இல்லாவிட்டால் அக்கணமே அநாதையாகி விட்ட நிலையில் அவர்கள் அல்லற்பட நேரமா செல்லும்? தெய்வமாகிவிட்ட அவள் தன் குழந்தைகள் அந்நிலையில் இருப்பதைக் காணச் சபிப்பாளா? பத்து மாதஞ் சுமந்து பெற்ற குடல் உயிரையா மாய்க்கத் துணியும்? பிச்சை எடுத்தே னும் தன் இரத்தத்தின் மறுபிறப்பான் அவர்களை ஆளாக்கி வைக்க அல்லவா நினைக்கும். அவனுக்கு நான் செய்யுங் கைமாறு இதுதானு? உண்மையில் உயிர் போகத்தான் போகிறது என்பதை முன் கூட்டியே அவள் அறிந்திருந்தால், “என் தெய்வமே! நீங்கள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்றல்லவா மனமார என்

னிடம் வேண்டிக்கொண்டு உயிரை விட்டிருப்பான். ஐயோ! இந்த உலகமே புரியாத பச்சிளங் குழவிகட்கு நான் என்ன கொடுமையைச் செய்ய நினைத்தேன். ஆ! கொடியன். இதயம் இல்லாதவன் தான் இறக்கத்தான் போகிறேன். என்ற நினைவுகடைசி வேளையில் இருந்திருக்குமானால் குழந்தைகளின் நினைவும் அல்லவா கூடவே போட்டி இட்டிருக்கும். குழந்தைகட்கு நான் ஒருவனுவது இருக்கிறேனே என்ற நினைவல்லவா ஓரளவு அமைதியாவது அளித்திருக்கும். இதையெல்லாம் முன்ன மேயே என் உள்ளாம் ஏன் எண்ணவில்லை? என் செயலின் தோல்வியிலா அவை தோன்ற வேண்டும்..... உள்ளாம் போர்க்களமான நிலையில் அவன் கண்கள் நீரைப் பொழிந்தன. “அப்பா! ஏன் அழிகிறோய்? புன் வலிக்குதா?” என்றவாயே காயம் பட்ட இடத்தின் கட்டுக்கு அருகாமையில் நான்கு வயதுக் குமார் மெல்ல மெல்லத் தன் பிஞ்சங் கரங்களால் வருடினான். அந்த இன்பத்துக்கு இனையேது! “மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம்” என்றது இதைத்தான் போலும். மூவரையும் அருகில் அழைத்து, வரண்டு கிடந்த உதடு களால் ஒவ்வொன்றும் அன்புடன் முத்தங் களைப் பதித்தபோது இன்பம் எங்குமில்லை; இங்குதான் என அவனுள்ளாம் ஒவ்வொரு வார்த்தையாய் மெல்ல மெல்ல அசை போட்டது.

சோ. நிர்மலேஸ்வரன்
Grade 10 B I.

“ஆத்மத் தூய்மை செய்து கொள்ளாதவரையில் உலகிலுள்ள ஒவ்வொர் உயிரினிடத்துந் தன்னை ஒன்றுபடுத்திக் கொள்ளுதல் இயலாத காரியம். ஆத்மத் தூய்மையின்றி அஹிம்ஸா தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கலா மென்று எண்ணுவதும் வெறும் பகற் கனவாகவே முடியும். இதய பரிசுத்தம் இல்லாதவன் ஒருநாளும் இறையொளி காண இயலாது. ஆத்மத் தூய்மை பெற்றேயாக வேண்டும். சுத்தமூம் அசுத்தமூம் எனினிற் பரவும் இயல் புடையனவாதவின், ஒருவன் தன்னைத் தூய்மைப் படுத்திக்கொள்ள முயலும்போது தன்னைச் சுற்றிலுந் தூய்மை உண்டுபண்ணுகிறவனுகிறோன்.”

— காந்தி ஜி.

இலக்கியம் :

உண்டேன் ★ உண்டிலேன்

ஓளவையார் ஒருநாள் மதுரைப் பக்கம் போயிருந்தார். அன்று மதுரை விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. அங்கிருக்கும் பாண்டிய ராசாவுக்கு அன்று கவியானம்.

ஓளவை ஒரு தமிழ்ப் பழம். பாண்டிய ராசா ஒரு தமிழ்ப் பித்தன்; தமிழை அலசி ஆராய்ந்து சுவைப்பவன்; ‘வண் தமிழைத் தேர்ந்த வழுதி’ அவன். ஓளவையும் அவன் கவியானத்திற்குப் போனார்.

அப்பொழுது சாப்பாட்டு நேரம். பந்தல் வாசலிலே பெருஞ் சனக்கும்பல். ‘கிழு’ வரிசை அங்கே இல்லை. ஒரே தள்ளு முள்ளு. ஓளவையும் அக் கும்பலுக்குள்ளே புகுந்துவிட்டார். வெகுநேரம் இடிபட்டு இடிபட்டுப் பார்த்தார். பசி வயிற்றைச் சுருட்டியது. உணவு வேண்டாம் உயிரே போதும் என்று திரும்பிவிட்டார். வழியில் ஒருவர் அவரைச் சந்தித்தார். சம்பாஷனை நடைபெறுகிறது.

“கவியான வீட்டிலிருந்து வருகிறீர்களா பாட்டி? ”

“ஆம்! அங்கிருந்துதான் வருகிறேன்.”

“கவியான வீட்டிலே சுவையாக உண்டிருப்பீர்களே! ”

“ஆம்! உண்டேன், உண்டேன், உண்டேன்.”

“ஏன் பாட்டி முன்று தரம் உண்டேன் என்கிறீர்களே. இதற்கிடையில் முன்று சாப்பாடு ஆயிற்று? ”

“ஆம்! முன்று தரம். நெருக்குண்டேன், தள்ளுண்டேன், சுருக்குண்டேன்.”

“அப்படியானால் சோறுண்டதில்லைப் போலிருக்கிறதே? ”

“ஆமாம் அப்படித்தான். சோறுண்டிலேன்.”

“ஏன் பாட்டி அவ்வளவு நெருக்கமாசனங்கள்? ”

“பின்னே என்ன! அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.”

“வண்டமிழைத் தேர்ந்த வழுதி
கவியானத்து
உண்ட பெருக்கம் உரைக்கக்கேள் —
அண்டி
நெருக்குண்டேன் தள்ளுண்டேன்
நீள்பசியி னுலே
சுருக்குண்டேன் சோறுண்டி லேன்.”

பாட்டிக்குப் பசி மின்சினாலும் பாட்டுச் சுவை குறையவில்லை. வயிற்றின் மேல் மடிப்புக் கீழ் மடிப்போடு ஒட்டியிருக்கவேண்டும். சுருக்குண்டேன் என்கிறுர் சுவையாக.

எப்படியிருக்கிறது பாட்டு. ஏமாற்றிவிட்டாலே பாட்டி. உண்டேன், உண்டேன், உண்டேன் என்று அடுக்கிவிட்டு, பிறகு உண்டிலேன் என்று கையை விரித்து விடுகிறூர் பார்த்தீர்களா!

“ஓளவைக் கிழவி நம்கிழவி
அழுதின் இனிய சொற்கிழவி”

ஓளவை பாடல் அழுதம்.

க. சரவணபவன்
6-ம் வகுப்பு A.

ஈன்ற ஞான்றி னும் பெரிதே உவகை

வெதிரமலையில் மூங்கிள்கள் மிகுதி. மழை பொழிகிறது. மழை நீர் மூங்கிள் இலைகளிலே வழிந்து துளி துளி யாய்ச் சொட்டுகிறது. இது போன்ற தொரு காட்சி இன்னும் ஒரிடத்திலே—அதோ அந்தக் கிழவி கொக்கிறகுபோல நரை நரையென்று நரைத்துப் பொங்கிய தலையோடு காட்சியளிக்கின்றன.

“மீனுண் கொக்கிள் தூவியன் வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள்”

அவன் கண்கள் அகல விரிந்து பரக்கின்றன, அவற்றின் மேல்மடல்களினாடாகக் கண்ணீர் வழிந்து திரண்டு திரண்டு முத்து முத்தாய்ச் சொட்டுகின்றது. மேல் மடவி னாடாக வருங் கண்ணீர்; அது துண்பக் கண்ணீரல்ல; ஆனந்தக் கண்ணீர். அவன் ஞடைய ஆனந்தம் இம்மட்டு அம்மட்டல்ல. சில வருடங்களுக்கு முன் ஒரு தடவை அவளுக்கு ஓர் ஆனந்தம் வந்த துண்டு.

இவன் விவாகமாகிப் பல வருடம் பிள்ளையிலீ. வயது பின்னிட்ட காலத் தில் ஒரு பிள்ளை; அதுவும் ஆண்பிள்ளை. அவளுக்கு அருந்தவப் புதல்வன்—அவன், ‘முதியோள் சிறுவன்’ அவன். அவனைப் பெற்ற அன்று ஓர் ஆனந்தம் இருந்தது. ஆனால் அதைவிட இது மிகப் பெரிது.

“ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே உவகை”

அவன் மகனுக்கு விவாகமா? இல்லை. அதிஷ்டப் பரிசு ஒரு ஸ்ட்சமா? இல்லை. அரசு பதவியா? இல்லை. பின் ஏன் இவ்வளவு ஆனந்தம்?

அப்போது அந்நாட்டிற் போர்! போர்!! வீட்டுக் கொருவன் நாட்டைக்

காக்கப் போர்க்களாஞ் செல்ல வேண்டும்: அரச ஆணை அப்படி. போர்க்களத்து விருந்து புதினம் புதினமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றது. போருக்குச் சென்ற இம் முதியோள் சிறுவன்,

“களிரு எறிந்து பட்டனன்.”

இவன் சிறுவன் யானைக் கூட்டத்துக் குள்ளே சிங்கம் போலப் பாய்ந்தான். எதிரிகளின் யானைப்படை சிங்னுபின்ன மாக வெருண்டு ஓடுகின்றது. ஆனால், அந்தக் கலவரத்துக்குள் ஒரு யானையோடு மோதி இடறுண்டான் அவனும்; உயிர் பிரிந்தான் உடனடியாக. இந்தச் செய்தி யைக் கேட்ட உவகை—ஆனந்தம்—தான், அந்தக் கிழவிக்கு.

“களிரு எறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே”

எந்தத் தாய்க்கும் பிள்ளை பிள்ளை தான். பிள்ளைப் பாசமே முதல், பிள்ளையின் அறிவு, வீரம், பதவி, எல்லாம் இரண்டாவது முன்றுவது விழயம். இந்தத் தாய்லகில் இவன் ஒரு புதுப் பிறவி; அழர்வப்படைப்பு; ஆயிரத்தில் ஒருத்தி; இவன்தான் வீரத்தாய். பாட்டை முழு வதாகப் படிப்போம். இத் தாயின் வீரத்தைக் கொஞ்சஞ் சுவைப்போம்.

“மீன் உண் கொக்கிள் தூவி அண்ண வால் நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன் களிரு எறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை”

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர் நோன் கழை துயல்வரும் வெதிரத்து வான் பெயத் தூக்கிய சிதரினும்

பலவே.”

— புநாதூறு.

த. வர்ணாகுலேந்திரன்
8-ம் வகுப்பு B.

குற்றூலக் கரும்பும் * குறவஞ்சிக் கரும்பும்

ஓருவருடைய பேச்சையோ, செய் லையோ மற்றுமொருவர் பார்த்துத் தாழும் அப்படிச் செய்வதாகப் பாசாங்கு பண்ணக் கண்டால், சம்பந்தப்பட்டவருக்கு ஆத்திரம் மூன்றும். சில வேளை அவரைச் சார்ந்தவர் களுக்குமே ஆத்திரம் வந்துவிடும்.

பெண்ணின் பேச்சு இனிமை செய் கிறது. கரும்பும் அதைப் பார்த்துத் தாழும் இனிமை செய்வதாகப் பாசாங்கு பண்ணுகின்றது. அப்பெண்ணுக்கு இது பழிப்புத்தானே! பெண்ணின் கணவன் இதுபற்றி ஆத்திரங் கொள்கின்றான். மனை வியைப் பழிக்கும் விஷயத்தில் மனத்தாங்கிப் பொறுத்திருக்க யாரால் இயலும். அவனும் அதற்குத் தக்க பதிற் செயல் - பிரதீகாரம் - செய்தே விடுகின்றான்.

குற்றூல மலையில் அப்படியான ஒரு சம்பவம் இடம் பெறுகின்றது. அங்குள்ள குறவனென்றான் ஒரு கரும்புத் துண்டை மன்னுல் முடிப் புதைக்கின்றான். இந்த நிகழ்ச்சியைச் சுற்றி - திரிகூட்ராசப்பர் என்ற - புவரின் கற்பனைக் கண் வட்டமிடுகின்றது. என்ன சொல்கின்றார்?

“அந்த வார்மொழி தன்னைப் பழித்ததென்று ஆட வர்மன்னில் மூடுங் கரும்பு”

என ஆரம்பிக்கின்றார்.

இங்கு, இந்தக் கரும்பு பலருமறியப் பழிவாங்கப்பட்ட கரும்பு. பழிவாங்கப் பட்ட சீவன் மீளப் பிறக்கும் போது பழி வாங்கும் வீரேடுதான் பிறக்குமாம். ஆனால், ‘இனி இது இங்கே தலைகாட்டாது’ என நினைத்திருக்கலாம் அக்குறவன். அவன் என்னைத்தில் ஏமாற்றம்! புதைத்த கரும்பு ஒன்றுக்கு ஒன்பதாய், “துன்னி

மீள முளைத்து” விடுகிறது. முன்னம் குறத்தியின் மொழியிலைமையைப் பழித்த தற்கு மேலாக இப்பொழுது குறவனின் முயற்சியையுமே பழித்து விடுகின்றது. அது மீள முளைத்து வந்ததன் அர்த்தம் அது.

முன்னத்த கரும்பு வளர்கிறது. அதன் மேனியின் கொழுமையென்ன, செழுமையென்ன, உருட்சி திரட்சியென்ன! அன்று அந்தக் குறவன், மனைவிக்காகத்தானே கரும்பைப் பழிவாங்கி இன், இனி, கரும்பு அவளையல்ல, அவளைத்தான் பழிவாங்க வருகின்றது. அதுதானே முறையும், “எய்தவனிருக்க அம்பை நோவடேன்” என்பார்களே. இப்போது கரும்பு “வளர்ந்து மடந்தையர் தோன் வென்று” நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. எவ்வளவுதான் பூசி மினுக்கி னாலும் கரும்பின் மினு மினுப்புக்குத் தோளின் மினு மினுப்பு எம்மாத்திரம்! அதன் வடிவமைப்புக்கு இதன் வடிவமைப்பு எம்மாத்திரம்! முன்னம் பழித்தது; இப்பொழுது வென்றே விடுகின்றது. முதலாம் பழிவாங்கல்; முதல் வெற்றி! ‘ருசி கண்டவன் விடுவானு’ என்பார்கள். வெற்றிச்சுகவ கண்ட கரும்பு அவன் தோளைப்பார்த்து முகத்தைச் சுளிக்கின்றது. இன்னும் ஏதோ செய்யப் போகிறது போலும்!

இக்கரும்பு தன்னிலையில் வளர்ந்து, கண்ணுற்றி வெடிக்கின்றது. வெடிப்பின் வழியே முத்துக்கள் சிதறுகின்றன. முத்துக்களின் உருட்சியென்ன, கூர்மையென்ன, பளபளக்கும் வெண்ணைமையென்ன! குறவன் பெண் இனி வாயைத் திறக்க வழியில்லை. அப்படியொரு இக்கட்டான நிலை ஏற்படும்படி அக்கரும்பு, “பின்னு மாங்க வர் மூரலை வென்று” நிற்கின்றது. அதாவது, தானைன்ற முத்துக்களினாற் குறத்தியின் பற்களை வென்று விடுகின்றது. ஒரு

பழிக்கு இரு பழி, ஒரு வெற்றிக்கு இரு வெற்றி. இருந்தும் பழிவாங்கும் வேகம் ஓய்ந்தபாடில்லை. இனித்தான் அது. “தான் யார்?” என்பதைச் சரியான தருணத்திலே வைத்து அவனுக்குக் காட்டப் போகின்றது.

குறவன் குறத்தியைப் பிரிந்து ஏதோ அலுவலாக எங்கோ போனவன் பல நாளாகத் திரும்பவில்லை. அவனுக்குத் தனிமைத் துயரம். இப்படியான துயர நிலைகளின் நிர்வாகி மன்மதன். தருணத்தைக் கைவிடாமல் இக்கரும்பு அவன் கையில் வில்லாக அமர்ந்து கொள்கின்றது. பிரிவினால் வருந்தும் பெண்ணைப் பதம் பார்த்தல் மன்மதராசாவுக்கு ஒரு வேட்டை. அந்த வேட்டைக்கு வில் கரும்பு. இது இலக்கிய விதி. இப்படி, ஒரு பழிக்கு மூன்று பழி, ஒரு வெற்றிக்கு மூன்று வெற்றி கொண்டு ஓய்யாரமாக நிற்குங் கரும்பு இது.

“அந்த லார்மோழி தன்னைப் பழித்ததென்று ஆடவர் மன்னில் மூடுங் கரும்பு துன்னி மீள முளைத்து வளர்ந்தவர் தோலை வென்று சுடர்முத்த மீன்று பின்னு மாங்கவர் மூரலை வென்று பிரியுங் காலத்திற் பெண்மையை வெல்ல கன்னல் வேஞ்குக்கு வில்லென ஒங்கிய கடவு ளாரிய நாடெங்கள் நாடே”

இந்தக் கவிதைக் கரும்பு நமக்கு வாய்த் திருக்கின்றது. இதன்கண், இரண்டு கரும்புகள் பின்னைப் பினைந்து ஒன்றும் எழுகின்றன. ஒன்று குறவன் வளர்த்தது; மற்றது திரிகூட்டராஜப்பர் விளைத்தது. குறவனின் கரும்பு பயிர்க் கரும்பு, புலவனின் கரும்பு கற்பனைக் கரும்பு. பயிர்க் கரும்பு முளைத்தது; வளர்ந்தது; முத்தமீன்றது. கற்பனைக் கரும்பு பழிவாங்கும் வீறுகொண்டெழுந்தது; குறத்தி யின்தோலை வென்றது; அவள் பல்லை வென்றது; அவளை வருத்த மன்மதன்கை வில்லானது. இந்திலையில் முன்னையது விவசாயம். பின்னையது இலக்கியம். முதலாவது குற்றாலைக் கரும்பு; இரண்டாவது குறவஞ்சிக் கரும்பு. அதாவது குறவஞ்சிநாடகத்தில் வந்த கரும்பு.

மனப்புலாதி கற்பனை. அறிவின் வியாபாரம் கற்பனை. இல்லாததை உள்ளதாக்கும் வித்தை கற்பனை. உள்ளதையே உள்ளதாக்கி உள்ள உண்மையைச் சுவைக்கப்படைப்பதும் கற்பனை. இங்குள்ள கற்பனை இந்த இறுதி ரகத்தைச் சார்ந்தது. ஒரு தீமையை அடக்கப் போனால் அது எத்தனை தீமைகளாக உருவெடுக்கின்றது! ஒரு சூழப்படியை அடக்கப் போனால் அது எத்தனை குழப்படிகளாக உருவெடுக்கின்றது. இது உள்ள விஷயந்தானே!

ஆ. ஸ்ரீஸ்கந்தராஜ
க. பொ. த. —B¹

பாரதியும் காதலுள்ளமும்

தமிழ் மொழியின் தனிச் சுவையைத் தரத்தோடு தந்து, அதன் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்து, தமிழிலே புதுமையையும், கவிதையிலே புரட்சியையும், நாட்டினிலே மறுமலர்ச்சியையும், தேசிய உணர்ச்சியையும், அன்னியர் தளர்ச்சியையும் அளித்த அவர் கவிதைகள், அழகு தமிழிலும், இலகு நடையிலும் பாமரர்கூடப் படித்தறியும் வண்ணம் ஆக்கப்பட்டுப் பலராலும் பாராட்டப் பெறுகின்றன.

புதுமைக் கவி பாரதி பலப்பல பல் சுவைப் பாக்களைச் சில பல தலைப்புக்களிற் பாடியுள்ளான். அவன் தன் வாழ்க்கையிற் பல்லரை, பல பொருட்களை, பல இலட்சியங்களைக் காதலித்தான். ஏழ்மையிலேயே வாழ்க்கை அமைந்த சுப்பிரமணியனிடந் தன் காதலர்களுக்குக் கொடுக்க என்ன இருந்தது? அவன் கருணையுள்ளாம் நொந்து, காதலாக உருகிக் கவிதையாக வெளிவந்து அவனுக்கும் அவன் காதலர்களுக்கும் அழியா இடந் தேடிக் கொடுத்தது.

சுப்பிரமணியன் கடவுளைக் காதலித்தான், அவன் புகழ் பாடினான், நிலைபாடினான். தன் மொழியைக் காதலித்தான், அதைப் போற்றினான், அதன் சுவை நாட்டினான். தன் தாயகமாம் பாரதத்தைக் காதலித்தான், அதன் சீர் பாடினான், அதன் பண்டை நிலை, இன்றைய நிலை என்னவென விளக்கினான். நாட்டைக் காதலித்தவன் அதன் மக்களையுங் காதலித்தான். அவர்கள் நல்வாழ்வை விரும்பினான். மக்கள் அடிமைத் தளையிற் கட்டுண்டு கிடப்பதைக் கண்டான். பாடினான்; பாடினான். மக்களின் சுதந்திர உணர்ச்சியைத் தூண்டுஞ் சுதந்தர கிதங்களைச் சுந்தரத் தமிழிற் பாடினான். தன் வறுமை வாழ்வையுங் காதலித்தான்.

வாழ்விலேற்பட்ட காதலால்தானே அவன் வாழ்ந்தான்? ஆகையால் வாழ்க்கையின் ஒரு சில உணர்ச்சிகளை உவகையோடு பாடினான். இப்படி அவன் எதையெல்லாங்காதலித்தானே அவை யெல்லாவற்றையுங்கவிதையாகப் பாடினான்.

சுப்பிரமணியன் என்ற சாதாரணமனிதன் புதுமைக் கவி பாரதி என்ற கவிஞருக் மாறினான். அவன் முதலிற் காதலையே எப்படி யென்று கூறுகின்றன:

“காதலினால் மானுடர்க்குக் கலவியுண்டாம்
கலவியிலே மானுடர்க்குக் கவலைதிரும்;
காதலினால் மானுடர்க்குக் கவிதையுண்டாம்
கானமுண்டாம் சிற்பமுதற்
கலைகளுண்டாம்.....”

இப்படியே காதலினால்தான் மனிதர்களுக்குச் சகல இன்பங்களுங் கிடைக்கும், மரணத்தைக் கூடக் காதலினாற் பொய்யாக்கலாம் என, காதலின் மேன்மையைக் காட்டுகின்ற அவர் உள்ளத்திற் காதல் எப்படிக் கொழுந்துவிட்டு எரிந்ததோ.....!

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவது எங்கும் காணேம்;.....”

எனத் தங்கத் தமிழின் சுவையைக் கூறுகின்றன. தேமதுரத் தமிழோசை உலகெங்கும் பரவும் வண்ணஞ் செய்தல் வேண்டுமென்று ஆவ வித்தான். எங்கெல்லாந் தமிழன் வாழ்கின்றன அங்கெல்லாந் தமிழ் மனங் கமழு வேண்டும்; தமிழின் சுவை பெருக வேண்டும் எனத் துடித்தான். அவன் நாவினிலே ஊறிய கவி இன்று தமிழ் மக்களின் இதயங்களிலே நனைகின்றது.

அவன் மொழியை எத்தகைய அன்போடு நேசித்தானே அதுபோல் தன் தாயகத்தையும் நேசித்தான், பூசித்தான். தான் பூசித்த அத்தெய்வத்தைத் தன் இதயக் கோவிலில் ஏற்றினான். அவன் காதலுள்ளாம்,

“செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே— இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதினிலே.....”
என்றும்,

“பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு பாரத நாடு ஞானத்தி ஸேபரமானத்திலே— உயர்மானத்திலே அன்ன தானத்திலே.....”
என்றங் கவிதையாக மலர்ந்தது.

கவி பாரதி தன் வாழ்நாளிற் கடவுளை மறந்து வாழ்ந்ததில்லை. எப்படிப்பட்ட வறுமையிலும் அவரை வெறுத்ததில்லை.

“விண்ணும் மண்ணும் தனியானும் — தங்கள் வீர சக்தி நினதருளே.....”

எனச் சகலமும் உனதருளே எனக் கூறுகின்றார். பாரதி சரஸ்வதி, இலக்குமி, காளி என்ற மூவரையுங் காதலித்தான். இவர்கள் மூவருக்கும் மூன்று காதலென்னுங் கவிதை மாலையைச் சூடுகின்றன.

சரஸ்வதி மேல்,

“வெள்ளை மலரைன்மேல் — அவன் வீணையும் கையும் விரிந்த முகமலர்.....”
என்றும்; இலக்குமி மேல்,

“செந்திருவென்று பெயர் சொல்லினான் அந்தத் தினம் முதலா— தெஞ்சம் ஆரத் தமுவிட வேண்டுகின்றேன்,
அம்மா!

என்றும்; காளியின் மேல்,

“அன்னை வடிவமடா— இவன் ஆதி பரா சக்தி தேவியமடா.....”

என்றும்; இப்படியே மணி மணியாக மூவர் காதலீக் கவிதையாகப் புனீந்தான்.

நாட்டின் எழுச்சி மக்களின் உயர்ச்சி என்பதை உணர்ந்தான். பாரத மக்கள் ஒவ்வொருவரையுங் காதலித்தான். அவர்கள் சுதந்திர ஜீவன்களாக வாழ வேண்டும் என விரும்பினான். வெள்ளையன் ஆட்சியிலே அடிமைப்பட்டிருந்த பாரத பூமியை, அடிமைத் தலையிலிருந்து மீட்க, ஆங்கில மோகத்தில் இருந்தவர்களை அடித்தெழுப்பி, அவர்கள் உரிமையோடு வாழ,

“சொந்த நாட்டில் பிறர்க்கடிமை செய்தே துஞ்சிடோம் இனி அஞ்சிடோம் எந்த நாட்டிலும் இந்த அநீதிகள் ஏற்குமோ தெய்வம் பார்க்குமோ”
என வீர முழுக்கஞ் செய்தான்.

நாட்டிலே மக்கள் படுந் துன்பத்தைக் கண்டு கண்ணீர் வடித்தான், கலங்கினான்.

“தண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம் ? சர்வேசா ! இப்பயிரைக் கண்ணீராற் காத்தோம்; கருக்கத் திருவுள்மோ?.....”

என்றும்,

“நின் பொருட்டு நின்னருளால் நின்னுரிமை யாங்கேட்டால் என் பொருட்டு நீதான் இரங்கா திருப்பதுவே.....”

எனவும் அவன் கண்ணீர் கவிதையாகின்றது.

இப்படியே உணருகப் பாடிய கவியின் காதலுள்ளச் சிறப்பை என்னென்பது. மக்கள் அக்காலத்தில் மாக்களாக வாழ்ந்தார்கள். சாதி சமய வெறுபாடுகளினால் மக்கள் விளவுபட்டு ஒற்றுமையின்றி வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள்மேற் கொண்டிருந்த காதல் அவருக்கு எல்லா மக்களையும் இனமத பேதமின்றி ஒருவராகக் காட்டியது. சாதிப்பிரிவினையை எதிர்த்த பாரதி,

“ஜாதி மதங்களைப் பாரோம— உயர் ஜனம் இத்தேசத்தில் எய்தினராயின் கேதிய ராயினும் ஒன்றே— அன்றி வேறு குலத்தவராயினும் ஒன்றே”

எனவும்,

“பறையருக்கும் இங்கு தீயர்
புலையருக்கும் விடுதலை;
பரவரோடு குறவருக்கும்
மறவருக்கும் விடுதலை.....”

என்று அவர் நா விடுதலை முரசு கொட்டியது. அந்நாட்களில் பெண்கள் உரிமையற்று அடுப்பங்கரையிலேயே கிடந்தார்கள். அவர்கள் ஆண்களுக்குச் சமமாகச் சம உரிமைகளுடன் வாழ வேண்டும் என விரும்பினான். அவர்களும் நாட்டின் ஆக்க முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டுமென்று,

“பெண்ணை வாழ்கென்று
கூத்திடுவோமடா !
பெண்ணை வெல்கென்று
கூத்திடுவோமடா!.....”

என்றும்,

“வலிமை சேர்ப்பது தாய்
முலைப்பாலடா
மானஞ் சேர்க்கும் மனைவியின்
வார்த்தைகள்.....”

எனவும் அவர் பெண்ணையின் மேன் மையைப் பாடி, அவர்கள் சமுதாயத்தின் குறுகிய மனப்பான்மையிலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டுமென விரும்பி,

“கற்பு நிலை என்று சொல்லவந்தார்; இரு கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில்
வைப்போம்
வற்புறுத்திப் பெண்ணைக் கட்டிக்
கொடுக்கும்
வாழ்க்கையைத் தள்ளி மிதித்திடு
வோம் ”

எனப் பெண்களுக்கு வீர உணர்ச்சியை ஊட்டினார்.

இன்னும் பாரதி கண்ணம்மா, கண்ணன் என்ற கற்பனைக் கதாநாயகர்களைத் தாய், தந்தை, அரசன், சற்குரு, காதலன், காதலி, ஆண்டான், குலதெய்வம், குழந்தை, விளையாட்டுப்பிள்ளை, சிடன், சேவகன் என்னுங் கற்பனைக் கித்திரங்களின் கருவாக அமைத்து, வாழ்க்கையின்

உண்மையான உணர்ச்சிகளைக் கருத்தில் கொண்டு கவிதையாகப் படைத்தான்.

“உன்னைத் தழுவிட்டலோ - கண்ணம்மா!
உன்மத்த மாகுதம! சற்றுன் முகஞ்சிவந்தால் மனசு
சஞ்சல மாகுதம!.....”
என்றும்,

“சோல்லு மழலையிலே - கண்ணம்மா!
துன்பங்கள் தீர்த்திடுவாய்
முல்லைச் சிரிப்பாலே - எனது மூர்க்கந்
தவிர்த்திடுவாய் ”

என்றும் அழும் குழந்தைகளையும் அரவணைக் கும் அமுதக் கவிகளை அமைத்தான்.

ஆசையோடு அளவளாவுதற்காக இதயக் காதலியின் அன்பு முகத்தைப் பார்க்க; அவளோ! தன் வதனத்தைத் திரைபோட்டு மறைத்திருந்தாள், காதலனே அவளைக் கிண்டல் செய்ய அவள் நானித்தலை குனிந்தாள். அப்போது,

“வண்ண முகத்திரையைக் களைந்தி
டென்றேன்—நின்றன்
மதங் கண்டு துகிவினை
வலிதுரிந்தேன்.....”

என்றும்,

“கண்ணி வயதிலுணைக் கண்டதிலையோ?
கண்ணங்
கன்றிச் சிவக்க முத்த
மிட்டதில்லையோ.....”

என்றும் அவளே நோக்கிப்பாடிப் பின்தன்னையும் காதலியையும் இனைத்து,

“வீசு கமழ் நீயெனக்கு, விரியுமலர்
நானுனக்கு;
பேச பொருள் நீயெனக்கு,
பேனுமொழி நானுனக்கு;
நேசமுன்ன வான்சடரே! நின்னழகை
யேதுரைப்பேன்?
ஆசை மதுவே! கணியே! அன்னு
சுவையே கண்ணம்மா !”
என்று காதலாற் கழறுகின்றார்.

கண்ணன் என்ற காதலைக் காணுமல், என்பதாக அவளின் வேதனையைத் தத்ரூப அவனை சந்திக்காமல் காதலி,

“பாலுங் கசந்ததடி! ஸகியே! படுக்கை
நொந்ததடி
கோலக் கிளிமொழியும் - செவியில்
குத்த வெடுத்ததடி.....”

மாகத் தருகின்றார்.

இப்படியே பாரதியின் காதல் பல்வே
ரூகப் பிரிந்து, பலப்பல பாதைகளிற் பாங்
காய் அமைந்து, நமக்கும், நம் தமிழ் உல
குக்கும் தித் திக்கும் தேன் தமிழை சீ
சொரிந்து எம்மவரின் காதலுக்குள்ளா
கின்றது.

S. M. கிருபாகரன்
பல்கலைக்கழகப் புகுழுகவகுப்பு

பட்டணம் போகிறூர் பட்டணம் போகிறூர்
தொட்டதற் கெல்லாம் பட்டணம் போகிறூர்
கண்டவர் நின்றவர் காசு கையகப்
பட்டது தாமதம் பட்டணம் போகிறூர்.
பள்ளிப் படிப்பில் நாட்ட மில்லை
பாலியப் பிள்ளைகள் பட்டணம் போகிறூர்.
கமத்து வேலையிற் கரிசனை யில்லை
கமக்கார வாலிபர் பட்டணம் போகிறூர்.
பாம்புப் பின்னலும் பயணப் பையும்
தேம்பு மிடைக்குத் திண்டாட்ட மாகத்
தோகை மயிலின் இயலி இயலி
தோன்று புடைவைக் கடையெலாம்
மூன்று யாருக்கு மோடி பார்க்க
மூவாயி ரம்படி ஏறியி றங்கி
ஆடி யலைந்து வீடு திரும்ப
கோடிக் கண்ணிப் பிள்ளைகள் தாழுங்
கூடிக் கூடிப் பட்டணம் போகிறூர்.
படபடக்குது நாகரீகம்
கடகடக்குது பொருளாதாரம்
பணத்தைக் கரைக்கப் பட்டணம் போகும்
பைத்தியம் ஏதோ? — இதற்கு
வைத்தியம் யாதோ?

— நாடோடிக் கவிராயர்.

நாடகம்:

நீதியின் பாதை

பாத்திரங்கள் :

மாணிக்கம்பிள்ளை	—	பெருஞ் செல்வர்
சங்கரன்	—	பிச்சைக்காரன்
நிர்மலா	—	சங்கரனின் மனைவி.

காட்சி I

(மாணிக்கம்பிள்ளை மத்தியான உணவை முடித்துக்கொண்டு வெளி விழுந் தையிலே இருக்கிறார். அப்போது சங்கரன் அங்கே வருகிறார்.)

சங்கரன்:- ஐ...யா! ஐ...யா!! ஐ...யா!!!

மாணிக்கம்பிள்ளை:- யாரப்பா, என்ன வேணும்?

சங்:- (பல்லவியுடன்) “ஐ...யா சிறுவன் ஏழை என்பால் மனம் இரங்காதா...”

மா.பி:- சும்மா குளைமல் வா தம்பி மேலே. (ஒரு கதிரையைக் காட்டி) இப்படி இந்தக் கதிரையில் இரு.

சங்:- ஐயோ! நான் மேலே வரேல்லை. பிச்சை தராட்டியும் என்னை உருப்படி யாய் விட்டுக்கொ. நான் போய்ச் சேருறன்.

மா.பி. (சிரிப்புடன்) பயப்படாதே தம்பி. நானும் மனிதன்தான் வா! வந்து இரு.

(சங்கரன் படியில் ஏற, நாய் உறுமு கிறது.)

சங்:- (உரத்து) ஐயோ! பிச்சை வேண்டாம், நாயைப் பிடியுங்கோ.

மா.பி:- (பெருத்த சிரிப்புடன் அவனை ஒரு கதிரையில் இருத்துகிறார்.)

சங்:- ஐயா, எனக்கப்பாவும் இல்லை, ஆட்டுக் குட்டியும் இல்லை. நான் அறிந்த காலத்திலிருந்தே இப்படித்தான். வேறை யொண்டுந் தெரியாது.

மா.பி:- அப்போ உனது பெயர் தெரியுமே?

சங்:- அதுவோ?..... ம..... சங்கரன்.

மா.பி:- நல்ல பெயர்தான். நீஏன் தம்பி உப்படி அலைகிறாய். உங்கே பாருமன் கிழிந்த சட்டையையும் உன்னையும்; பார்க்கப் பரிதாபமாயல்லவோ இருக்கிறது. என்னேடேயே நீ இருக்கலாம். மகனே! இருந்தாலென்ன.....அத்துடன்

சங்:- (இடைமறித்து) ஐயோ! வேண்டாம், வேண்டாம். எனக்கேதேன் தாருங்கோ நான் போக.

மா.பி:- தம்பி, நானும் உன்னைப் போலத் தான் அருகதையற்றுக் கிடக்கிறேன். உன்னைப் போல ஒரு பிள்ளை; துடக்குவிட்டிலேயே தாயும் மகனுமாய்ப் போய் விட்டார்கள். அன்று தொடங்கிக் கலங்காமற் கலங்குகிறேனே. உன்னைக் கண்டதே, உன்னைப் பிரிய மனமில்லாம் விருக்கிறது.

சங்:- (கொஞ்சம் சம்மதமாக) உங்களோடை இருக்கலாந்தான். எண்டா அரும.....

மா.பி:- (சுடுதியாக) தம்பி, என்னேடு இருப்பீரன்றால், என் பொருளொல்லாம் உமக்குத்தான். அதோடு படிப்பித்துப் பெரிய வேலையுந் தேடித் தருவேன்.

சங்:- (முக மலர்க்கியுடன்) ஓ..... அதுக் கென்ன..... உங்களோடை இருக்கிறன்.

திரை.

காட்சி II

(பத்து வருடத்தின் பின்)

(மாணிக்கம்பிள்ளை அறையில் இருக்கிறார். சங்கரன் அவசரமாக வீட்டில் நுழைந்து)

சங்:- அப்பா.....! அப்போய்!!

மா.பி:- (அறையில் இருந்தபடி) என்ன மகனே என்ன?

சங்:- இன்றைக்குப் பேப்பர் பாத்தனையளே?

மா.பி:- இல்லையே! என்ன விஷயம்?

சங்:- (அறையினுள் வந்து) என் மறு மொழியல்லே வந்திருக்கிறது. நான் முதல் 'திவிசனிலை' பாஸ்.

மா.பி:- அப்பாடி... நீ பாஸ் பண்ணுவாய் என்று தெரியும். என்றாலும் மறு மொழி வந்தாற்றினே பெலப்பு.

சங்:- வாற் மாசமளவில் வேலையும் வருமென்று நினைக்கிறேன்.

மா.பி:- மகனே... நான் நினைத்ததெல்லாம் நடந்துவிட்டது. நீயும் அப்போதிக் கரி மட்டும் படித்து விட்டாய், அவ்வளவும் கானும். இனி நானும் கண்மூடமுன்னம் உள்கொரு கலியாணந்தான் செய்து வைக்க வேணும்.

சங்:- அதற்கிப் பென்ன அவசரம். ஆறு தலாய்ப் பார்ப்பம்.

மா.பி:- நீ என்ன சொன்னாலும் அது என் விருப்பம். ஏன்? என் கடமையும்தான்.

திரை.

காட்சி III

(சங்கரன் மனைவியுடன் பிறங்காரில் வசிக்கிறார்கள்)

மா.பி:- (தனிப்பேச்சு) என் பிள்ளையும் போய் எத்தனை மாதமாய்ப் போயிற்று? ஏன் ஒரு கடதாசியும் எழுதவில்லை.

கண்ணுக்கு முன்னால் இருக்குமட்டும் எவ்வளவு அன்பாய் இருந்தான். எப்போபார்த்தாலும் சுற்றித் திரும்பும் இடமெல்லாம் பல்லி சொல்லுது. ஏதேனும் வருத்தமோ? என்னவாய் இருந்தாலும் அவள் எழுதுவாளே..... என்னத்துக்கும் ஒருக்காற் போய்ப் பார்த்து வருவோம்.

(மாணிக்கம்பிள்ளை அம்பலாங்கொடையிற் சங்கரனின் வீட்டையடைகிறார்.)

மா.பி:- (சங்கரனைக் கண்டதும் ஆவலாக) சங்கரா, எத்தனை நாள் உன்னைக் கானுமே..... நித்திரையும் வரவில்லை. (தமுவக் கை நீட்டுகிறார்.)

சங்:- (வெறியேறிய கண்களுடன்) அந்தக் கருநாடகம் எல்லாம் வேண்டியதில்லை. வந்தால் அப்படியிரு.....கதிரை அதோ!

நிர்:- (வந்து எட்டிப் பார்த்து) இங்கே மாமா வந்திருக்கிறார். எப்போ வந்தீர்கள் மாமா?

மா.பி:- (எழுந்து) வா...பிள்ளை...வா. இப்போதான் வந்தேனம்மா.

சங்:- (சிறிப் பாய்ந்து) அடி அசடே! விடு விடு. போடி உன்பாட்டில். மாமா வாம், மகாராசாவாம். பட்டிக்காட்டுக் கிழட்டுக்குப் பட்டஞ் சூட்டுரு பட்டம்!

மா.பி:- (பேயறைந்தாற் போல) இதென்ன இது! என் சங்கரனு இப்படிப் பேக்கிறான்?

சங்:- உம்! உம்! உன் சங்கரனென்று ஒரு சங்கரன் இங்கே இல்லை. இங்கிருப்பது இரத்ததான் சங்கத் தலைவன் "E. P. U. M" தெரிகிறதா?

மா.பி:- அதுசரி... இந்தப் பதவி...இந்தப் பட்டமெல்லாம் எப்படி வந்தது? தெரியவில்லையா?

சங்:- ஓம்! ஓம்! தெரியும்! தெரியும்!! உம்மடைய தயவினால்தான்! அப்படித்

காட்சி IV

(மாணிக்கம்பிள்ளை நோயுடன் கட்டி விற் படுத்திருக்கிறார்)

மா.பி:- நிர்மலா!

நிர்:- என்ன மாமா, என்ன வேணும்?

மா.பி:- ஒரு மாதிரியாய்க் கிடக்கு. கொஞ்சம் வெந்நீர் கொண்டு வா குடித்துப் பார்ப்பம்.

நிர்:- (தண்ணீரை நீட்டிக் கொண்டு இந்தாருங்கோ குடியுங்கோ.

மா.பி:- (தண்ணீரை வாங்கிக் கொண்டு) வேதனையுடன்) நீயும் அவனேநேடே சண்டை பிடித்துக் கொண்டு இங்கே வந்தென்ன புண்ணியத்தைக் கண்டாய்? அவனும் என்ன செய்கிறானே?

நிர்:- ஏதோ உங்களுக்கு அவரின் குணம் பிடிப்படவில்லை. அவர் அங்கே போனதும் குடிக்கத் தொடங்கி உங்களையும் வெறுத்தார். பிறகு என்னேநேடையும் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு வீட்டை வீட்டுப் போனார். நீங்கள் வந்த அன்றைக்குத் தான் கடைசியாய் நானும் அவரைக் கண்டது. அவருடைய போக்குவாக்கு கணும் மெத்தப் பிழையென்று கேள்வி. இந்திலையில், அங்கேயிருக்கிற நேரம் இங்கே வந்து விட்டது எவ்வளவு நல்லது மாமா! உங்களுக்கென்றாலும் ஏதோ உதவுகிறேனே!

(படலையில் மணிச்சத்தம் கேட்கிறது)

மா.பி:- படலையிலே மணி கேட்குது. ஒருக்காற் போய்ப் பார்த்துவா பிள்ளை.

நிர்:- இங்கேயார் வருகிறது... என்றாலும் பார்ப்பம்...

மா.பி:- (தன் பாட்டில்) எனக்கும் வர வர நெஞ்ச வலியும் கடுமைப் பண்ணுகிறது. என்பாடும் ஒரு நாளைக்கு நெஞ்ச வலியோடுதான் ஓயும் போலிருக்கிறது.

தான் உன் எண்ணம். அதனால்தான் அந்தக் கிறுக்கான தபால் எழுத்தும்.

மா.பி:- என்னடா பிள்ளை! ஊரறிய உலகமறிய நடந்ததை அப்படியல்ல என்றால் ஆகுமே!

சங்க:- ஊரறியும்! உலகமறியும்! ஆம்! எதையறியும்? மாணிக்கம் அனுதைப் பையனை ஏமாற்றித் தன் சகோதரி மகஞ்சுகு ‘ஓசீ’யில் மாப்பினை எடுத்த தென்பதை ஊரறியும்.

நிர்:- (வாயிற் கை வைத்து) ஐயோ! அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். மாமா பாவம்! மனம் நோகச் செய்யாதீர்கள்.

சங்க:- (நிர் மராவை வெறித்துப் பார்த்து) “ஷ்ட் அப்! உன்னே போ... இடியற்”!

மா.பி:- எட சங்கரனே! நீயாடா இப்படிப் பேசினாலும், கேட்டபோதெல்லாம் அன்னியள்ளி இறைத்தேனே என் சொத்து முழுவதையும்! ஓழிவின்றிச் சொற்றேனே என் ஆசாபாசம் முழுவதையும்! அனைத்தையுமா மறந்து விட்டாய் அதற்குள்ளாக?

சங்க:- சொற்று விட்டாய் சொரிவு! ஐம் பதினுயிரம் சீதனம் பேசி வந்த என் தலையில் ஐந்து சதமும் இல்லாத பெண்ணைக் கட்டிவிட்ட நீ, முன்கூட்டியே விட்ட திட்டம் அது! திட்டமிட்டுச் செய்த சதி அது!! நிற்கட்டும் உன் பிதற்றல் அவ்வளவில். நடந்துவிடுவெனியே. (சங்கரன் வெனியே செல்கிறான்.)

மா.பி:- எனது தள்ளாத காலத்தில் என்னை நீ வஞ்சித்துவிட்டாய். இதன் பயனை என்றாவது ஒருநாள் நீ அனுபவிக்கத் தவறமாட்டாய். நான் போகி ரேன். நீ உன்பாடு.

(வேதனையுடன் வீடு திரும்புகிறார்.)

திரை.

நிர்ஃ:- (திரும்பி வந்து குதாகலமாய்) மாமா, அவருடைய தபால்தான் மாமா வந்திருக்கிறது.

மா.பி:- (மிகவும் அதிர்ந்து) எங்கே படி பார்ப்போம்.

நிர்ஃ:- (வாசிக்கிறான்)

அம்பலாங்கொடை,

12-7-66.

அப்பா!

பிச்சை கேட்க வந்த என்னைப் பெருஞ் செல்வனாக நீங்கள் ஆக்கி வைத்தீர்கள். நான் அதை மறந்த பெரும் பாவியானேன். அப்பா, என் மதத்தால் உற்ற மனைவியையும் உதறித்தன்னி விளைஞன் நான் மேகநோயாற் பீடிக்கப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் அனுதையாய்க் கிடக்கிறேன். என் பிழையை இன்று உணர்ந்து கொண்டேன். ‘முற்பகல் செய்வதெல்லாம் பிற்பகல் விளையுமாம்’ அது என் வாழ்வின் படிப்பனையாய் அமைந்து விட்டது. அப்பா, அன்று உங்களிடம் வரும்போது இருந்த நிலைதான் பழையபடி இன்று மென்குக் கிடைத்திருக்கிறது, நான் என் பழிக்கு அனுபவிக்கிறேன். என்னைக் கடவுள் தண்டிக்கிறார். அதே கடவுள் உங்களுக்கு நல்வழி காட்டுவார்... வணக்கம்.

இப்படிக்கு,
தங்கள் நன்றி மறந்த
பிச்சைக்காரச் சங்கரன்.

மா.பி:- (நெஞ்சைப் பொத்திக் கொண்டு) ‘எந்நன்றி கொன்றுற்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை செய்ந்றி கொன்ற மகற்கு’ செய்த நன்றியை மறந்தவலுக்கு ஒரு போதும் நன்மை பிறப்பதில்லை. ஏமாற் றப்பட்ட மனம் வெந்து கொண்டிருக்க, ஏமாற்றியவனின் வாழ்க்கை வளம் அடையவே மாட்டாது. இனிவரும் சமூகமாவது செய்ந்றி மறவாமல் இருக்க சங்கரனின் வாழ்வு பாடமாக அமையட்டும். (இருமுகிறார்)

நிர்ஃ:- ஆறுதலாய்ப் படுங்கோ மாமா, மனதைக் குழப்பாமல்.

மா.பி:- பிள்ளை நிர்மலா! நீ சரஸ்வதி. என்ன இருந்தாலும் அந்தப் பாவி சங்கரனைக் கைவிடாதேயம்மா! ஏதோ அவைனைப் போய்ப் பார்த்து ஆக வேண்டிய தைக் கவனி. இந்தா... இது என் பணப் பெட்டித் திறப்பு. இனி இது உன்னேருதான். நான் செய்த நன்மைக்கு க...டைசிக் கா...ல...த்தில் நீ உதவி ப...ப...ப...ல...செய்... (இருமிக்கொண்டு படுக்கையிற் சாய்கிறார்.)

நிர்ஃ:- (கண்ணீர் துளிக்க) ஏதோ பார்க்கி றேன் மாமா. கவலைப் படாதேயுங்கள். அமைதியாய் இருங்கள். எங்கோ ஒரே பயமாயிருக்கிறது மாமா உங்களைப் பார்க்க.

நிர்ஃ:- (நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு) ஜேயோ! மாமா, போட்டியளோ! (அவரின் மேல் விழுந்து கத்து கிறான்.)

K. கௌரிகாந்தன்
Grade - 10A.

விழிக்குத் துணை — மொழிக்குத் துணை

எங்கள் உடலிலே கடவுள் நமக்குத் தந்திருக்குஞ் சாதனங்கள் அனைத்தும் நல்லவை. ஆனால், அவற்றில் ஒரே ஒரு குறைபாடு மட்டும் உண்டு. அவை ஒருகண மேனுஞ் சம்மா இருக்கமாட்டாதவை. அவற்றுள் முக்கியமானவை விழியும் மொழியும். விழி எந்தேநரமும் எதையாவது பார்க்கவே விரும்பும். நாம் கண்ணே இறுக மூடிக்கொண்டிருந்தாலும் உள்ளுக்கு எதையாவது பார்ப்பதாகப் பாவலை பண்ணிக்கொண்டேயிருக்கும். மொழியும் ஓயாமல் எதையாவது பேசிக்கொண்டிருக்கவே விரும்பும். வாயை நன்றாக மூடிக்கொண்டிருந்தாலும் உள்ளே எதையாவது அலட்டிக்கொண்டேயிருக்கும்.

நிலைமை இப்படியிருப்பதால், விழியின் பார்வைக்கு எதுவும் இல்லையென்றால் அது துணையில்லாமல் தவிக்கும். மொழியும் பேச்சுக்கு எதுவும் இல்லையென்றால் துணையில்லாமல் தவிக்கும். எங்களுக்குப் பார்க்கவும் பேசவும் உலக விஷயங்கள் நிறைய உண்டு. அதனால் எங்கள் விழியும் மொழியும் ஒருபோதும் துணையில்லாமல் தவிப்பதில்லை.

உலக விஷயங்களை வெறுத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஞானிகள். அவர்கள் தம் விழிக்கும் மொழிக்கும் வேறு துணை தேடிக்கொள்கிறார்கள். அருணகிரி நாதசுவாமிகள் ஒரு ஞானி. பெரும் முருகப்பக்தன். அவர் தம் விழிக்கு ஒரு துணையைக் கண்டிருக்கின்றார். “விழிக்குத் துணை திருமென்மலர்ப் பாதங்கள்” என்கிறார். முருகப்பெருமானுடைய மலர் போன்ற திருப்பாதங்கள் அருணகிரிநாதருடைய விழிக்குத் துணையாகின்றன.

அவர் எந்தேநரமும் அவற்றையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். இவ்வாறே, அவர் தமது மொழிக்கும் ஒரு துணை கண்டிருக்கிறார். “மொழிக்குத் துணை முருகா என்னும் நாமங்கள்” என்கிறார். முருகனுடைய நாமம் முருகா, முருகா என்னைசுக்கின்றது. அதுவே, துணையில்லாமல் தவிக்கும் அவரது மொழிக்குத் துணை. அதாவது, அவர் இடைவீடாமல் முருகா, முருகா என்று உச்சரித்துக் கொள்கிறார். இப்படித் தமது விழிக்கும் மொழிக்குந்துணை கண்டவாறே அருணகிரிநாதர் தமது பழிக்குந்துணை கண்டார்; வழிக்குந்துணை கண்டார்.

பழி என்பது பாவம். ஒவ்வொரு வருக்கும் அவரவர் செய்த பாவங்கள் நிரம்பவுண்டு. அந்தப் பழிக்கும் ஒரு துணை வேண்டுமாம். எப்படி? அது அருணகிரி நாதருடைய பழி. அது இனி நிற்க வேண்டியதில்லை. அழிந்தே போகவேண்டியது. அதனால் அப்பழி தான் அழிவதற்குத் தகுதியான ஒரு துணையை வேண்டுகின்றது. முருகப்பிரானுக்குப் பன்றிரண்டு தோள்கள் உள்ளன. அவை வீரத் தோள்கள். வீரத்தின் முன் பழி நில்லாது. பழியை அழிக்க அவை துணையாகின்றன. பழிக்குத் துணை அவன் பன்றிரு தோளும்.

இனி, நாம் இவ்வுடலில் இருக்கும் போது சில வேளைகளிற் பயந்து பயந்து தனியாக வழிச்செல்ல வேண்டிவரும். அதைப் பயந்த தனி வழி என்போம். இது சில ருக்கு மட்டும் சில வேளைகளில் மட்டும் சம்பவிப்பது. ஆனால், எல்லோருக்குந் தவறுமற் சம்பவிக்கும் பயந்த தனி வழி யும் ஒன்றுண்டு. உயிர் உடலை விட்டுச் செல்

ஆங் கட்டம் இருக்கிறதே, அப்படி உயிர் போகிற வழி, பயந்த தனி வழிதான். சாவென்றுலே பயங்கரம். எல்லாரும் பயந்து பயந்துதானே சாகிறார்கள். அந்தப் பயந்த தனி வழிக்கும் அருணகிரி நாதர் அருமையாக ஒரு துணை கண்டுவிட்டார். (பயந்த தனி) வழிக்குத் துணை வடிவேலும் மழுரமும். அதாவது வேலும் மயிலும். இந்த நான்கு துணைகளையும் ஒன்று சேர்த்தால்,

விழிக்குத் துணை

திருமென் மலர்ப் பாதங்கள்	மெய்ம்மை குன்று
மொழிக்குத் துணை	முருகா என்னும் நாமங்கள் முன்பு
	செய்த

பழிக்குத் துணை

அவன் பன்னிரு தோனும் பயந்ததனி வழிக்குத் துணை வடிவேலுஞ் செங்கோடன் மழுரமுமே.

அருணகிரிநாதருக்கு அப்படியமைந்தால் நமக்கும் அதுதான் வழி. நாம் நமது விழியையும் மொழியையும் உலக விஷயங்களில் நமது அவசிய தேவைக்கு வேண்டிய அளவு மட்டுஞ் சிக்கனமாக உபயோகிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்து வந்தால் மீதமிருக்கும் நேரம் முழுவதி லும் அருணகிரிநாதர் உபயோகித்தவாறே விழியையும் மொழியையும் உபயோகிக்கப் பழகலாம். காலக்தியில் நமக்கும் அவர் பெற்ற ஞானநிலை கைகூடும் என்பது துணிபு.

மு. பத்மநாபன்
8 ஆம்வகுப்பு C.

“சுகம் இரண்டு மனிதர்களின் உலகத்திலே இருக்கிறது. ஆனால் அவ்விருவரின் உள்ளங்களும் ஒன்றாகுந் தருணத்தில் தான் ஆது வெளிப்படும்.”

“தியாகம், காதற் கோயிலின் அஸ்திவாரம். போகம் அந்தக் கோயிலின் கவசம். அஸ்திவாரம் இல்லாமல் எந்தக் கோயிலும் நிலைத்து நிற்க முடியாது.”

“சமூக சேவை என்பது அன்பின் பரந்த உருவம். தன் வீட்டின்மீது அன்பு செலுத்த முடியாதவன், தன் மனி தர்கள் மீது அன்பு செலுத்த முடியாதவன், சமூகத்தின் மீதும் அன்பு செலுத்த முடியாது.

— காண்டேகர்.

திருக்கேதிச்சர யாத்திரையும் திருவுள்ளச் சோதனைகளும்

[திருவருள் எப்படியெல்லாம் நம்மை வழிநடத்துகிறது! என்பதை யாத்திரை அனுபவத்தினாற் சுவைபடச் சூசிப்பிக்கின்றது இக் கட்டுரை.]

இயற்கை அன்னையின் இன்னருள் பெற்று விளங்கும் ஈழத் திருநாட்டின் கண்மனிகள் போலத் திருக்கேதிச்சரமும், திருக்கோணேஸ்வரமும் விளங்குகின்றன. திருக்கேதிச்சரப்பெருமான் மன்னார் மாவட்டத்திலே மாந்தையம்பதியிலே பாலாவியின் கரைமேல் எழுந்தருளியுள்ளார். இத் திருத்தலத்தின் பெருமையைப் போர்த்துக்கீசர் அழிக்க முயன்றதுமுன்டு. ஆனால், அது ஈழத்துச் சைவ நன்மக்களின் பேருமைப்பால் மீண்டும் தன் பெருமையை நிலைநாட்டி வருகின்றது. அந்த வகையிலே தான் எங்கள் கல்லூரியும் இத் திருத்தலத் தோடு தொடர்பு கொண்டுள்ளது. வருடா வருடம் பள்ளி மாணவர்கள் பெருந் திரளாகச் சென்று, கேதிஸ்வரனைச் சேவித்துத் தொண்டுகளைச் செய்து பெருவிழா எடுப்பது வழக்கம்.

வழமைபோல் எமது திருவிழாவைச் சிறப்புறச் செய்வதற்காக எமது கல்லூரி மாணவர்கள் திரண்டு அரிய பல திட்டங்களைத் தீட்டினாலும். அதே நேரத்தில் எமது இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபையும் சதித் திட்டமொன்றைத் தீட்டியது. அதாவது பிரயாணத்திற்குப் ‘பஸ்’ தர மறுத்தது. காரணம் புரியவில்லை. ஆனால் காரியத்தில் வெற்றி கொண்டனர். அதனால் நண்பர்கள் ஏமாந்தனர்; கவலைக் கடவில் மூழ்கினர். மக்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கென்று மக்களின் உப்பை யுண்ணுகின்ற எமது உத்தியோகத்தர்கள் இவ்வாறு செய்தனரேயென்று என்னும் போது அனுதாப உணர்ச்சியே பிறக்கின்

ரது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் இந்து மாமன்றம் திகைத்தபொழுது திருவாளர் இரத்தினம் அவர்கள் ‘வாஜை’-த் தந்து உதவி புரிந்தார். ஆயினும் குறிப்பிட்ட சிலரையே அவ்வானில் ஏற்றிச்செல்ல முடிந்தது.

எங்கள் கல்லூரியின் திருவிழா சித்திரை மாதம் இருபத்திரண்டாந் தேதி நடைபெற வேண்டியது. அதற்கு முதல் நாள் நாம் இங்கிருந்து புறப்பட்டோம். புறப்பட்ட வண்டி நல்லுரை யடைந்து அங்புக்குரிய ஆசிரியையையும் அழைத்துக் கொண்டு ஆறுமுகங்கள் அருளைப் பெற்றுத் தொடர்ந்தது. மிடுக்குடன் செல்வோரின் துடுக்கடக்கி, ஆண்டருஞும் முறிகண்டிப் பிள்ளையார் ஆயத்திலிருங்கி, அவனடி தொழுது எமது மதிய போசனத்தை யும் முடித்துக் கொண்டோம். எமது நன்பர்களை இங்கு தவிக்கவிட்டுச் செல்லும் பரிதாபக் காட்சியைக் கண்டு வருண தேவனே கண்ணீர் சொரிந்தான். அவன் கவலை அதிக நேரம் சென்றும் ஆறுவில்லை யாதலாற் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தோம். கொட்டும் மழையிலே தொடர்ந்த பிரயாணம் ஓமந்தை விழுயகப்பெருமானின் பாதங்களை வணங்கி அப்பாற் சென்றது. கதிரவனும் எமது கவலையைக் கண்டு சகிக்க முடியாதவனும் மேற்றிசை வீழ்ந்தான். நாமும் வவுனியா சென்றடைந்தோம். அங்கு எமது இராப் போசனத்தை முடித்துக் கொண்டு தொடர்ந்து பிரயாணஞ்சு செய்தோம். கானகத்துக் கடும் இருளிற் கவனமாக

வானைச் செலுத்தினார் சாரதி. வானும் மன்னார் மாவட்டத்தையடைந்தது. திருக்கேதிஸ்வரப்பெருமானின் கோபுர விளக்கு எமக்கு வழிகாட்டியாக அமைய எம்பெருமானின் இருப்பிடத்தைச் சென் றடைந்தோம். அங்குள்ள மடமொன்றில் வருணதேவன் கருணையினால் நன்றாக உடுப்புக்களை உலரவைத்தோம். பின்பு இறைவனுடன் சேர்ந்து வீதி உலா வந்தோம். இறைவனின் திருவடிநீழலையடைந்து பிரயாணக் களைப்பை நீக்க நித்திராதேவியும் அழைப்பு விடுத்தான். நாமும் அவள் வயத்தரானேம்.

கதிரவனும் எமது திருவிழாக் காட்சியைப் பார்க்க ஆசை கொண்டான் போன்று கீழ்த் திசை உதித்தனன். ஆலயமனியுங் கணீர்! கணீர்! என அடித்தோய்ந்தது. நாமெல்லேழும் தீர்த்தக்காவடி யெடுப்பதற்காகச் செம்புகளை ஏந் தியவண்ணம் பக்த அடியார்கள் புடைகுழி, பக்திப் பாடல்கள் பரவசமூட்டப் பாலாவியை நோக்கிச் சென்றேம். அங்கு நீராடிய பின் அத்தலத்து மகிழ்ச்சைப்பற்று விளங்கும் மகாவிங்கப் பெருமானைப் பாலாவித் தீர்த்தங் கொண்டு நீராட்டினேம். ஆலயத்தை மகர தோரணங்களால் அலங்கரித்து அழைப்படுத்தினேம். வேதியர்கள் வேதாகமங்களை ஒலிக்க, பக்த அடியார்கள் துதி பாட எம்பிரானுக்கும் எம்பிராட்டிக்குமுரிய அபிடேகங்களைல்லாம் அதிவிமரிசையாக நடைபெற்றன. மாலை ஆறு மனியளவில் இராப் பூசையும் ஆரம்பித்தது. பூசையின்பின் இறைவனும் இருப்பிடம் விட்டு வசந்த மண்டபம் வந்தடைந்தார். அங்கு அன்றைய நிகழ்ச்சிகளைல்லாம் ஆரம்பமாயின. முதலில் எங்கள் கல்லூரி மாணவர்களின் பக்திப் பாடல்கள் இடம் பெற்றன. அதையடுத்து நமது ஆசிரியர் நடனகலாமணி வீரமனியவர்களால் பக்கவாத்திய சகிதமான சங்கீதக்கச்சேரி நடைபெற்றது. இறுதி நிகழ்ச்சியாகச் செல்வி புஷ்பா செல்வநாயகம் அவர்கள் சொற்பொழிவாற்றினார். இரவு

பத்து மனியளவில் இறைவன் வீதிவலமாக எழுந்தருளினார். அன்றைய திருவிழாவும் பூர்த்தி பெற்றது.

மூன்றாம் நாட் காலை பாயல் துறந்து, பாலாவியில் நீராடிப் பரமசிவனுரிடம் விடை பெற்றுப் பயணத்தை ஆரம்பித்தோம். திருவருளால் மீண்டும் சென்று வணங்கிய பின்பு பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தோம். மன்னார் வீதி வழியாகச் செல்லும்பொழுது ஒரு “ரயர்” வெடித்தது. வெடித்த ரயரைத் திருத்திவிட்டுப் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தோம். பதினாறு மைல்கள் சென்றதற்கப்பால் மறு “ரயரும்” வெடித்தது. அதனையும் பிரதியீடு செய்துவிட்டு, எங்கஞ்சன் கூடவந்த ஆசிரியகளையும் சிறுவர்களையும் ஒருவாறு வெவனியாவிற்கு அனுப்பிய நாம் நடுக்காட்டிலே துடியாய்த் துடித்தோம். இதுச்தியோ? விதியோ அன்றி அடியவர்களைப் பரீட்சிக்கும் அருளோ அறியோம். கதிரவனுங் கடுங் கதிர்களை வேகத்தோடு ஏற்றநு கொண்டிருந்தான். பசியோ எம் மைத் தன்வசமாக்கிற்று, கரங்களில் நெடுங் கோலேந்திக் கானகத்து வழிதனிலே பாத யாத்திரையை ஆரம்பித்தோம். இசைக்குயில் வீரமணி அவர்கள் பக்திப் பாடல்களை முழக்க, பசியெல்லாம் பறந்தோடப் பாத யாத்திரையுந் தொடர்ந்தது. தாக்கே மொ தலைக்கேறிற்று தனிக்குடிசையேனும் காணேம். பச்சைப் பசேவன்ற மரங்களினாடே மந்தி தாவுங்காட்சியல்லால் மற்றென்றும் கண்டிலோம். இத்தகைய இன்னல்களுக்கூடாக நாலு மைல் தூரத்தைக் கடந்தோம். கட்டுலன் கதுவும் எல்லையில் தனிக் குடிசையொன்று தென்பட்டது; ஒடோடிச் சென்றேம், தேநீர்க் கடையென்றதும் மட்டில்லா மகிழ்ச்சியடைத்தோம்.

தண்டபாணிகளாக எம்மைக் கண்ட அக்கடைப்பிராட்டியார் கதிகலங்கிச் செய்வதறியாது, “இங்கு ஒன்றுமில்லையே” எனக் கையை விரித்தார். பாட்டிக்கு

எமது விதியை... இல்லை, இல்லை; திருவுள்ளத்தின் சோதனையை எடுத்தியம்பிடுவேனும் பாட்டியும் பரிதாபத்துடன் நேர்நூற் சிற்றுண்டியும் தந்து தென்பூட்டினான். அப்பாலுமோர் கடைகண்டு அங்குள்ள கனிகளையுமண்டு உறுதிபெற்றேரும். தொடர்ந்து இருமைல்களைக் கடந்த பின்பு, வானும் திரும்பி வந்தது. தெய்வத்தின் திருவருளை நினைந்து நினைந்து உருகின்னும். எம் துயர்கண்டு இரங்குவான் போன்று வருணதேவனும் கண்ணீர் சொரிந்தான். வவுனியா நோக்கி வான் சென்று கொண்டிருந்தது. வவுனியாவிற்கு எட்டு மைல்கள் முன்னுகவே மூன்றுவது ரயரையும் இழந்த இரத்தினத்தின் முகமோ ‘அன்றலர்ந்த தாமரையினையும் வென்ற’ தென்றால் அவரின் தொண்டாற்றும் மனப்பான்மைதான் எத்தகையதோ! மூன்றுவது ரயரையும் பிரதியீடு செய்துவிட்டுப் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்து வவுனியா சென்றடைந்தோம். நேரமோ மூன்று மணியாயிற்று. அப்பொழுதுதான் எங்களுக்கு மத்தியான போசனம் உண்ணும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. போசனத்தின் பின் ஆரம்பித்த பிரயாணம்

ஓமந்தைப் பின்னொயாரடி தொழுது, மாலை ஏழு மணிக்கு முறிகண்டியை வந்தடைந்தது. அங்கு எமது இராப்போசனத்தை முடித்து விட்டுத் தொடர்ந்து பிரயாணங்கு செய்து இரவு பத்து மணியளவில் மானியம் பதிஷை வந்தடைந்தோம்.

நண்பர்கள் திருக்கேதிஸ்வரந் தொழுத் தீட்டிய திட்டம் எமது இ. போ. ச. வினாஸ் முறியடிக்கப்பட்ட பொழுதிலும், இரத்தினத்தின் உதவியோடு சென்று பரமானத்தொழுது, திருவருளின் சோதனைகளையெல்லாம் திருவருட்டுணயால் வென்று தாயகம் திரும்பினேனும். எமக்கு வழிக்களைப்பட்ட போக்கிய பாட்டியாருக்கும், எமக்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்த திருக்கேதீஸ்வர மடாலயத்தினருக்கும், பக்கவாத்தியம் இசைத்த சங்கரஜயர் அவர்களுக்கும், எம்முடன் வருடாவருடம் வந்து திருவிழாவைச் சிறப்பிக்கும் செல்வி புஷ்பாசெல்வதாயகம் அவர்களுக்கும் மற்றையோர்க்கும் எமது நன்றியும் வணக்கமும் உரியனவாகுக.

வணக்கம்.

சி. க. மங்களமூர்த்தி
க. பொ. த. (உயர்தரம்) உயிரியல்
விஞ்ஞானம் முதலாம் வருடம்.

“ துறவு வருதல் வேண்டும். ஆனால் உரிய காலத்திலே ஒருவன் தன்னுள்ளே ஞானத்தை அடைவான்; பூர்வ வாழ்க்கையிலே உள்ள சில சம்ல்காரங்கள் அழிந்த பின்பு இருதயத்திலே துறவு முளைத்தெழுகின்றது ”

— சுவாமி வீவேகானந்தர்

இந்து மாணவர் சங்கம்

1966

போதகர்:	அதிபர்
தலைவர்:	செல்வன் மா. கணேசலிங்கம்
உபதலைவர்:	செல்வன் பே. தணிகாசலம்
காரியதரிசி:	செல்வன் வி. விஜயபாலன்

1967

தலைவர்:	செல்வன் பே. தணிகாசலம்
உபதலைவர்:	செல்வன் க. மங்களமூர்த்தி

மேற்படி சங்கத்தில் ஒவ்வொரு வகுப்பிலுமிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பிரதிநிதி அங்கத்துவம் வகிக்கிறார். எங்கள் சங்கம் சமய சூரவர் நால்வரது குருபூசையையும் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகின்றது. இவ்விழாவின்போது பல பெரியார்கள் சொற்பெறுக்காற்றியுள்ளார்கள். அவர்களின் விபரம் பின்வருமாறு:

உபந்தியாசங்கள் 1966

- (i) திருநாவுக்கரச நாயனர் குருபூசை:
காலஞ் சென்ற திரு. துரைரத்தினம் (ஆசிரியர், மா. இ. க.)
- (ii) திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர் குருபூசை:
திரு. ஏரம்பழுர்த்தி (ஆசிரியர், யா. இ. க.)
- (iii) மாணிக்கவாசகர் குருபூசை:
பண்டிதர் இளமுருகனூர்.
- (iv) சுந்தரமூர்த்திநாயனர் குருபூசை:
திரு. சொக்கலிங்கம் (ஆசிரியர், யா. இ. க.)

இவர்கள் அனைவருக்கும் எங்கள் சங்கத்தின் மனமார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக. மேலும் திருக்கேதீஸ்வரத்தில் நடைபெறும் எங்கள் கல்தூரி விழவையும் எங்கள் சங்கமே நடத்துகின்றது. இவ்வண்ணம் எங்கள் சங்கம் கல்லூரியின் சமய சம்பந்தமான விடயங்களில் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்று நடாத்தி வருகின்றதென்பதை மகிழ்ச்சி யுடன் தெரிவிக்கிறேன்.

பே. தணிகாசலம்
தலைவர்.

விஞ்ஞானம்

கலவை + பயம் —> முச்சியம் + திட்டு

[தமது ஆராய்ச்சிச்சாலை அநுபவத்தைப் பிறிதொரு வகையாற் சொல்லுகிறோர் விஞ்ஞான மாணவர் ஒருவர்.]

“ $Mi + Fe \longrightarrow o + cd$ ” இது என்னடா புதுவித சமன்பாடு என்று இரசாயன மாணவ மாணவிகள் ஏற்கனவே குழம் பிக் கிடக்கும் மூளையை இன்னும் குழப்ப வேண்டாம். நான் இரசாயனப் பயிற்சி வகுப்பில் வாங்கும் பல சைபர்களின் அடிப்படை மேற்கூறப்பட்ட சமன்பாடாகும். ஏனெனில், கலவைப் பண்பறி பகுப்பைப் பயத்துடன் செய்தால் ஒரும் திட்டும் கிடைக்குமே தவிர வாழ்த்துக்கள் பெற முடியுமா? உங்களுக்கு இன்னும் ஒன்றும் புரியவில்லையா? மேலே படியுங்கள் யாவும் புரிந்துவிடும்.

நாளை கதிரவன் தோன்றினால் இரசாயனப் பயிற்சி சோதனை. முதல் நான் இரவே கை கால்கள் நடுங்க ஆரம்பித்து விட்டன. அந்த நடுங்கத்திலே மூளையிற் கிடந்த ஒன்றிரண்டு பரிசோதனைகளும் மறைந்துவிட்டன. நான் பயிற்சிக் குறிப்புக் (Practical notes) கொப்பியை வைத்துத் தத்தவித்துக் கொண்டிருக்கையில் அம்மா சாப்பிட அழைத்தாள். எரிச்சலுடன் குறிப்பை (notes) முடிவிட்டுச் சாப்பிட அமர்ந்தேன். என் சிந்தனைகள் நாளை நடக்கும் சோதனையைப் பற்றியே இருந்தன. இதனால் உணவில் மனம் செல்லவில்லை. சாப்பிடாமல் எழுந்துவிட்டேன். இதைக் கண்ட என் அம்மா “ஆமாம், பெரிய யூனிவேசினிறி எக்ஸ்சாம் (University exam.) தான், மாய்ந்து போகின்றோயே” என்று அர்ச்சனை செய்ய, என் அக்காவும் சேர்ந்து கோரஸ் பாட, எனக்கு ஆத்திரமும், எரிச்சலுந் தூபம்போடப்

படிக்க அமர்ந்தேன். ‘அடர்ந்த சல்பியூறிக் கமிலத்தைச் சேர்த்துச் சூடாக்க’ என்று வாய் ஏதோ உள்ளித் தள்ளியது. மனமோ இரசாயன விரிவுரையையும், இரசாயனச் சோதனைச்சாலையையும் வட்டமிட்டது. சிறிது நேரத்திற் குறிப்புக் கொப்பி என்மேல் விழ, பசி மயக்கமும் நித்திரையும் ஆட்கொள்ள, கனவு உலகத்திற் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கினேன்.

என் பெயரைச் சொல்லி யாரோ அழைக்கும் ஒவிகேட்டு அந்தக் திசையில் திரும்பினேன். என்ன ஆச்சரியம்! என்கண்களையே நம்பழுதயவில்லை. என் எதிரில் நான்கு தலைகளையுடைய ஓர் அழகு தேவதை நின்றுகொண்டிருந்தாள். ஆனால் அவள் முகத்திற் சிறிதளவேனும் மகிழ்ச்சியைக் காணமுடியவில்லை. நான் அவளை நோக்கி “நீ யார்? என் இங்கு வந்தாய்? என் பெயர் உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” என்று கேள்விகளை அடுக்கினேன். அத்தேவதையோ என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது. அதன் சிரிப்பைக் கண்டதும் நான் பயந்துவிட்டேன். “என்னைத் தெரியாதா? நான்தான், நீ நாளை பண்பறி பகுப்புச் செய்யப்போகுங் கலவையாகும். நான் நேரே இரசாயன ஆய்வுகூடத்திலிருந்து இங்கு வந்திருக்கிறேன். உன் பெயர் மட்டுமல்ல, உன் திருவிளையாடல்கள் அத்தனையுந் தெரியும்” என்றது. நான் அவளை நெருங்கினேன். அவள், “என்னை நெருங்காதே, உனக்கு அறிவு கூற வந்தேன்” என்று மேலே பேசத் தொடங்கினேன்.

“நீ என் கதையைக் கேள்! நான் தனியே திரிந்தாற் சோடியம் என்று அழைக்கப்படுவேன். இப்போது நான் குளோறைட் அக்காவுடன் இணைந்துள்ளேன். அதேபோலவே நிக்கலும், மக்னீசியமும் இணைய, நாங்கள் நால்வரும் உன் இரசாயன ஆசிரியராற் கலக்கப்பட்டு இணைந்து சகோதரர்களாய் வாழ்ந்து வந்தோம். எங்கள் காலம் குறுகியது என்று நாம் அறிந்திருக்கவில்லை. அழகும், பல வித குணங்களும் கூடிய எங்களையும், எம் மைப் போன்ற பல கலவைகளையும் நீயும், உன் நண்பன் குமாரும் சேர்ந்து பிரிக்க நினைந்துப் பண்பறிபகுப்பு என்ற பெயரால் அல்லறபடுத்துகின்றீர்களே! இது நியாயமோ? உன்னையும் குமாரையும் ஆசிரியர் பிரித்துவிட்டபோது உன் மனம் எப்படிப் புண்பட்டது. அதுபோல, எங்களையும் நீ என்னிப் பார்த்ததுஷ்டா? நீ ஆய்வுகூடத்திற் பரிசோதனை செய்யும் போது உன்மேல் ஒரு துளி அயிலும் படாமற் பார்த்துக்கொள்ளும் நீ, என்னையும் என்போன்றேரையும் அமிலத்தில் மூழ்கச் செய்கின்றாய். வென்னிறமாக இருக்கும் என்னைப் பரிசோதனைக் குழாயிற் போட்டுச் சூடுகாட்டிக் கறுக்க விடுவாயே” என்று பேசி நிறுத்தவே மற்றத் தலைபேசத் தொடங்கியது.

“தம்பி! நான்தான் குளோறைட். என்மேலும் என் குடும்பம் மேலும் உனக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபம், நாங்கள் உனக்கு என்ன தவறு செய்தோம். நீ எங்களைப் பரிசோதனைக் குழாயிற் போட்டு H_2SO_4 ஐ ஊற்றிப் புகை கக்கும்வரை சூடுகாட்டி என் உயிரைப் போக்குகின்றாய். என் அக்கா ஸிபுளோரீஸ் கண் ஏரிவு தாங்காமற் கண்ணீர் உகுக்கிறான். இதைப் பார்க்க என் மனம் சகிக்கவில்லை. நீயே சற்று யோசித்துப் பார். ஒருநாள் உனது டெரிலீன் சேட்டிலே அயிலம் பிடித்து ஒட்டையானபோது நீ என்ன பாடுபட்டாய், ஆனால் என் தங்கைகள் புரோமைட், அயோடைட்டை H_2SO_4 ல் போட்டுச்

சூடாக்கி மண்ணிற, ஊதா நிறங்களையொங்கி காற்றேருடு மறையச் செய்வாயே! நீ சிறிதளவேனுஞ் சிந்தித்துப் பார்த்த துண்டா?” என்று அழந் தொடங்கினான்.

பின்னர் மூன்று வது தலைபேசத் தொடங்கியது. “நான்தான் சல்பேற். நான் சமீபத்தில்தான் ஆண் அழநான் நிக்கலை மணந்தேன். என்னையும் என் நன் பரச்களையும் வாட்டுவதுமன்றி என் அழிய ஆசைக் கணவணையுங் கொடுமைப்படுத்துகின்றாயே. உங்கள் சேட்டுகள் எல்லாம் சலவையினால் நிறம் மாறுவதைக் கண்டு நிக்கலின் பச்சை நிறத்தை என்னென் னவோ ஊற்றி அவரைக் கருமையடையச் செய்கின்றாய். இதுவா நீ கற்கும் சமய பாடங் கூறுகிறது? படிப்பது ஒன்று செய்வது ஒன்று? நீ என் கணவரைச் சுவாஸீப் பரிசோதனையால் அறியமுடியாததால் இக்கொடுமைகள் செய்துகொண்டிருக்கிறோயோ? இது முறையா?” என்றது. இதைக் கேட்டதும் என் உடம்பு ஆட்டங் கண்டது. நான்கு தலைகளும் ஒன்று சேர்ந்து, “நீ எங்களை அமிலத்தோடு அல்லது மூலத்தோடு சேர்த்துச் சூடுகாட்டினால் ஒரே தடவையில் வெடித்துக் கண்ணையிடப் பரிசோதனைக் குழாயை உடைத்துக் கொண்டு பன்சன் சுடரடுப்பில் விழுந்து தற்கொலை புரிந்து கொள்வோமேயன்றி நாங்கள் யாரென்று வெளிப்படுத்தப் போவதில்லை. நீ அவதிப்படு!” என்று ஒரே குரவிற் சாபமிட்டுக் கொண்டு மறைந்துவிட்டன.

‘ஜீயோ, ஜீயோ வேண்டாம். நான் தெரியாமல் இரசாயனம் செய்யத் துணிந்துவிட்டேன்’ என்று அலற, என் அம்மா ஓடி வந்து, நான் நடந்ததைக் கூற, என்னைக் கணவு கண்ட பயித்தியம் என்று தூங்க வைத்தாள். கணவு கண்ட நாள் முதல் இன்றுவரை நடுக்கம் இன்னுந் தீரவில்லை. அதுவும் அமிலத்தையும், உப்பையும் அருகருகே கண்டுவிட்டால் அவ-

வழகி என் முன்னே தோன்றி என் பயத்தை அதிகப்படுத்தும். நான் மறு நாள் நடந்த சோதனையிற் சரியாம் என் வளவு பரிசோதனைகளைக் கண்டுபிடித்தே வென்று இதற்குள் தெரித்திருக்கும் உங்களுக்கு. இன்றுவரை ஒருமுறை கூடச்

சரியாகப் பண்பறி பகுப்பு முறையைச் செய்வதே வில்லை.

இப்போது புரிந்ததா நான் வாங்கும் செபரின் (Zero) இரகசியம். அந்தச் சமன் பாட்டின் விளக்கம். ஆனால் இதை எப்படிப் பிரீரிடங் தெரிவிப்பது.

க. மனோகன்
ஜி. சி. ஈ. உயர்தரம், விஞ்ஞானம்.

நஞ்சோடா

நஞ்சா

[விஷயம் நஞ்சதான். என்றாலும் நல்லாயிருக்கும். வாசித்துத் திருப்தியுறலாம்.]

நஞ்ச என்ற துமே நாம் அதை வெறுத்து ஒதுக்கி விடுகிறோம். அதை விரும்புவார்கள் ஒருவரும் இருக்க முடியாது. இதமான இன்பத்தில் அமிழ்ந்திருப் பவர்களிடம் நஞ்சென்று கூறியதுமே பீதி அடைவார்கள். அதை நாம் வெறுப்பி நூம், மானிடவாழ்வுடன் பின்னிப் பினைந் திருக்கும் அதன் பெரும் பங்கை நாம் மறைக்கவோ, ஒதுக்கவோ இயலாது. மனித சரித்திரத்தையே அது மாற்றியமைத்துள்ளதை நாம் காணலாம். கலை கரும் காவியச் செல்வங்களும் உண்டாவதற்கு வித்தாய் அமைந்துள்ளது; பற்பல நாகரீகங்களையுந் தோற்றுவித்தது. அன்றேரு நாள் ஆலகால விடமுண்டு நீல மிடறு பெற்றுன் உமையொரு பாகன். எழில்மிகு எகிப்திய இராணியாம் கிளியோ பத்திரா கொடுநாகக் கடியுண்டு மான்டாள். சிந்தனைச் சிற்பி சாக்கிரட்டலீ னுடைய உயிரைப் பறித்ததும் நஞ்சே. மேலுங் கொடிய கிருமிகளை அழிப்பதும், கொள்ளை நோய்களைத் தோலைப்பதுவும்,

மரணக் குழியின் விளிம்பில் நின்று அல்ல ஹறும் ஆயிரமாயிரம் உயிர்களுக்கு அருமருந்தாவதும் நஞ்சே. இவ்வாறு நஞ்சா னது ஆக்கும் பணியினையும் அழிக்கும் பணியினையும் ஒருங்கே, செய்கின்றது. ஆகவே, இத்தகைய நஞ்சைப் பற்றி நாமறிதல் மிகவும் முக்கியமாகும்.

நஞ்ச என்றால் என்ன? இதற்குப் பல விடைகளைப் பகரலாம். நமது முன்னேர் அறிவுறுத்திய முதுமொழியை நோக்கில் அளவுக்கு மீறியது எதுவோ அதுவே நஞ்சா கும் என்று தெரிகிறது. தன்மை மிகுந்த நீர்கூட அளவுக்கு மீறினால் நஞ்சாகிவிடுகிறது. அது அளவிற் குறைவாய் இருப்பினும் உயிரைப் பறித்துவிடும். ஆகவே, நஞ்ச என்பதற்கு வரைவிலக்கணங்கூறில், உயிரை மாய்ப்பது எதுவோ அதுவே நஞ்சாகும் எனலாம். உடற்றெழுழிலில் மாறுத வேற்படுத்தும் மருந்துகரும் நஞ்சகளேயாம். நஞ்சகள் பலவகைப்படும். நாமறிந்தவற்றில் ஒரு சிலவற்றைக் கூறப் புகுந்தனம், நஞ்சகள் உண்டாகும் மூல இடத்தை

அடிப்படையாகக் கொண்டு அவை பாகு படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் தாவர நஞ்சகள், விலங்கு நஞ்சகள், கிருமி நஞ்சகள், செயற்கை நஞ்சகள் ஒரு சில.

தாவர நஞ்சகள் பெரும்பாலும் காரத் தன்மையானவை. இவை மனிதனின் வாழ்வை வளம்படுத்தவும் நொடிப்பொழுதில் உயிரை வாங்கவந் தக்கன. இத் தகைய நஞ்சகளில் அபின் செடியிற் காணப் படும் “மார்பிள்” என்றழைக்கப்படும் நஞ்சம் ஒன்றாகும். சிங்கோனுப் பட்டையிலிருந்து பெறப்படும் “கோய்னிள்” இன்று ஆயிரமாயிரம் மக்களை மரணப் படுக்கையில் வீழ்த்தும் மலேரியா நோயைக் குணப் படுத்துகிறது. “கோல்சிசைன்” எனப் படும் நஞ்ச நமது பொருளாதாரத்திற்குப் பெரும் பங்கம் விளைவிக்கும் களைகளைக் கொல்கிறது. நாம் நாடோறும் அருந்தி வருந் தேநீரில் “காஸ்பிள்” என்னும் நஞ்ச காணப்படும். இவற்றைவிடச் சர்ப்பக் காந்திச் செடியிலுள்ள “றி சேர்பென்” என்ற நஞ்ச பற்பல உள் நோய்களுக்கு மருந்தாகிறது. கொக்கோ இலைகளில் உள்ள கொடிய நஞ்சான “கோக்கைன்” அறுவைச் சிகிச்சையில் உணர்வகற்றியாகப் பாவிக்கப்படுகிறது. எட்டிக் காயில் உள்ள “ஸ்டிக்கினும்”, அட் ரோப்பாச் செடியிலுள்ள “அட் ரோப்பினும்” கண்மனிகளை விரிவாக்கவும் நரம்புகளை முறுக்கேற்றவும் பயன்படுகின்றன. இன்று பணக்காரன் முதல் பாட்டாளி வரை பாவிக்கும் புகையிலையில் “நிக்கோற்றின்” என்ற நஞ்ச உண்டு. இது அநேகமாக நரம்பு மண்டலங்களையே தாக்குவது. இதனால் இவர்களுக்கு மூளைக் கோளாறுகள் ஏற்படலாம்.

விலங்கு நஞ்சகள் அனேகமாகப் பாம்பு, பூச்சி, சிலந்தி, தேள் என்பவற்றிலேயுள்ளன. பாம்புகளின் நஞ்சகள் மிகவுங் கொடியவை. இவை உடலை அடைந்த மாத்திரத்திலே தமது தாக்கத்தைத் தொடங்குகின்றன. சில வகைப் பாம்புகளின் நஞ்சகள் அவற்றின் பற்களில்

அவை இறந்து பல நூற்றுக்காலான பின் நஞ்ச சிதையாமல் இருப்பன. பாம்பு நஞ்சிலுள்ள “ஸெரா வெளிதீன்” என்ற பொருள் குருதியிலுள்ள செங்குருதிச் சிறுதுணிக்கைகளைச் சிதைக்கின்றது. வேறு சில நரம்பு மண்டலத்தைத் தாக்குகின்றன. இதனால் உடனே மரணந் சம்பவிக்கலாம். பாம்புகளின் நஞ்சகள் ஒருவகைப்புரதப் பொருள்களே என்று நம்பப்படுகின்றது. பூச்சிகளின் நஞ்சகள் அமிலத்தன்மையுடையன. சுண்ணாம்பு காரநிலைப் பொருளாதலால் பூச்சிக் கடிகளுக்குச் சண்ணைம்பைப் பூசுவதால் அமிலத் தன்மை குறைக்கப்பட்டுத் தீங்ககற்றப்படுகின்றது.

கிருமி நஞ்சகள் பெரும்பாலும் பற்றியிருக்கள், பூஞ்சணங்கள், வைரசக்கள் என்பவற்றிற் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் காரணத்தால் மனிதனுக்குக் கச்நோய் (பசிலசரியூபக் என்பதாலும்) தைபோயிட்டுக் காய்ச்சல் (பசிலசரைபி என்பதாலும்) அம்மை, இளம்பிள்ளைவாதம், பொக்குளிப்பான் போன்ற நோய்கள் உண்டாகின்றன. சில விலங்குகளின் உணவை நஞ்சுட்டுகின்றன. “குளோஸ் ரீடியம் போட்டுவிளம்” என்ற பற்றியிருப்பு நமது உடலில் ஏற்படுத்தும் நஞ்சப் பொருள்களால் “போட்டுவிளம்” என்ற நோய் உண்டாகிறது. இவை தவிர “ஸால் எமொனெல்லா” என்ற ஒரு வகைப் பற்றியிருப்பு இனமானது மனிதரின் உடலுள் நஞ்சத் திரவங்களைச் சுருந்து இரைப்பைக் கோளாறுகளை விளைக்கின்றது. கடலில் உள்ள “தயனே பிளஜெல் லேற்றிருக்கள்” என்ற நுண்ணிய உயிரினங்களின் நஞ்சானது, அவற்றை மீன்கள் உட்கொள்ளுவதாற் பெறப்பட்டு ஈற்றில் மீனினாடாக மனிதனை அடைகிறது.

செயற்கை நஞ்சகள் யாவும் மனிதனால் ஆக்கப்பட்டவை. அவற்றுள் அனேக வகைப்பட்ட நஞ்சகள் காணப்படும். பொட்டாசியஞ் சயனைற், நியோஸ்டிக் மின், காபன் ஓரோக்கைட் என்பன ஒரு சில. இவற்றைவிட பொசுபீன் என்ற

வொரு நஞ்சம் உளது. வாயு நிலையிலுள்ள பொசுபீன் என்ற இந்த நஞ்சானது நுரையீரலில் உள்ள நீருடன் தாக்கம் புரிந்து ஜதரோக் குளோரிக் அமிலத்தை உண்டாக்குகின்றது. இவ்வமிலம் நுரையீரலில் உள்ள நுண்ணிய கலங்களை அறிப்பதாற் சுவாசக் கோளாறுகள் ஏற்பட்டு உயிருக்கு ஆபத்தேற்படுகின்றது. பொட்டாசியஞ் சயனைற், காபன் ஓரெர்க்ஷைட் என்பன உடலுக்குப் போதிய ஒட்சிசன் வாயுவைக் கிடைக்காதவாறு செய்கின்றன. இதற்கு சுவாசிப்பிற்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படும் ஒட்சிசன் வாயு கிடைக்காமற் போகவே உயிரினம் மடிந்துவிடுகிறது. 155 இருத்தல் எடையுள்ள மனிதனைக் கொல்ல ஐந்து சொட்டு சயனைற் போது மானது! இந்த நஞ்சிற்த மாற்று மருந்து கொடுப்பது எளிதன்று. சோடியம் நைத ரேட் ஆனது குருதியிற் செலுத்தப்பட்டால், குருதியிலுள்ள கீமோ குளோபின் என்ற பொருளானது ஒட்சியேற்றப்பட்டு “மெத்திமே குளோபின்” என்ற பொருள் உண்டாகும். இது சயனைற் அயனில் அதிக நாட்டமுள்ளதாற் சயனைற் அயனை உறிஞ்சும். எனவே, சயனைற் அயன் குருதியிலுள்ள வேறு கீமோ குளோபினுடன் சேராமல் தடுக்கப்படும்.

இதற்கு கீமோகுளோபின் ஒட்சிசனை உறிஞ்சும் தனது தொழிலைச் சரிவரச் செய்ய முடிகிறது.

இதுவரை எனது சிற்றறிவிற்கு எட்டியதைப் பிறரும் அறிய வேண்டுமென்ற அவா மேல்டினாற் கூறினேன். எத்தனையோ அறிவு மேதைகளை! எத்தனையோ வள்ளல்களை!! எத்தனையோ தத்துவ ஞானிகளை!!! தன் வாய்க்குள் ஒருங்காகத் தினித்த நஞ்சென்னும் அரக்கி, இன்னமுந் தன் ஆவேசம் அடங்கப் பெறுதவளாய்ப் படித்தவரென்றும், பாமரரென்றும், அரசரென்றும், ஆண்டியென்றும் பாராது எல்லோரையும் முழுதாகவே விழுங்கி ஏப்பம் விடுகிறான். மனமுடைந்தவனை அணிப்பதுபோற் பாசாங்குபண்ணிப் பின் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்கிறான். ஆகவே, விஞ்ஞானிகளே! அனுமதல் அண்டம் வரை ஆராய்ந்தது போதும். முதலில் எமது கொடியவிரோதியான இவ்வரக்கியை வலியற்றவளாக்குங்கள். உங்கள் சிந்தனைகளை இவளைக்கொல்வதிலேயே செலவிடுங்கள். நீங்கள் முயன்று நிச்சயம் வெல்லவாம். கரைபுரண்டோடுங் கற்பனைகளன்றே காலப்போக்கில் அற்புத அறிவியல் சாதனைகளாக மலர்கின்றன.

நவ. ஜெயானந்தன்
ப. கட்டு. வ. (உயிரியல்) II.

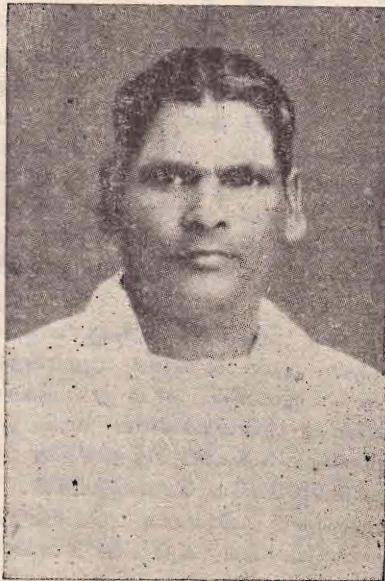
“உண்ணுதே உயிருண்ணது ஒருநஞ்ச
சனகியெனும் பெருஞ்சு உன்னைக்
கண்ணுலே நோக்கியதே போக்கியதே உயிர்”

[மன்டோஹி புலம்பல் - இராமரயன்.]

இப்படியும் ஒரு நஞ்ச. இது கம்பன் கவியமுதத்திற் புதைந்து கிடைக்கும் நஞ்ச. இதற்கு வேண்டுமானால் காவிய நஞ்சென்று பெயரிட்டுக் கொள்ளலாம். இந்த நஞ்ச இராவணனுக்கு உயிர் போக்கியது. ஆனால், நமக்கு உயிர் போக்காது; கசக்கவும் மாட்டாது; படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாமல் தித்திக்கின்றது; நஞ்சினால் அமுதாக்கி வைத்திருக்கின்றார் கம்பர்.

(ஆ—ர.)

மறைந்த மணிகள்

ஆசிரியர்
திரு. அ. துரைத்தினம் அவர்கள்

ஆசிரியர்
ஸ்ரீமான் பிரஹகுடி - நடராசபிள்ளை

ஏதோ வாழ்க்கேரூம், எப்படியோ வாழ்க்கை நடைபெறுகிறது. இவ்வாழ் விலே பிறப்பின் இலட்சியத்தை எட்டிப்பிடிக்க முயல்கிறோம். ஆனால் அதனேடு ஒட்டிக்கொள்ளும் பண்பு சிலர் சிலருக்குத்தான் வாய்க்கிறது. ஆசிரியர் திரு. அ. துரைத்தினம் அத்தகைய ஒரு பண்பில் வாழ்ந்தவர். 1915-ஆம் ஆண்டில் தோன் றிய இவர் 1967-இல் மறையும் வரையும் நாம் கண்டு கேட்ட அவர் வரலாற்றின் சாயல் அப்படியே காட்டுகிறது. ‘மற்றிக்குலேஷன்’ பரீட்சையிற் சித்தியெய்தி 1938-இல் சுகாதார பரிசோதராக உத்தியோகம் வகித்த இவர் 4 வருடங்களில் அதனை உதறித்தளியது வேறெறதற்காகவுமன்று. சைவப் பண்போடு ஒட்டிக்கொண்டு வாழவிரும்பும் தம் இயல்புக்கு அவ்வுத்தியோக சூழ்நிலை மாறுபாடாய் இருந்த மையே. இறைச்சிக்குப் பசு மாடுகளைச் சோதித்துச் சிபார்சு பண்ணும் படியும் அரசாங்கம் விதித்ததாம். இது தான் அது.

பின் 1942 தொடக்கம் ஆசிரிய கலாசாலையிற் படித்துப் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகி ஆசிரியத் தொழில் புரிவதில் அவர் திருப்தி கண்டார், தம் போதனை

யிலும் சாதனையிலும் சைவப்பண்பு வழுவாமை ஒன்றே அவர் இலட்சியமாக இருந்தது. தமக்குப் பிதிரார்ச்சிதமாகக் கிடைத்த நாகபூஷணையம்மன் வழிபாட்டில் அளவற்ற சிரத்தையும் நேர்மையும் கொண்டவர். பக்திப்பாடல்களைப் பக்திரசம் ததும்பப்பாடி மெய் சிலிர்க்கும் அவரது பக்தி அனுபவப் பண்பு யாரையும் பரவச முறச் செய்யும். திருநீறும் சந்தனமும் அவர் நெற்றியை விட்டு நீங்குவதில்லை. சிவநாமம் அவர் வாயிலிருந்தகலுவதில்லை. அவரது 22 வருட ஆசிரிய சேவையில் 21 வருடமும் மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரிக்கே அமைந்தது. அவர் பிரிவு சைவமணம் பரிமளிக்கும் ஒருவருடைய சகவாசத்தை இழந்துவிட்ட ஒரு துண்ப உணர்ச்சியை நமக்குத் தருகிறது.

அவரின் பிரிவு குறித்து அவர் தம் பிரிய மாணவன் வடிக்கும் கவிதைகள் இங்கு இடம் பெறுகின்றன. அதனுடன் அவர்தம் மதிப்பிற்குரிய பெரும்பேராசிரியர் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை யவர்கள் மனமுவந்து எழுதியுதவிய நயபுரையையும் மகிழ்வுடன் வெளியிடுகின்றோம்.

இனி, ‘எப்போதும் இன்புற்றிருக்கலாம்’ ‘எல்லார்க்கும் நல்லவனும் வாழலாம்’ ‘இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ—வன்சொல் வழங்குவது’ என்பன தமிழ் மகாவாக்கியங்கள். எவரில்லாதிருந்தால் இவையெல்லாம் எமக்கு வெறுஞ் சப்தஜாலங்களாய்ப் போயிருக்குமோ அவரின் நினைவு அடுத்து வருகின்றது. வாழ்நாளெல்லாம் இவற்றின் அர்த்தங்களை நம்மிடை இருந்து தம் நடையாலுணர்த்தி நம்மைச் சீரிக்கவும் பூரிக்கவும் வைத்த நல்லாசிரியர் பிறைகுடி-நடராஜபிள்ளை அவர்கள். அவர்கள் பிரிவு நம்மகிழ்ச்சித் திரையில் இன்றைக்கும் மாசுர நிற்கின்றது. அவரியல்லை உள்ளும் புறமும் ஒளிர வடித்துத் தந்திருக்கின்றார். அவர் தம் பிரிய நண்பர் ஆசிரியர் திரு. க. சரவணபவன் அவர்கள்.

— ஆசிரியர்

மெய்யான பொருளை அறிந்துகொள்வதற்காக இருப்பது கல்வி. கல்வியினால் நல்ல குணங்கள் ஏற்பட வேண்டும். கெட்ட குணங்கள் எத்தனைக்கு எத்தனை அதிகமாகின்றனவோ, அத்தனைக்கு அத்தனை உண்மையான அறிவை விட்டு, விலகி விலகி ஒடு வேண்டியிருக்கிறது. கெட்ட குணங்கள் விலக விலகச் சுத்தியமான ஆண்டவளை நெருங்கிப் போகிறோம். நல்ல குணங்கள் எல்லாம் உண்மையை அறிவதற்குச் சாதனம். படிப்பின் முதற் பயன், நல்ல குணம்; முடிவு, உண்மையை அறிந்து கொள்வது.

— “காமகோடி”

மறைந்த நிலா

இறந்தபின் வதனங் கண்டேன்
எழிலடா எழிலின் தேக்கம்!
பொருந்திய அமைதி யாலே
புன்னகை பூத்தா னன்னால்
நெருங்கிய கூட்டம் மோதி
நேயனின் முகத்தைப் பார்த்து
வருந்திய வகையைக் கூற
வார்த்தைதான் தமிழ் லில்லை.

அத்தனை தாய்மார்; ஏழை;
எளியவர்; கற்றேர்; மற்றேர்
அத்தனை பேரும் அன்பில்
அன்னிடை மெழுகாய் மாறி
வித்தகன் துரை ரத்னத்தின்
மென்மல ரடியில் ஊற்றி
மெத்திய கண்ணீர் வெள்ளம்
மேதினி பரவிற் றன்றே!

அருகிலே அழைத்து மெள்ள
அன்பொடு முதுகு தட்டி
தருகிறேன் கல்விச் சாதம்
சாப்பிடும் என்ற அன்னால்

கருகிய காட்சி கண்டும்
கலந்து யான் சென்றிடாமல்
இருப்பதேன் புவியின் மேலே
என்னெஞ்சம் பாவி நெஞ்சம்!

இனியவர் அன்பு வார்த்தை
எவ்விடஞ் சென்று கேட்பேன்
இனியவர் அழகுத் தோற்றம்
எப்புவி மீது காண்பேன்
இனியவர் வாழும் சொர்க்கம்
ஏதென அறியாப் பாவி
இருப்பதில் ஏது ஸாபம்
இறந்தியில் துயரும் மாஞும்.

மண்ணிலே பொன்னு முண்டு
மாணிக்குக் கல்லு முண்டு
விண்ணிலே வெள்ளி குழு
விளங்குதன் மதியு முண்டு
மண்ணினினின் மதியாய் எங்கள்
மத்தியில் வாழ்ந்து ஈசன்
பொன்னடி சேர்ந்த ஜெயன்
நிலமிசை நீடு வாழ்க !

[நிலமிசை = மிசைநிலம் = மேலூலகம்.]

K. அசோகநாதன்
பல்கலைக் கழக புகுழுக வகுப்பு;

ஆசிரியர் திரு. அ. துரைரத்தினம் தேவி உபாசகர்

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

சில மாசங்களுக்கு முன்னர் ஒரு தினம்—மத்தியான நேரம்—கடும் வெயில்—வெயர்வை ஒழுகுகின்றது—கண்ணீர் பெருகுகின்றது—உடம்பு பெரிதும் வர்ட்டம் அடைந்திருக்கின்றது—பார்வை சாதாரணமான உலகப் பார்வையாயில்லை—கையிலே திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்—இவ்வாரூக ஒருவர் என் முன்னிலையிற் காத்திராப் பிரகாரந் தோன்றினார். உற்று நோக்கினேன். அன்பர் திரு. அ. துரைரத்தினம்.

“என்ன இப்படி? கல்லூரியில் ஏதும் நடந்துவிட்டதா? பசிக் கலோயாயிருக் கிறதே—கொஞ்சம் உணவு கொள்ளலாமே” —என்றிங்ஙனங் கேட்டேன். பதில் இல்லை. திரு. துரைரத்தினம் உரக்க அழுதுவிட்டார். நான் அவரை உற்று நோக்கியபடி இருந்தேன். அவர் விம்மலூம் பொருமலுமாய்ச் சிறிது நேரம் ஒன்றுஞ்சொல்ல முடியாதவராயிருந்தார். நான் அவர் நிலையை அறிய அவாவிக்கொண்டிருந்தேன்.

“நான் என் அருமைத் தாடையை—வழிபடுந் தெய்வத்தை—ஒரு கணமும் பிரிந்திருக்க முடியாதவருமிருக்கின்றேன். இருபத்து நான்கு மணித்தியாலமும் என் தாயின் அருகிலேயே—திருக்கோயிற் சந்திதானத்திலேயே—இருக்கப்போகின்றேன். எவர் ஒருவரையும் பார்ப்பது எனக்கு விருப்பம் இல்லை. தேவிக்கு நிவேதித்த பிரசாதத்திற் சிறிது உட்கொண்டாற் போதுமானது; தீர்த்தமே போதியது. உறக்கம் ஏது! அவள் திருவடிகளைப் பாடி உருகவே மனந் துண்டுகின்றது. என்னைப் பெற்ற தாயும் மனைமக்களுங்கூட எனக்குப் பைத்தியம் போலும் என்று திகைக்கின்றார்கள். நான் என்ன செய்வது!” என்று கூறி விம்மி விம்மி அழுதார் துரைரத்தினம்.

“உமக்கு லபித்தது தெய்வப் பைத்தியம். இப்படி நிலை பூர்வபுண்ணியத் தினாலும் தவ வழிபாடுகளினாலும் கிடைப்பது. அறிவாளிகள் அப்படி நிலை தமக்குக் கைக்கட்டுவோ என்று வாழுறுவார்கள். உம்முடைய மனைவி மக்கள் உமது அருமை பெருமகளை ஒருவாறு உணர்ந்தவர்கள். இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் உமக்கு உபகாரிகளாயிருப்பார்கள். அவர்களை உதறித் தள்ளுவது—விலகி நடப்பது—தரும மன்று” என்ற முறையில் அவரோடு உரையாடினேன். ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டார். மனைவியின் நிலைமையையும் எடுத்துச் சொன்னார். தாம் உண்ணுவிட்டால் மனைவியும் உண்ணமாட்டார். தாம் கோயிலில் தங்கினால் அவரும் அங்கே உடன் தங்கிவிடுவார் என்றார். அன்றித் தம் மனைவியார் தவவிரதம் பூண்டு தமக்கு ஏற்ற வாறு உணவு முதலியவைகளைப் புனிதமான முறையிற் செய்து தருவார் என்றாஞ்சொன்னார்.

பின்பு, வீட்டிலுஞ் சிறிது சிறிது நேரந் தங்கியிருப்பதற்கும் சிலநாட் கழித் துக் கல்லூரிக்குச் செல்வதற்கும் உடன்படச் செய்து அவரை அனுப்பி வைத்தேன்.

திரு. துரைரத்தினம் தேவி உபாசகர். அவரது தெய்வ பக்தி கிடைத்தற்காரியது. அவர் பூர்வ புண்ணியர்; அரும்பெருந் தவத்தர்.

பிறைசூடு நடராஜபிள்ளை

ஆசிரியர் க. சர்வணபவன் அவர்கள்

மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரிக்கு ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டு இற்றைக்குப் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு முதன் முதல் நான் பாடசாலைக்கு வந்த அன்று ஆரம்பகாரரின் வழக்கப்படி நேரத்தோடேயே வந்துவிட்டேன். அந்த நேரத்தில் ஆசிரியர் அறையில் என்னை வரவேற்பதற்கிருந்தது போல ஒருவர்தான் இருந்தார். அவர் ஒருவராயிருந்தாலும் பலர் கொண்ட ஒரு கோஷ்டியார் வரவேற்றது போலப் போதிய ஆரவாரத்தோடும், அன்போடும், மரியாதையோடும் என்னை வரவேற்றார். சிறிது நேரஞ் சென்றதும் அவருடைய பேச்சிலிருந்து அவர் என்னைப் பாடசாலைச் சோதனையாளர் என்று நினைப்பதாகத் தெரிய வந்தது. அப்பொழுது என்னுடைய உடை ஆங்கில முறையாகவும் அத்துடன் ‘ரை’ (rai) யும் உட்படப் பூரணமாகவும் முதல் நாளுக்குரிய தன்மைகளோடு கூடியதாகவும் இருந்தமையால் அவர் அப்படி என்னியிருக்கலாம். நான் காலந் தாழ்த்தாது உண்மையைக் கூறினேன். இதன்பின் அவர் என்னோடு நடந்துகொண்ட விதத்தில் ஏதாவது மாற்றம் ஏற்பட்டதோ வென்றால் இல்லவேயில்லை. அதே அங்பு அதே மரியாதைதான் இருந்தது. உடனே எனக்கு அவரைப் பற்றி ஒரு நல்ல அபிப்பிராயம் உண்டாயிற்று.

அவர் என்னை மதிப்பிட்டதிற் பிழையேற்பட்டது போல நான் அவரை மதிப்பிட்டதிலும் ஒரு தவறு நேரந்துவிட்டது. நான் அவரை ஒரு பிராமணன் என்று நினைத்துவிட்டேன். அவ்வளவில்லிருந்து அதை வாயாற் கேட்டும்விட்டேன். அவர் சிரித்துக்கொண்டு, “உந்தக் கேள்வி எனக்குப் புதிதல்ல. என் விஷயத்தில் உந்தப் பிழையைப் பலர் விட்டிருக்கிறார்கள்” என்றார். நான் அவரைப் பற்றி அப்படி நினைத்ததற்குப் போதிய காரணமுண்டு.

அவருடைய பொன் நிறமும் சைவத் தேஜசும் பொலிவுந்தான் என்னை அவ்வண்ணம் நினைக்கச் செய்ததற்குப் பிரதான காரணங்கள். விஷயம் இவ்வளவில் மட்டுந் தங்கவில்லை. அவருடைய பேச்சிலும் உயர்ந்த பண்பு வாய்ந்த பிராமணர் கவிடையே காணப்படும் ஒரு சிறந்த தொனி விசேடம் இருந்தது. உடையும் அதற் கேற்றபடித்தான் இருந்தது. தேசிய உடை, வேட்டியும் சால்வையும் அகலமான மாப்பிள்ளைக் கரையோடு கூடியன. சால்வை மடிப்புக் குலையாதது. இவற்றிற் கேற்ற சட்டை, எல்லாம் துப்புரவு மயம். அத்துடன் ‘ஜோரான்’ ஓர் உடுப்புப் பொருத்தம், இவையெல்லாஞ் சேர்ந்து அவருடைய இயற்கையான கெம்பீரத்துக்கும் அழகுக்கும் அணி செய்து நின்றன. அழகென்றால், “அவனைப் பார்த்தால் சிவபெருமானைப் போலிருக்கும்” என்று சாதாரணமாகச் சொல்லுவார்கள். இவரையும் பார்த்தால் இந்த வசனந்தான் நிலைவுக்கு வரும். இப்பேர்ப்பட்டவர்தான் என்னை அவ்வளவுமில் முதன் முதல் சந்தித்த பிறைசூடு நடராஜபிள்ளையவர்கள். இவர் இறந்துவிட்டார். ஆனால், இவர் ஞாபகம் இவர் நண்பர்கள் நெஞ்சிவிருந்து இலேசில் இறந்துவிட மாட்டாது.

இவர் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி ஆண்கள் பாடசாலையில் நெடுங்காலஞ் சங்கீத ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியபின், இதற்கயலே யுள்ள இந்து மகனிர் பாடசாலையில்தான் இறக்கும் வரையும் அதே பணியில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டிருந்தார். தான் நோய்வாய்ப்பட்டு அதிக காலம் இருந்தபோது அப்பாடசாலையினர் தனக்குக் காட்டிய பரிவையும் பெருந் தன்மையையும் சொல்லிச் சொல்லி எத்தனையோ முறை என் முன்னிலையிற் கண்ணீர் விட்டிருக்கிறார். எமது ஆண் பாடசாலையில் உள்ள நண்பர்களுந் தமது அன்பையுங் கடமையையும் அவ்வேளையில் அவருக்குக் காண்பிப் பதிற் சிறிதளவும் பின் நிற்கவில்லையென்பதை நான் இங்கு பெருமையோடு கூற விரும்புகிறேன். இதற்கெல்லாங் காரணம் அவர் மற்றவர்களோடு நடந்துகொண்ட விதமே. ஒருவரையும் மனம் நோக் கவக்கமாட்டார். சென்ற இடமெல்லாம் எல் லோராக்கும் மகிழ்வைத் தன் நாவினால் அள்ளி வீசிக்கொண்டிருப்பார். இது எல் லோராவுஞ் செய்யக்கூடிய காரியமல்ல. அத்த இயல்பு உள்ளவர்கள்தான் செய்யலாம். மற்றவர்கள் செய்ய முயன்றால் எதிர்ப் பலவன்தான் கிடைக்கும்.

இவருடைய நகைச் சுவை ஒரு தனித் தன்மை வாய்ந்தது. இவர் சம்பாஷணை இவருடைய பல்வேறுபட்ட அனுபவங்களின் பல்லை உட்கொண்டதாயும், எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்திற்கு உயிர் கொடுப்பதாயும், இன்னும் சொல்லாரோ என்ற ஆசையை ஊட்டுவதாயும், மற்றவர்களை மனம் நோக்க் செய்து அவர் செலவில் அமையாததாயும், உண்மையை ஒழிக்காததாயும், இல்லாததைப் புகுத்தாததாயும், நேரம் போவது தெரியாததாயும் உள்ளதொன்றுகும். யான் இவரோடு நெருங்கிய நண்பனாக இருந்ததற்கு முக்கிய காரணங்களில் இதுவும் ஒன்றுகும்.

இவர் சங்கீதத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் வாசிப் பதில் அதிக விருப்புடையவர். ஷேக்ஸ்பியர், டிக்கின்ஸ் முதலியோராகுடைய புத்தகங்களைத் திருப்பித் திருப்பிப் புதுப்புது இன்பத்தோடு வாசிப்பார். தமிழ்லே வரன் முறையான ஆழந்த அறிவுள்ளவர்கள். எனினும், ஓரளவுக்குக் கற்றிருக்கிறார். ஆனால், இவர் தமிழில் தானாக இயற்றி எழுதி வைத்திருக்கிற சிறு சிறு நகைக்கவைக் கதைகளை வாசித்துப் பார்த்தால் தமிழ்ப் பாண்டித்தியம் வேறு, ஒன்றைச் சொல்லும் ஆற்றல் வேறு என்பது நன்கு விளங்கும். என்ன சுவையுள்ள கதைகள்! என்ன அழகான பாசுவையும் அமைப்பும்! இக் கதைகளிற் சில பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தன. ஆனால், முழுவதும் வெளிவர இந்த உலகங்கொடுத்து வைக்கவில்லை.

இவருடைய அழகான தோற்றுத்தைப் பற்றி ஆரம்பத்திலே கூறிவிட்டேன். ஆனால், இவருடைய அந்தத் தோற்றும் இவரது நீண்டகால நோயின்போது பட்டிருந்த கோத்ததைப் பார்த்தால் இந்த உலகத்தின் தன்மையைக் காட்டுவதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும். இந்த நிலையிலும் இவர் பேச்சிலே அந்த ஹாஸ்யம் மாறவில்லை. ஒரு நண்பர் அவரை வருத்தம் பார்க்கப் போன்போது போனவருடைய இறந்து போன நண்பர் ஒருவரின் பெயரைக் கூறி, “அவருக்கு ஏதாவது அறிவிக்க விரும்பினால் சொல்லுங்கள். நான் அறிவித்துவிடுகிறேன்” என்றார். இத்தகைய இவரும் மறைந்தார். இவர் குடும்பத்தை இறைவன் காப்பாற்றுவாராக.

மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியர் சங்க அறிக்கை

எமது சங்கம் 1966 – 67-ம் ஆண்டு அறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதிற் பெருமை கொள்கிறது. எமது சங்கப் பழைய — புதிய அங்கத்தவர்களைக் கொரவிக்க வேண்டிய நேரங்களிற் கொரவித்துள்ளோம். நோயாளர் விடுதிகள், சமூகக் கலாச்சார நிலையங்கள், சமயப் பணிகளுக்கு அவ்வைப்போது எமது சங்கம் நிதி உதவியினுக்கிறது. புதிய கல்வித் திட்டம், பாடசாலை வேலைத்திட்டம் என்பவைற்றில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளதனால் மாணவரும் ஆசிரியரும் பல முனைகளிலும் பாதிக்கப்படுவதால், இது சம்பந்தமான கருத்தரங்குகளை நடாத்தியுள்ளோம். மாணவரதும் — கல்லூரி யின்னும் வளர்ச்சிக்காகச் சகல துறைகளிலும் ஒத்துழைப்பை அளித்து வருகிறோம்.

எமது சங்க முன்னாள் அங்கத்தவர் திரு. சி. எஸ். நவாத்தினம் அவர்கள் “இலங்கையில் இந்து சமய வளர்ச்சி” பற்றி ஆங்கிலத்தில் ஒரு சிறந்த நூலை எழுதி, எம் நாட்டுக்குப் பெருமை தேடித் தந்தமைக்காக அவருக்கு எமது சங்கம் பாராட்டு விழா நடாத்தி, மேலும் இத்துறையில் அன்னர் உழைக்க ஊக்கம் அளித்துள்ளது.

எமது சங்க அங்கத்தவருள் ஒருவரான திரு. என். சிவநேசன், உயர்தரக் கல்வியின் நிமித்தம் வெளிநாடு செல்லும்போது ஒரு பிரிவுபசார விழா நடாத்தி வழியனுப்பி வைத்தோம். அரசினர் நூல் வெளியிட்டுத் திணைக்களத்தில் கடமை புரிவதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டோருள் எமது உடன் ஆசிரியர் திரு. சு. வேலுப்பிள்ளை பண்டிதர் அவர்களும் ஒருவராகத் தெரியப்பட்டதால் அவருக்கும் பிரிவுபசார விழா நடாத்திக் கொரவித்தோம்.

எமது சங்க அங்கத்தவராக இருந்து, எமது கல்லூரிப் பெண்கள் பகுதி வேறூ கப் பிரிக்கப்பட்டபோது பெண்கள் கல்லூரிக்கு மாற்றப்பட்ட திரு. பிறைகுடி நடாராஜபிள்ளை அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு, அரசாங்க இளைப்பாறு நிதிகூடப் பெற முடியாது கஷ்டமுற்ற இறுதி நேரத்தில், எமது கல்லூரி ஆசிரியர்களிடம் நிதி திரட்டி, அன்னரது குடும்பத்திற்கு அளித்து, எமது சங்கம் தனது நன்றிக் கடனைத் தெரிவித்துக் கொண்டது.

புதிய கல்வி வெள்ளை அறிக்கை சம்பந்தமான விளக்கத்தைப் பெறத் தொழிற் சங்கப் பிரமுகரும், யாழ். இந்துக் கல்லூரி உப அதிபருமான திரு. என். சபா ரத்தினம் அவர்களை அழைத்து ஒரு விசேஷ கருத்தரங்கை எமது கல்லூரியில் நடாத்தினால். மேலும், எதிர்காலத்திற்குப் புதிய புதிய திட்டங்களைத் தீட்டி வருகிறோம் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கின்றோம்.

சி. அரசகுல இரத்தினம்
கொரவ காரியதாசி

பெற்றேர் ஆசிரியர் சங்கத்தின் அறிக்கை

(13-6-67 தொடக்கம் 1-10-67 வரை)

நிர்வாகசபை

போதுகர் : சேர். சங்கரப்பிள்ளை பரராஜிசிங்கம்

உப போதுகர் : திரு. வி. தர்மலிங்கம் (உடுவில் தொகுதி பா. டி.)

தலைவர் : திரு. K. முத்துவேந்தின்ளை

உப தலைவர்கள் : திரு. M. பேராயிரவர்
திரு. T. S. துரையப்பா
திரு. S. K. நமசிவாயம்

காரியதாஸி : திரு. M. சிவபாலராஜா

தனுதிகாரி : திரு. E. சாதுசிகாமணி

நிர்வாகக்குழு அங்கத்தவர்கள் : திருவாளர்கள், N. கனகசிங்கம், S. S. சபாவிங்கம், S. சுப்பிரமணியம், S. சோமகந்தரம், V. நாகேந்திரா, C. ஆறுமுகம், V. அரசரட்னம், A. கதிரவேலு, C. கனகசூரியர், K. T. செல்வத்துரை, K. குமாரசாமி, V. வரதராஜப்பெருமாள், V. வீரமணி ஜயர், C. சுவனாபவான், திருமதி P. குலநாயகம்.

குறுகிய வரையறுக்கப்பட்ட இக்கால எல்லைக்குள் நடப்புவருட நிர்வாகசபை மிகவுந் துரிதமாக இயங்கி வருகிறது. மூன்றாண் காரியதாஸி திரு. என். சிவநேசன் பிறநாடு சென்றுள்ளதாற் சில காலம் இயங்காதிருந்த இச்சங்க வேலைகள் அநேகம் புதிய நிர்வாகசபைக்கு ஏற்பட்டுள்ளன. எனினும், இப்புதிய நிர்வாகசபை இவ்வாய்வற்றையுந் திருப்திகரமாகச் செய்து முடித்து வருகிறது.

பல ஆண்டு பழுது பார்க்காமலிருந்த கட்டிடங்களைத் திருத்த இவ்வாண்டு ரூபா 2500/- மாணியம் வழங்கப்பட்டது. இவ்வேலைகளை எமது சபை பொறுப் பேற்று ஆவணி விடுதலைக்குள் செய்து முடித்துள்ளது. இவ்வேலைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு எமக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்துதவிய அங்கத்தவர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் எமது சங்கம் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. இதைவிட, கல்வித் திட்டங்களம் இரு மலூடங்களை அமைப்பதற்கு 1000 ரூபா மாணியம் அளித்துள்ளது. இவ்வேலைக்கு விண்ணப்பங்கள் கோரி ஒப்படைக்கப்பட்டுப் பூர்த்தியாக்கப்பட்டு விட்டது.

பெற்றேர்களின் கோரிக்கைக்கிணங்க மாணவர்களின் அறிக்கைப் பத்திரங்கள் இப்பொழுது தவணை விடுதலை விடுமுன்னரே கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. மாணவர்கள் பெற்றேரிடம் அனுமதி பெறுமல் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வராமல் நின்று விடுகிறது.

ரூர்கள்; அதனால் பெற்றேர்களின் கையொப்பத்தைக் கொண்ட அட்டையில், மாணவரின் வராமைக்குத் தகுந்த காரணங் காட்டிப் பெற்றேர் கையொப்பமிட்டு அனுப்பும் ஒரு திட்டத்தை மறு வருடத்தில் இருந்து அழுலாக்க எமது நிர்வாகசபை சம்மதம் தெரிவித்துள்ளது.

கல்வித் திணைக்களத்தின் பாடசாலைகளைப் புனரமைக்கும் திட்டம்பற்றி ஆராய்வதற்குச் சங்கத்தின் பொதுக் கூட்டங் கூட்டப்பட்டது. இத் திட்டத்தின்படி எமது கல்லூரியில் 1968-ம் வருடந் தொடக்கம் 4-ம் வகுப்பு நீக்கப்பட்டு, இவ்வாறு ஒவ்வொரு வருடமும் கீழ் வகுப்புகள் ஒவ்வொன்றாக நீக்கப்பட்டு, ஈற்றில் 8-ம் வகுப்புத் தொடக்கம் 12-ம் வகுப்புவரை (ஜி. சி. ஸ. உயர்தரம்) மட்டும் நடைபெறும். அதனால் எமது கல்லூரி உயர் வகுப்புக்களை விஸ்தரித்துக் கூடிய மாணவர்கள் கல்வி கற்க வழிகோலும். அதோடு இவ்வட்டாரத்திலுள்ள ஆரம்ப பாடசாலைகளையும் விஸ்தரிப்பதித்துக் கொள்ள முயலும். இத்திட்டத்தை ஆதரித்தும், எதிர்த்தும் பல கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. கூட்டத்தின் இறுதியில், மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி உயர்தர பாடசாலையாக இருக்க வேண்டுமென்றும், இவ்வட்டாரத்திலுள்ள மற்றைய எட்டு ஆரம்ப பாடசாலைகளையும் விஸ்தரிக்கும்படியும் இச்சபை கல்வி த் திணைக்களத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறது என்ற பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டது. இப்பொதுக் கூட்டத்தின் நடவடிக்கைகள் கல்வித் திணைக்களத் திற்கு அறிவிக்கப்பட்டன.

எமது உயர் விஞ்ஞான ஆய்வுகூடங்களை மேலும் புனரமைப்புச் செய்வதற்கும், ஆரம்ப விஞ்ஞானகூடம் ஒன்று அமைப்பதற்கும் நிதி திரட்ட வேண்டுமென்று நிர்வாகசபை தீர்மானித்துள்ளது.

ம. சிவாஸ்ராஜ
காரியதரிசி.

ஒரு மாடு கண்ணுடியில் தன்னைப் பார்த்துவிட்டு இன்னொரு மாடு இருப்பதாக நினைத்து அதை முட்டப் போகிறது. ஒரு மனிதன் தன் பிரதிவிம்பத்தைப் பார்க்கிறான். இன்னொரு மனிதன் இருக்கிறான் என்று அவன் நினைக்கிறான்? எல்லாம் ஒரே பொருள் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்து சாந்தமாக இருக்கிறான். இப்படித்தான் எல்லா மாய் அல்லதுமாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கிற பொருள் ஒன்று. அதுவே பரமாத்ம ஸ்வரூபம் என்று அத்வைதிகள் கண்டார்கள். இரண்டாவது இருந்தால் ஆசை வரும். ஆசை வருவதனால் கோபம் வருகிறது. கோபம் வருவதனால் பாவங்களைச் செய்கின்றோம். அதனால் ஐங்மம் உண்டாகிறது. எல்லாம் ஒன்று என்ற ஞானம் நமக்கு வந்துவிட்டால் வேறு பொருள் இல்லாததனாலே ஆசை இல்லை; கோபம் இல்லை; அதனால் பாவங்கள் — காரியங்கள் இல்லை. ஐனாம் இல்லை.

— காமகோடி — சங்கராசாரியர்.

Staff List

1. Mr. K. Muthuvetpillai, B. Sc. Lond., Post Graduate Trained,
Principal.
2. Mr. M. Perayiravar, B. A. Lond., Senior Assistant.
3. Mr. M. Sivapathasundaram, B. Sc. Lond., Dip. Ed. Ceylon.
4. Mrs. B. Muthuvetpillai, B. A. Lond., 2nd Division.
5. Mr. S. T Chari, B. Sc. Annamalai.
6. Mr. M. Kandiah, B. A. Hons. (Sanskrit) Lond.
7. Mr. S. Sivakolunthu, B. A. Madras.
8. Mr. K. Mahesan, B. A. Special Ceylon.
9. Miss V. Ponnampalam, B. A. Ceylon.
10. Mr. M. Sivapalarajah, B. Sc., Special Ceylon.
11. Mr. V. Varatharajaperumal, B. Sc. Special Cey., Dip. Maths. Lond.
12. Mr. S. Sittampalam, B. Sc. Ceylon.
13. Mr. P. E. Palaratnam, 1st Class English Trained.
14. Mr. S. Subramaniam, 1st Class English Trained.
15. Mr. C. Saravanapavan, 1st Class English Trained.
16. Mr. N. Gnanasambandan, M. A. Madras.
17. Mr. J. J. Atputharajah, B. A. Ceylon.
18. Mr. K. Thanabalasingam, B. Sc. Special Ceylon.
19. Mr. V. Sabanayakam, 1st Class Vocational Trained.
20. Miss C. R. Mandalanayakam, 1st Class Science Trained,
Inter Science Lond.
21. Mr. A. Balendra, Secondary English Trained.
22. Mr. K. Sivasubramaniam, English Teachers' Drawing Certificate.
23. Mr. S Arasaratnam, 1st Class Tamil Trained.
24. Mr. M. Kurusamy, 1st Class Tamil Trained.
25. Mr. M. Kumarasamy, 1st Class Tamil Trained.
26. Mr. S. Varathalingam, 1st Class Tamil Trained.
27. Miss P. Gnanadurai, G. C. E. (Advanced Level) Lond.
28. Mr. V. S. Velupillai, 1st Class Tamil Trained, Pundit.
29. Miss P. Thambiah, 1st Class Tamil Trained.
30. Mr. K. V. Poothathamby, 1st Class Tamil Teachers' Certificate.
31. Mr. N. Veeramany Iyer, Music Teacher.
32. Mr. S. Thiagarajapillai, 1st Class Tamil Trained, Pundit.
33. Mr. M. Subramaniam, Bursar.
34. Miss S. Rajeswary, Librarian, cum-clerk.

கல்லூரி வாழ்த்து

1. வாழ்கநம் நாடு வாழ்கநம் பள்ளி
வாழிய வாழிய வே
வாழிய வாழிய வே.
2. பல பல கலைகள் பயிலுதல் வேண்டி
பண்புடன் நாமிங்கு கூடி
கலைமலி ஈழத் தாசியை வணக்கிக்
கடமையைச் செய்யமுன் வந்தோம்.
3. அருந்தமிழ் மொழிபும் ஆங்கிலக் கலையும்
ஆரிய மொழியுடன் வளரும்
விருந்தெனப் போற்றும்விஞ் ஞானமும் இங்கே
வியனுற வளர்ந்தினி தோங்கும்.
4. மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி வாழ
மாணவர் ஆவன செய்வோம்
கருத்தினில் கடமையும் உடலினில் உறுதியும்
கணவிலும் மறந்திடல் கருதோம்.
5. மேன்மைகாள் சைவ நிதியா ஹஸகை
மேனிலை செய்வது கடனே
வானகம் வையகம் வாழ்த்திட வழியை
வகுப்பதும் எம்முயிஸ்க் கடனே.
6. வாழ்கநம் பள்ளி வாழ்கநம் கல்வி
வாழ்க நல் லாசிரியர்
தாழ்வுகள் நீங்கித் தண்ணேனி சிறக்க
வாழிய வாழிய வே.
7. வாழ்கநம் பள்ளி வாழ்கநம் கல்வி
வாழிய வாழிய வே
வான மளந்த தமிழ்மொழி போல
வாழிய வாழிய வே.

— வித்துவான் க. ந. வேலன்.

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

PRINTED AT SRI SANMUGANATHA PRESS, 336 — 340, K. K. S. ROAD, JAFFNA.